

HALK İÇİN **kurtuluş**

SAYI: 22 22 Mart 1997 100.000 TL (KDV Dahil)

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

PARTİ-CEPHE **Türkiye Devrimci** **Hareketinin**

Onurlu ve **Destansı Tarihidir**

İÇİNDEKİLER

Türkiye Tarihinin	
Devrimci Mirası.....	34
Düzen Susurluk Dosyasını	
Şimdilik Kapatmıştır.....	5
16 Mart.....	6-9
Gençlik.....	10
Ekonomi.....	11
"1 Dakika Karanlık" Eyleminde	
Kimler Nasıl Yeraldı?.....	12-14
Kürdistan'da Tek Yol Devrim.....	15
Oportünizm Nereye Gidiyor?...16-18	
Oportünizmin Gazi Haberi.....	19
Birleşelim Savaşalım Kazanalım.....	20
Cepheye Mal Olur Diye.....	21
Newoz.....	22
Yoldaşlar Bizi Aşın.....	23
Destan Destan	
Yazılan Tarih-1.....	24-26
Halk Meclisi Halkın Meclisidir.....	27
Halk Sınıfı.....	28-30
Ümraniye'de Katliam	
Protestosu.....	31
Osmanlı'da ve Türkiye'de	
Anayasalar.....	32-33
İnsan Hakları.....	34
insan Hakları Raporu.....	35
Basın.....	41
Arnavutluk.....	42-43
Bu Tarih Bizim.....	44
Kültür-Sanat.....	45
Al Gözümlü Seyreyle.....	46

kurtulus

Sahibi ve Yazışmaları:
Ayten ÖZTÜRK
Genel Yayın Yönetmeni
Hamdi KAYISI
Yönetim ve Yazışma Adresi:
Cemal Nadir Sok. Akşam Han.
No:13 (Bodrum kat)
Çağaloğlu/İstanbul
Baskı: Serfer Matbaacılık
Fiyatı: 100.000 TL.
Almanya: 5DM,
Fransa: 15 FF,
İsviçre: 5SF,
Hollanda: 5FL,
İngiltere: £ 2,
Belçika: 100 BF
Avusturya: 35 ÖS

Abone Koşulları:
Yurtiçi: 6 aylık: 2.400.000 TL,
1 yıllık: 4.800.000 TL
Yurtdışı: 6 aylık: 150 DM,
1 yıllık: 275DM
Hesap No: Gülay YÜCEL adına
T. İşbankası Çağaloğlu Şubesi
1095 0468046

Yurtdışı okurlarımıza...
Gazetemize iletişim kurmak için Zafer Yolu'nda Kurtuluş Gazetesi'nin Almanya Köln Bürosu'nun adresi ve telefonu aşağıdadır.
Kalkarstr. 2 50733 Köln.
Tel: 0049 221760 76 80-
0049 221760 76 56

Merhaba,

Yine saldırdılar a gazetemize. Yine acizce yıldırma sindirmek istediler. Ve yine acizce gördüler, bizi susturamayacaklarını.

Faşizmin baskılan tüm ekmekçi kesimlere olduğu gibi gazetemiz üzerinde devam ediyor. 7 mart günü vatan caddesi işkencecileri tarafından gözaltına alınan muhabirlerimiz Gülay Yücel ve Nihat Özcan 16 mart günü çıkarıldıkları DGM tarafından tutuklanarak cezaevine gönderildiler. hiç bir sabit delile dayanmadan polis fezlekesiyle yapılan tutuklama faşizmin gazetemiz üzerindeki tahammülsüzlüğünü kanıtıyor. Aynı dönemde Kocaeli'nden gözaltına alınan muhabirimiz Sincar Demir de keyfi bir şekilde tutuklanarak Ümraniye Cezaevine gönderildi.

Bizler her koşulda, halkımız için mücadele etmeyi, onurun, namusun emeğin yanında yer almayı kendimize görev edindik ve bunun için ödenen hiç bir bedelden kaçınmadık. Katledilmekte ödediğimiz bir bedel oldu tutsaklıkta... Faşizm duvarlar arkasına atmakla bizleri yıldırılmaz. Hiç kuşumuz yoktur ki dışarıda halkın sesini duyurarak görevlerini yerine getiren arkadaşlarımız cezaevinde özgür tutsak olarak değerlerimizi koruyacaklardır.

Gücümüzü sizlerden, halkımızdan alıyoruz ve bu güçle hiçbir zaman baş eğmeyeceğimizi birkez daha haykırıyoruz. Faşizme inat;

DİRENÇLE, DOSTLUKLA...

Devrimcileri tutsak alarak susturamayacaklar

Mehmet Ağar'ın Yetiştirmeleri Gözaltı ve Tutuklama Terörünü Sürdürüyor

7 Mart günü gözaltına alınan muhabirlerimiz Gülay Yücel, Nihat Özcan ve okurlarımız Yalçın Özcan, Özkan Köylüoğlu, Özlem Demirel 16 Mart günü çıkarıldıkları DGM tarafından tutuklanarak cezaevine gönderildiler. Tamamen keyfi gerekçelerle, polis fezlekesine dayanarak tutuklanan devrimciler

Ümraniye Cezaevine gönderildiler.

Adana'da **Çalışanlarımız ve Okurlarımız Tutuklandı**

Adana'da çalışanlarımıza ve okurlarımıza 8 Mart günü ve diğer günlerde yapılan operasyonlarda Siyasi Şube ekipleri tarafından Mücadele Gazetesi Yazışmaları Müdürü Cafer Çakmak, Yahya Kondur, Adana Kültür ve Sanatta Tavır

Dergisi Temsilcisi Ayfer Yıldız, Murat Eğik, Ayşegül Mordoğan ve Cabbar Uğur 15 Mart günü çıkarıldıkları nöbetçi mahkemece * tutuklandılar. Gözaltına alman Sultan Geyik serbest bırakıldı. *

Kocaeli'de Gözaltı ve Tutuklama Terörü 7 Mart günü çeşitli mahallelerdeki evlerinden gözaltına alınarak bir hafta boyunca siyasi şubede işkence gören, Hasan

Bilgin, B. Özkan, M. Şerit, B. Demir, Ümüş Şahingöz, M. Gökdoğan, Hüsamettin Ciner, B. Şendoğan, E. Koçak ve Kocaeli Temsilcimiz Sincar Demir ve Kocaeli Belediye-İş Şube Başkanı Remzi Bolat, 14 Mart'ta mahkemeye çıkarıldılar. Gözaltına alınanlardan bir kısmı serbest bırakılırken B. Demir, M. Gökdoğan, B. Özkan, H. Ciner, Ü. Şahingöz ve Sincar Demir tutuklanarak cezaevine konuldular. *

ABONE FORMU

Adım :
Soyadım :
Adresim :
6 Aylık : ☐
1 Yıllık : ☐

Not: Gülay YÜCEL adına
T. İşbankası Çağaloğlu Şubesi, 1095 0468046 Nolu hesaba yatırdım. Dekontu ilişiktedir.

Abonelik formunu doldurduktan ve parayı abone formundaki yazılı hesaba yatırdıktan sonra Abone formunu ve para yatırıldığına dair banka dekontunu; dayanışmak amacıyla bize faksım açan Beta Grafik'in (0212)512 89 49-512 3815 numaralı faksına göndermenizi rica ediyoruz.

INTERNET adresimiz; <http://www.kurtulus.com>

Açıklama
Yayını durdurulan Kurtuluş Gazetesi ile Dayanışmak amacıyla bu gazetenin; "Bu Tarih Bizim", "Kürdistan'da Tek Yol Devrim", "Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım", "Yoldaşlar Bizi Aşın" adlı köşe yazılarını yayınlıyoruz.

ANADOLU İHTİLALİ

Türkiye Tarihinin Devrimci Mirasını Parti-Cephe Taşıyor, Parti-Cephe Temsil Ediyor

Kızıldere şehitleri, savaşın kaldığı yerden süreceğinde bir an bile tereddüte düşmemişlerdi. Kararlılıklarının, fedakarlıklarının kaynağında bu vardı. Devrimci Sol ve DHKP-C, Kızıldere'de düşenlerin böyle düşünmekte yanılmadıklarının kanıtıdır. Parti-Cephe çizgisi 70'den beri süren, yaşayan, hep kitlelerle iççe, hep düşmanla dış dış savaşı, uzlaşmayan, eğilip bükülmeyen, dimdik duran, hep başı dik olan bir çizgidir. Kızıldere'den bugüne, kanla, emekle, yaratıcılıkla, özgünlükle, fedakarlıkla, kahramanlıklarla yazılan tarihimizin her günü yolumuzu, Türkiye devriminin ve halklarının yolunu aydınlatacak meşaledir. Kızıldere'yi bu meşaleyi taşıyor olmanın onuruyla anacağız. DHKP-C'nin 3. Kuruluş Yıldönümünü bu onurla kutlayacağız. Selam olsun Kızıldere'ye, selam olsun DHKP-C'ye! Selam olsun Türkiye devriminin manifesto-suna ve önderine!

25 YIL ÖNCEYDİ. THKP-C önder ve savaşçıları kendilerini kuşatan düşmana "biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" cevabını verdiklerinde o an artık Türkiye tarihinde bir dönüm noktası aaktı. Kızıldere onlar için istisnai ya da kediğinden bir eylem değildi. Yıllardır sürdürülen yoğun bir ideolojik mücadele, halkların kurtuluşunun tek yolu olarak gördükleri silahlı savaş pratiğinin sonucunda oradaydılar.

Vercekleri karar, yalnız on devrimcinin kaderini değil, Türkiye'nin onylarını belirleyecek bir karardı. 25 yıl önce orada verdikleri kararla, kendi kanlarıyla, inançlarıyla, kararlılıklarıyla Türkiye devriminin manifestosu yazdılar.

ÜÇ YIL ÖNCEYDİ. 74'lerden beri THKP-C mirasını tüm gençliklerine, yetmezliklerine rağmen cesaretle, coşkuyla omuzlayan, giderek THKP-C çizgisi doğrultusunda daha örgütlü bir mücadele hayatı geçirilmesine önderlik edenler; THKP-C'nin mirasını DEVRİMCİSOL'lara sürdürenler, bütün bu sürecin tecrübesini, deneyimini taşıyan kadrolar biraradaydı.

1974'ten beri her THKP-C'linin düşlerini süsleyen, hep ilk ulaşılması gereken hedef olarak gördükleri bir adımı arifesindeydiler. Tartıştılar. Evet, dediler, artık Parti'nin kuruluşunu ilan edebiliriz. Evet dediler, 20 yılda THKP-C'yi yeniden parti olarak örgütleyebilecek bir tarih yazdık.

Devrimci Sol önder ve kadroları Partili olma düşünü gerçekleştirip, Türkiye halklarına DHKP-C'nin kuruluşunu ilan ettiklerinde Türkiye devrimi açısından yeni bir dönemin başladığını da ilan ediyorlardı.

1972'NİN 30 MART'IYLA 1994'ÜN 30 MART'I Türkiye devrimindeki kesintisizliğin ifadesidir. Tarih, 30 Mart 1994'ü, THKP-C'nin ve DEVRİMCİ SOL'un DHKP-C'de yeni bir bütünlüğe kavuştuğu tarih olarak kaydetmiştir. DHKP-C'de somutlanan bir bütünlük, Türkiye solunda 74-80 arası tüm yoğunluğuyla süren, 80'li yıllardan sonra gerileyen ve 90'lı yıllarla birlikte artık bitme noktasına gelen miras tartışmasına da son nihai noktayı koymuştur. Artık tartışma yoktur; DHKP-C, 70'lere damgasını vurup Kızıldere'yle bir manifesto olarak kendini ortaya koyan THKP-C'nin tek mirasçısı ve temsilcisidir. Elbette bu temsil hakkı Kongreyle kazanılmamıştır. 30 Mart 1994'teki Kuruluş Kongresi, gerçekte 74-94 arasında gün gün, adım adım kanıtlanan, hayatın ortaya koyduğu bir gerçeği onaylamış, tarihe kaydetmiştir. Bu yirmi yılın ideolojik boyutunda THKP-C'nin sağ ve sol yorumlarına karşı mücadele, örgütsel boyutunda THKP-C'nin yeniden yaratılmasını hedefleyen bir partileşme süreci, pratik boyutunda ise THKP-C perspektifinde anti-faşist, anti-emperyalist, anti-oligarsik bir savaş vardır. Cephe'nin çizgisinde yürüyenler bütün bu dönem boyunca sağa sola sapa-mışlardır. Legal ve illegal örgütlenmede, silahlı ve barışçıl mücadelede tek yönüllüğe düşmüşlerdir. Yalnızca, evet yalnızca bu bile tek başına Cephe çizgisinin Türkiye devrimi açısından bir netleşme, bir sentez olduğunu ortaya koyar. Cephe çizgisi, tarihimizdeki ve dünya tarihindeki hiç devrimci deneye, teoriye sırt çevirmemiş, hiç birini taklit etmeden ama hepsinden halk kurtuluş mücadelemizi geliştirebilecek

yanları almakta da tereddüt etmemiş-tir.

TARİHİMİZİN DEVRİMCİ MİRASININ TAŞIYICISI PARTİ-CEPHE'DİR. Türkiye devrim tarihi 1920'lere Mustafa Suphi'lere kadar uzanır. Bu tarihi halklarımızın kurtuluş kavgasının yüzyıllar öncesindeki isyanlarına, Şeyh Bedredinlere kadar uzatmak da mümkündür. Ancak, iktidar hedefli devrim mücadelesi açısından ele alındığında, bu tarihin başlangıç noktası 1970'lerdir.

Bu başlangıç noktasında artık devrim ilerleyen süreçte eskiyi içeren, yaratılmış tüm değerleri kucaklayan ama ona bütünüyle farklı bir yön veren yeni bir tarih yazılmaya başlanmıştır. Bu başlangıç noktasında sosyalist ve devrimci düşüncelerin reformist, par-lamenterist kanallardan akışı devrimci bir kanala yöneltilmiştir. Devrimimiz, bu kanalda, yenmiş, yenilmiş, zaferler kazanıp darbeler yemiştir, ama sonuçta devrimimiz bugün daha ileri bir noktadadır. Politik olarak, örgütsel olarak, tecrübe ve deneyim olarak, ideolojik olarak, önderlik olarak daha güçlüdür; bu 30 yıla yaklaşan süreçte oligarşinin krizini daha da derinleştiren devrimin bu gelişiminden başka bir şey değildir. Devrimimiz 70'den bu yanaki ısrarlı, kararlı, yenilen ama teslim olmayan çizgisiyle oligarşinin krizini büyüttmüş, halk kitlelerinin isyan geleneğini büyüttmüş, devrime daha çok yaklaşmıştır. Bütün bu gelişmeye belirleyici anlamda damgasını vuran ise Parti-Cephe çizgisi olmuştur. Bu uzun döneme damgasını vuran hemen her büyük gelişimde Parti-Cephe önderliği vardır.

Çünkü Parti-Cephe çizgisi Türkiye özgünlüğünü kavramış ve bu toprakların, bu halkın ihtiyacına cevap vermiştir. Devrimci gelişimin yolu, revizyonizmin 60-70 yıllık teorileriyle, oportünizmin şablonlarıyla değil, işte bu çizgiyle açılmıştır. Parti-Cephe çizgisiyle ülkemiz gerçeğinin böylesine çakışmış olmasından dolayıdır ki, günden bu yana Türkiye sol hareketinde THKP-C'nin ezici üstünlüğü ve egemenliği olmuştur. Bu egemenlik, Parti-Cephe'nin politikalarında, pratiğinde, geleneklerinde, ilkelindedir.

DHKP-C, BU ÇİZGİNİN SÜRDÜRÜCÜSÜ, MİRASÇISI VE TEMSİLCİSİ OLARAK BUGÜN AYNI KONUMDADIR. THKP-C mirasının taşıyıcısı, temsilcisi DHKP-C'dir. Bu temsil hakkı, Kızıldere'lere Kızıldere'ler ekleyerek, yüzlerce şehitle, yaşanan her sürecin önünü açan devrimci politikalarla, Parti-Cephe çizgisinin çok yönüllüğünü hayata geçirerek, bu çizgiyi zenginleştirerek kazanılmıştır. Devrimci bir mirası sözde sahiplenmenin bir hükmü yoktur. Böyle bir sahiplenme geçici bir süre

çin yanılırlara yolaça da miras onu taşıyabilenlerin omzunda yereder. Sözde sahiplenmeler, salt istismar için bu mirasın varisi olduğunu iddia edenler olmuştur, ama yine görülmüştür ki, THKP-C mirası yalnız isimlerden, amblemelerden ve hatta soyut teoriden ibaret değildir. THKP-C bir anlayıştır, bir tarzdır; Yaratıcılığıyla, özgünlüğüyle, ülke toprağına ayaklarını basmasıyla, halk gerçeğini kavramasıyla varolmuştur; THKP-C'nin mirasını sürdürmek, bu çizgi üzerinde yürümektir. Miras tartışması da asıl olarak, THKP-C'nin mirasçısı olduğunu söyleyenlerin bu çizgi üzerinde yürüyüp yürüyememele-riyle, devrimci hareket bu çizgide ilerlerken, pek çoğunun bu çizginin sağına ya da soluna düşmeleriyle çözümlenmiştir zaten. DEVRİMCİ SOL ve DHKP-C THKP-C'nin tek mirasçısı ve temsilcisidir. Bu tartışlamaz. Bunu tartışma konusu yapanlar, şu ya da bu biçimde farklı gösterenler, ülke gerçeğini görmek istememektedir veya subjektiftir.

Nasıl ki, "Devrim devrim" demekle Kurtuluş savaşımızı geliştiren, büyüten devrimciler olunamıyorsa; nasıl ki, "proletarya, proletarya" deyip durmakla insanlığı nihai kurtuluşuna götüren komünistler olunamıyorsa; THKP-C'nin adını almakla, "Mahir Mahir" demekle de Cepheci olunamaz. Olunamamıştır.

74 sonrasında bir çok inkarcılar ve bir o kadar da THKP-C'yi, Mahir'i savunduğu iddiasında olan gruplar çıkmıştı ortaya. Ama bugün yokturlar. İdeolojileriyle, pratikleriyle cephehin mirasını taşıyacak ideolojik güce ve pratik kararlılığa sahip olamadıkları için yokturlar. Bu sürecin her günü, her anı dışı dış bir ideolojik kavgaya, düşmanla pratikte sürdürülen zorlu bir çatışmayla doludur. 74'te THKP-C "eskilerine rağmen bir çıkış sözkonusudur. Bu anlamıyla onun mirasını omuzlamak oldukça zordur. Çok geniş bir THKP-C potansiyeli vardır ama ilk anda, hemen herkes bu "eski"lerin ağızından dökülecek kerametleri beklemektedir. Genç Cepheçiler işte bu dezavantaja rağmen, THKP-C çizgisini seçile-riyle kavradılar ve onun sağ ve sol yorumları karşısında devrimci bir hatta tutunabildiler. Eskiler, inkarcılar, teorik toz duman ortamından yarar umarak, spekülasyonlar denizinde yüzüp, anti-faşist mücadelenin gereklerine yüz çevirirken, gençliğin bu noktada kendilerinden beklediği önderliği üstlenmezlerken, Cepheçiler işte bu görevi üstlenerek varoldular. İnkarcılar ve tasfiyeciler kendi tekkelerini kurma peşindeyken, Cepheçiler alabildiğince tecrübesiz, ayak oyunlarına karşı alabildiğince deneyimsiz birşeyler yapmaya çalışıyor-

PARTİ-CEPHE İLE BÜYÜYOR

ANADOLU İHTİLALİ

Düzen Susurluk Dosyasını Şimdilik Kapatmıştır SUSURLUK'TAKİ HESAP HALKIN HESABIDIR

er türlü pisliği, yolsuzluğu aklama karartılığın sahip bir hükümet

■ İşbaşındadır. Bu "karartılık", onlara TEDAF, TOFAŞ soruşturmasını örtbas ettirirken, Susurluk Komisyonu'nu da bir şova dönüştürmüş; gelinen noktada şovu da yeterli görüp "araştırma ve soruşturmaya" nokta konulmuştur.

Tüm diğer burjuva muhalefet partileri de, MGK da, Susurluk soruşturmasının bir biçimde kapatılmasında Refahiyol hükümetinin arkasındadır.

Tam soruşturma kapatılırken, beklenmedik bir gelişme yaşandı ve İbrahim Şahin teslim oldu.

İBRAHİM ŞAHİN NİYE
VE NASIL TESLİM OLDU?

Tek başına bu soru, Susurluk soruşturmasının tüm sorularını cevaplayacak bir sorudur.

İbrahim Şahin 40 gün boyunca niye teslim olmadı?

Bu 40 gün içinde kimlerle görüştü, kimlerle ne pazarlık yaptı? Görüştiklerini, pazarlık yaptıklarını açığa çıkarmak, Susurluk çetesi niye açığa çıkarmaktır.

Pazarlık yapmış, işleri bağlamış ve teslim olmuştur.

İbrahim Şahin'e Susurluk'un üstünün kapatılacağı güvencesi verilmiştir. Herkes biliyor ki, Çatılı ya yanyana çekilmiş resimlerden bir şey çıkmaz. Hukukî anlamı "Aranan birini, güvenlik güçlerine bildirmemek"tir. "Çatılı değil, Mehmet Özbay olarak tanıyordum!" dediği noktada o da biter. Zaten istenen 3 yıl 9 aydır.

İşte düzenin adaletinin Susurluk soruşturmasını getirdiği yer burasıdır.

1000 OPERASYON, halka karşı işlenmiş binlerce suç, infazlar, kayıplar, katliamlar, faili meçhuller, olmamış, yaşanmamış sayılmaktadır.

Erbakan "10 Koldan Soruşturma" yürütüldüğünü söylüyordu. On kolun hepsi de kesilmiş, budanmıştır.

Tek "ciddi" dava İstanbul DGM tarafından yürütülüp açılan davadır; ve onda da "zamanın son deliği" olan katiller yargılanmaktadır. Ve üstelik o katillerin bile yargılandıkları suçlar arasında halka karşı işledikleri suçların hiçbirisi yoktur.

Kısacası, düzen Susurluk dosyasını kapatmıştır.

SORUŞTURMA
HALKIN ELLERİNDEDİR.

ANAP nerededir? CHP nerededir?

MGK Kararlarının uygulanması için, "şeriat karşı sivil muhtıra" vermek için neredeyse hemen hergün basın karşısına çıkan işçi, esnaf konfederasyonları nerededir?

Aman şeriat olmasın da bizi çeteler mi yönetsin diyorlar?

Generaller çetesi, din bezirganları çetesi, uyuşturucu tacirleri çetesi, Amerikalılar çetesi, Almanlar çetesi...

Halk "Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" eylemiyle çaresiz olmadığını, güçsüz olmadığını göstermiştir. Çare, halkın eylemi, mücadelesi, örgütlülüğüdür. Yeni eylemlerle devam etmek zorundayız. Alanları, sokaktan boş bırakmamak zorundayız. Boş sokaklar onları rahatlatmaktadır. Boş sokaklar, onlara çetelerin, pisliklerin üstünü örtme cesareti vermektedir. Devam etmeliyiz. Önemli olan eylemin biçimi değil, bu eylemlerde onbinlerle, yüzbinlerle ortak taleplerimizi haykırabilmektir. Eylemlerimiz için burjuva partilerinden, TÜSIAD'çılardan ne izin, ne destek beklememeliyiz. Onlar dün kendi hesapları için desteklediklerini açıklamışlardı, onların hesabı ise bizim hesabımız değildir. Onlar kendi iktidarları için yaranımızda görünürken, kendi hesaplarını hallettikleri noktada, halka karşı işlenen suçları, halkın "1 Dakika Karanlık" eylemi boyunca seslendirdiği tüm talepleri unuttular. Nitekim işte bugün unutmuslardır.

GÜVENCE HALK ANAYASASIDIR

Düzende çete çok. Hepsini kendi küpünü doldurmaya çalışıyor, onun için birbirinin kanını bile dökmekten kaçınmıyor, ama hepsi bir tek konuda da mutlak bir ittifak ve işbirliği içindeler;

Türkiye oligarşisi, aynı zamanda çeteler oligarşisidir. Çetelerin ittifakıdır. Halka karşı savaş, tüm bu çetelerin ortak onayıyla sürdürülüyor.

Bunun içindir ki, halka karşı işlenmiş suçların hiçbirinin dosyasının kapağı, 16 Mart'ların, Gazîlerin, yüzlerce infazın, binlerce faili meçhullerin ve kaybetmelerin dosyaları açılmamaktadır.

Oligarşinin çeşitli kesimleri Susurluk'u kendi aralarındaki it dalaşında kullanabildikleri kadar kullanmışlardır. İt dalaşı bir noktada tıkanmış, düzen güçleri birbirlerine karşı daha ileri hamleler yapamaz hale gelmişlerdir.

Denilebilir ki, oligarşi, şimdilik Susurluk üzerinden yürüttüğü hesabı bitirdi, erteledi. Susurluk'taki Devletin, çetelerin başı MGK, hem soruşturmanın önünü kesmiş, hem de düzen partileri arasındaki it dalaşının da durdurulmasını emretmiştir. Düzen partileri de bu emir doğrultusunda davranacaktır.

SUSURLUKTAKİ ASIL HESAP
HALKIN HESABIDIR.

Bu hesap bitmemiştir, sorulmamıştır, sorulamamıştır.

Halkın, mevcut düzenin hiçbir kurumundan, hiçbir soruşturmadan adalet bekleyemeyeceği, Susurluk'un üzerinden geçen yaklaşık 5 ayın sonunda bir kez daha tüm netliğiyle görülmüştür. Üç-beş tane göstermelik tutuklamanın dışında tüm suçlular ellerini kolları sallayarak dolaşmakta, görevlerinin başında oturmaktadır. Ağır ve Bucak'ın yargılanması için Başbakanlıkta gönderilen fezleke aylardır sumen altında bekletilmektedir.

Göstermelik olarak açılan davada halka karşı işlenen suçların hiçbirisi yoktur.

Katledilen, infaz edilen binlerce devrimci-demokrat, yurtseverin hesabı yoktur.

Kaybedilen, halkın 500 evladının hesabı yoktur.

10 bini aşan faili meçhullerin hesabı yoktur.

Yakılan köylerin, yapılan işkencelerin, sürgünlerin hesabı yoktur.

Hesap, hesap, hesap... Halk düşmanlarından sorulacak binlerce, onbinlerce hesap vardır. Bu hesap halkın hesabıdır. Hesabını soracak olan da halktır. HALK KENDİ SORUŞTURMASINI KENDİ YAPACAKTIR

Ne Meclis, ne DGM'ler halkın adalet isteğine karşılık veremez. Suçluları teşhis edemez ve yakalayamaz. Meclis Susurluk'taki devletin meclisidir. DGM'ler Susurluk'taki devletin mahkemeleridir. Bir zulüm ve sömürü düzeninin devamı açısından halkı oyalamak için vardır. Diğer zulüm ve sömürü düzenine karşı çıkan halkı cezalandırmak için.

Meclisi, bakanlıktan, genelkurmay, emniyet müdürlüğü ve mahkemeleriyle halka karşı işlenen suçlarda ortaklırlar.

Suçlara ortak olanların suçlarını soruşturması, teşhis etmesi, yakalaması beklenemez. Halka karşı işlenen tüm suçları cezalandıracak olan da, işlenecek suçların cezasız kalmayacağını güvence altına alacak olan da halkın kendi anayasası ve bu anayasaya göre kurulmuş halk mahkemeleridir.

SORUŞTURMANIN GÜVENCESİ
HALKIN EYLEMİDİR
BOŞ SOKAKLAR, BOŞ ALANLAR,
SUSAN BİR HALK,
ÇETELERİN
İKTİDARINI RAHATLATIR,
ONLARA CESARET VERİR

Halk "Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" eylemiyle çaresiz olmadığını, güçsüz olmadığını göstermiştir. Çare, halkın eylemi,

mücadelesi, örgütlülüğüdür. Yeni eylemlerle devam etmek zorundayız. Alanları, sokakları boş bırakmamak zorundayız. Boş sokaklar onları rahatlatmaktadır. Boş sokaklar, onlara çetelerin, pisliklerin üstünü örtme cesareti vermektedir. Devam etmeliyiz. Önemli olan eylemin biçimi değil, bu eylemlerde onbinlerle, yüzbinlerle ortak taleplerimizi haykırabilmektir. Eylemlerimiz için burjuva partilerinden, TÜSIAD'çılardan ne izin, ne destek beklememeliyiz. Onlar dün kendi hesapları için desteklediklerini açıklamışlardı, onların hesabı ise bizim hesabımız değildir. Onlar kendi iktidarları için yaranımızda görünürken, kendi hesaplarını hallettikleri noktada, halka karşı işlenen suçları, halkın "1 Dakika Karanlık" eylemi boyunca seslendirdiği tüm talepleri unuttular. Nitekim işte bugün unutmuslardır.

GÜVENCE HALK ANAYASASIDIR

Yaşamıyla, yargısıyla, polisi, ordusu, bakanlıklarıyla, "halkın çıkarlarına" göre düzenlenmiş bir anayasa mücadelesi, Susurluk soruşturmasının sürdürülebileceği tek hukukî çatıdır. Bu anayasaya göre hareket eden mahkemelerin halka karşı suç işleyenleri, kontrgerillanın ölüm mangalarını, işkencecileri, soyguncuları, vurguncuları cezalandırmayacağı bilinmez değildir.

Halk için yapılmış bir anayasa, halkın çıkarlarını koruyan bir anayasa olmadan, ne tüm gerçeklerin açığa çıkarılması ne de tüm suçluların cezalandırılması mümkün değildir. En çok yapılacak olan bugün olduğu gibi göstermelik olarak 3-5 kişiye hafif ceza vererek olayın üstünün kapatılması olacaktır.

GÜVENCE BAĞIMSIZ
DEMOKRATİK BİR TÜRKİYE'DİR

Boyle bir anayasayı, halkın çıkarlarını esas alan bir anayasayı Susurluk'taki devletin onaylamayacağı, oligarşinin kendisinin yargılayacağı bir anayasayı kabul etmeyeceği açıktır.

Halk düşmanlarından hesap soracak, halka karşı suç işleyenlerden hesap soracak bir Halk Anayasası'nın kabul edilmesi ve bu anayasanın da güvence altına alınması ancak halkın iktidarda olduğu bağımsız, demokratik bir ülkede mümkündür.

O halde suçluların cezasız kalmasını istemiyorsak, yarınımızı, geleceğimizi güvence altına almak istiyorsak kendi anayasamızı yapmak, bağımsız demokratik bir Türkiye'yi kurmak için, halkın iktidarı için mücadele edeceğiz.

SUSURLUK SORUŞTURMASININ
ÜSTÜNÜN ÖRTÜLMESİNE
KARŞI ÇIKMAK,
HALK ANAYASASI İÇİN
MÜCADELEDİR!
SUSURLUKTAKİ DEVLETLEN
HESAP SORMAK,
ÇETELERİN İKTİDARINI YIKIP,
BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK BİR
ÜLKE KURMA MÜCADELESİDİR*

PARTİ-CEPHEİLEBÜYÜYOR

Gençlik Beyazıt'ı Zaptetti

Beyazıt Meydanı Genç Yüreklere Coşkusuyla İnledi

BU KAVGA FAŞİZME KARŞI BU KAVGA ÖZGÜR VATANIN KAVGASIDIR

Yıl 16 Mart 1978...
Yer Beyazıt Meydanı
Katledilenler Devrimci Öğrenciler
Katiller Mafyacı-Kontrgerilla Devletin Tetikçileri Sivil-Resmi Faşist Çeteler...

19 yıl önce kontrgerilla devletin kiralık katilleri, faşist çeteler Beyazıt Meydanı'nda devrimci öğrencilerin üzerine bomba ve kurşun yağdırmışlar, yedi öğrenciyi katletmişlerdi. Polis gözetiminde ve korumasında yapılan bu katliam, tarihe faşizmin en alçak, en kanlı yüzünün bir örneği olarak geçti. Faşizm yıldırma, yoketme politikasının en pervasız prototipinden birisini sergilemişti. Peki amacına ulaşabildi mi? Ne kadar zulüm ederse etsin, katliamların karşısında hep direniş gördü faşizm. 16 Mart katliamıyla beklenen sindirme politikası, devrimcileri, halkı daha da alevlendirerek meydanlara döktü. Hesap yapıp rüzgar ekenler, fırtına biçmek zorunda kaldılar. 17 Mart 1978'de yaşlısı-genci, ellibin insan Beyazıt Meydanı'nda hesap sordu. Ve Mart'ın 16'sında binlerce insan, binlerce genç yürek faşizme karşı "devrim" şianıyla haykırdılar.

16 Mart 1978 yılında katledilen yedi devrimci, 16 Mart 1997 yılında yedi bin insanın yüreklerinde bin dallı yasemendiler. Tüm baskılara, gözaltılarına rağmen Beyazıt Meydanı'nı dolduran gençlik hesap sordu.

16 Mart 1997'de ise 16 Mart'lar daha anlamlıydı. Çünkü Susurluk kazasıyla birlikte 16 Mart'ların ve bir çok katliamın faili kontrgerilla devletin üzeri açılmış, günyüzüne çıkmıştı. 16 Mart'ın katilleri devletin makam otomobillerinde, yeşil pasaportlarla ele geçerken devletin gerçek yüzünü teşhir ediyordu. 16 Mart Katliamı'nın baş sorumlusu, tetikçi faşist katil Abdullah Çatlı, sayısız suçlarla bütün dünyada kırmızı bültenle aranırken, devletin makam otomobillerinde, devlet adamlarının düğünleri, nişanları, kokteyllerinde dolaşıyor, mafyacı-kontrgerilla devletin bir numaralı tetikçisi olarak yeni katliamların, yolsuzlukların planlarını yapıyordu. 16

Mart'ın ve daha birçok katliamın sorumlusunun Susurluk'taki devlet olduğu, devleti oluşturan, halkı yöneten mafyacı-kontrgerilla çetelerinin, ahlaksız ırz düşmanlarının olduğu açığa çıktı. 16 Mart Mehmet Ağar gibi mafya şeflerinin övündüğü Bin Operasyondan birisiydi. Faşist devletin kanlı saldırganlarından, katliamlarından bir tanesiydi.

16 Mart 1997 günü sabah Beyazıt Meydanı'nın her yerini dolduran işkenceciler sürüsüne rağmen genci, yaşlısıyla insanlar sel gibi aktılar. Meydan pankartların, dövizlerin, şehitlerin resimleriyle öfkeli, direngen sloganlarla tüm Türkiye'yi hesap sormaya çağıran seslerle dolup taşmıştı. 1978'li yılların anti-

faşist, anti-emperyalist mücadelesi 1997'li yıllarda yaşlısı-genciyle, binlerce insanın yüreğine, bilincine işlenerek doldurmuştu Beyazıt Meydanı'nı. Beyazıt'ta kitlesel ve görkemli katılımıyla dikkat çeken Haklar ve Özgürlükler Platformu, TÖDEF'in dışında çeşitli siyasi çevreler de katıldılar. Beyazıt Meydanı'nda toplanan beşbini geçkin insan "16 Mart'ın Hesabını Soracağız", "16 Mart'ın Katili Susurluk'taki Devlettir", "Kahrolsun MIT-CIA-Kontrgerilla", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla meydan okudular. TİYAD'lı analar, Okmeydanı, Gazi Halk Meclisleri, kadınlar komisyonundaki emekçi kadınlar, beyaz başörtü, kıızı bantlarla, ellerinde katledilen yedi devrimci öğrencinin resimleri ile katıldıkları eyleme "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Evlatlarımızın Katili Susurluk'ta" sloganlarıyla güç verdiler. Kitlenin içerisinde, eylemin başından sonuna kadar hesap soran, adalet isteyen halk ile birlikte olan Grup Yorum marşları, türküleriyse coşkuyu artırdı. Hep birlikte "Bin Dalli Yasemen Olup Yeşerdik" diyen insanlar 16 Mart'ın yığınlığı

ANADOLU İHTİLALİ

değil öfkeyi arttırdığını gösterdiler. Faşizmin karşısında yedi can, yedibin can olmuş, hesap sorarlarken tüm kitle yine hep bir ağızdan söylediği Dev-Genç Marşıyla "savaşacağız" diyordu. Birlikte söylenen Haklıyız Kazanacağız marşları Beyazıt Meydanı'nda çınladı.

Meydana pankartları, dövizleri ve şehitlerin resimleriyle gelen gençlik, devrimci - demokrat, aydın insanlara, analara Beyazıt'ı dört yandan abluka altına alan binlerce polisin gözdağı girişimi başarılı olamadı. 7 Karanfilin resimlerinin bulunduğu ve üzerlerinde "Susurluk'taki Devlet Katletti-TÖDEF/İYÖ-DER" ve "Katilleri Susurluk'taki Devlettir Hesap Soracağız-TÖDEF" pankartlarıyla gelen TÖDEF'lilerin yanında "DLMK" ve "16 Mart'ın Katili Susurluk'taki Devlettir. Hesap Soralım DLMK", "16 Mart Katliamı'nın Sorumlusu Susurluk'taki Devlettir Tİ-YAD", "16 Mart Katliamının Sorumlusu Susurluk'taki Çetelerdir BEM-SEN", "Bin Dalı Yasemen Olup Yeşerdiler, Grup Yorum" pankartlarının yanı sıra "Haklar ve özgürlükler Platformu" pankartı görkemliyle meydana yerini almıştı. Dev-Genç'liler liselsi, üniversitelisiyle analarla, işçi ve memurla, tüm halkla bir bütün olmuş kavgı ruhunu yükseltiyor, yine en önderde halka önderlik ediyordu. "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş" sloganıyla kayganın Dev-Genç'in yiğit önderlerini, Türkiye'yi devrime götüreceği yolu çizenleri, o yolda can verenleri, binlerce defa selamladı Dev-Genç'liler. HADEP, Koordinasyon, Yurtsever Gençlik'te eylemde pankartları, bayraklarıyla yerlerini almışlardı... HÖP kitlesi "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Özgür, Bağımsız, Demokratik Bir Ülke istiyoruz" sloganlarıyla gençliğe destek verirken, katliamlardan da hesap soruyordu. Program başladığında okunan basın açıklamasında 16 Mart Katliamı'nın mafyacı, kontrgerilla devletin katliamlardan birisi olduğunu söylediler. Susurluk'ta ölen faşist Abdullah Çatlı'nın 16 Mart Katliamı'nın tetikçilerinden olduğu belirtilen açıklamada, katliamın faillerinin ortada dolastığı vurgulandı. 16 Mart 1988'de aynı faşist zihniyetin Halepçe Katliamı'nı yaptıklarını belir-

ten gençler, Halepçe Katliamı'nı, 16 Mart'ı, on yıllardır Kürdistan'da süren savaşta boşaltılan köylerin, göçe zorlanan insanların kayıplarını aynı zihniyetin ürünü olduğunu ve tüm bunların tek sorumlusunun Susurluk'ta ortaya çıktığını vurguladılar. Açıklamanın sonunda "Çeteler Halka Hesap Verecek", Türkçe ve Kürtçe "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. TÖDEF adına yapılan açıklamada 15 Mart akşamı Devrimci Gençlik Dergisi Taksim İrtibat Bürosu'nun basılmasına değinildi. 16 Mart öncesi bilinçli bir şekilde basılan Devrimci Gençlik irtibat bürosunun, polisin direnen gençlik karşısında ne derece aciz, yalın olduğunu kanıtladığını, bu acizliğin saldırıya dönüşerek bastırılmak istediğini belirten TÖDEF'liler bu baskınları her 16 Mart öncesi yaşadıklarını söylediler. 32 arkadaşlarının gözaltında tutulduklarını söyleyen TÖDEF'liler, 16 Mart'ın yıldönümünde kendilerini susturmak isteyen kontrgerilla çetelerinin başarılı olamayacaklarını vurgulayarak "Baskılarla yılmayacağız, susmayacağız" dediler.

Öğretim Elemanları Sendikası adına yapılan konuşmada "16 Mart'ı unutmaya hakkımız yoktur. Ne 16 Mart'ı ne de katillerini unutmaya hakkımız olamaz" dendi. Konuşmaların arasında 17 yaşında katledilen lise öğrencisi, gazetemizin dağıtımcısı İrfan Ağdaş'ın, İrfan'ımın anası Şükran Ana da vardı. Ayağının bir tanesi kırık ve alçıda olduğu halde eyleme katılan Şükran Ana'yı mikrofona giderken meydana da "Anların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla sarşıyordu. Bütün öfkesi, kını ve inancını alıp gelmişti Şükran Ana. Çünkü gençti O'nun oğlu. Mahir'lerin, Hatice'lerin Hamiyet'lerin yolunun doğruluğunu, dürüstlüğünü görmüş o yolda iz tutmuştu. Liseliydi, DLMK'lydı. Aynı zamanda Kurtuluş Gazetesi'nin, onların en güzel tabiriyle kavganın onurlu sesi'nin dağıtımıcısıydı. Bu yüzden mafya çetelerinin tetikçileri 17 yaşındayken sırtından kurşunlamışlardı O'nu. Şimdi Şükran Ana 16 Mart'lara, Hatice'lere sahip çıkarak oğlunu, oğlu gibi öldüğü bütün savaşan gençlere sahip çıkıyordu. Bunun için alçıkda bacağına rağ-

men koşup gelmişti Beyazıt'a. Tüm gençliği selamlayarak başladı Şükran Ana konuşmasına, tüm gençliğe "Çocuklarım, yavrularım, İrfan'ımın yoldaşları" sözleriyle sınıksız sanılarak başladı.

Şükran Ana'nın;

"16 Mart 1978'de yedi genci katlettiler. 13 Mayıs 1996'da da oğlumu katlettiler. Ve katliamlarına devam ediyorlar... Bugün biliyoruz ki, olanlar sağ-sol çatışması değil. Katliamı yapan devlettir. Katiller ellerini-kollarını sallayarak gezerken, 17-18 yaşlarındaki evlatlarımız katlediliyorlar, tutsak ediliyorlar" diyerek sözlerini sürdürdüğü konuşması alkışlarla, coşkulu sloganlarla karşılandı. Konuşmasının sonunda "Ben artık kimseyi yargılayın demiyorum, benim evladımın katili devlettir. Ben yargılayacağım, analar yargılayacak. Topumuz tüfeğimiz değil, alev alev yanan ana yüreğimiz var" diyen Şükran Ana, kürsüden inerken kitlenin alkışları ve "inadına Hepimiz Birer İrfan'ız" sloganları Beyazıt'ta yankılanıyordu. Her zaman olduğu gibi Tİ-YAD'lılardan gençliği yalnız bırakmamışlardı. Ölüm Orucu Direnişçisi Ali Rıza Amca kızıl bandı, hiç yere indirmediği sol yumruğuyla gençlerin arasında direnirken, yüreğinin Ölüm Orucu'ndaki kadar delikanlı olduğunu gösteriyordu.

68'liler Vakfı ve Eğitim-Sen adına yapılan konuşmada da katliam kınanarak "Unutmadık, unutturmayacağız" dendi. Grup Yorum, Koma Amed, Ferhat Tunç, Ruhan Mavruk, Suavi gibi sanatçıların da destek verdiği eylemde Koma Amed, "16 Mart'ta katledilen yedi devrimci Kürt ve Türk halklarının göğsünden kopan yedi tane yıldızdır" diyerek gençliği selamladı. Eylemin sonunda tüm sanatçılar ve yedibin kişilik kitle hep bir ağızdan "Beyazıt Türküsünü" söylediler. Meydan coşkulu marşlar ve halaylarla terkedildi.

16 Mart Katliamının yıldönümünde HÖP2500, HADEP2000, ÖDP1000, SİP700, Koordinasyon300, DMP300, Özgür Gelecek100, Partizan Sesi200, Kızıl Bayrak50, Direniş50, Halkevleri50, Devrimci Mücadele50, Alınteri30 kişilik kitleleriyle Beyazıt Meydanı'ndaydılar. *

Gençlik Kısa Kısa

Emir Eğitim-Sen ve ÖVDER'den Paralı

Eğitime Tepki

İzmir Eğitim-Sen 1, 2, 3, 4, 5, 6 No'lu şubeler ve İzmir Öğrenci Velileri Kültür Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği 23 Nisan ve 19 Mayıs için öğrencilerden para toplanmasını 19 Mart günü yaptıkları biraçıklamayla protesto ettiler.

İzmir Eğitim-Sen ve ÖVDER yaptığı açıklamada İzmir Valiliği'nin okullara bir yazı gönderdiğini, yazıda ilkokullardan 23 Nisan için 50.000 TL, ortaokul ve liselerden ise 100.000 TL alınması gerektiğini belirttiğini vurguladılar. Bu açıklamayı protesto ettiklerini belirten Eğitim-Sen ve ÖVDER'liler "Eğitim para ile satın alınan bir hizmet olmadığını, Anayasa ve uluslararası yasalarda ifadesini bulan bir insan hakkı olduğunu yetkililere bir kez daha hatırlatıyor ve derhal vazgeçmelidir diyoruz" dediler.

Faşist Saldırıları

Protesto

Hacettepe Üniversitesi Ankara Meslek Yüksek Okulu öğrencileri son günlerde yaşanan faşist saldırıların protesto etmek için bir basın açıklaması yaptı.

Çeşitli üniversitelerden 150 öğrencinin katıldığı açıklama 19 Mart günü Yüksel Caddesi'nde yapıldı. Saat 12:00'da alkışlarla toplanan öğrenciler "Faşizme Karşı Omuz Omuzla", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarını attılar.

Açıklamanın okunmasının ardından, toplu bir şekilde Gazi Üniversitesi'ne gidileceğinin duyurulmasından sonra açıklamasona erdi.

"Halka İhanet

Etmektense Şerefimle

Ölmeyi Tercih Ellerim"

Devrimci Gençlik Dergisi Taksim İrtibat Bürosu 15 Mart günü polislerce basılarak 32 öğrenci gözaltına alınmıştı. Bu öğrencilerden olan Umut Fuat Uzun'a işkence yapan polisler işbirliği teklifinde bulundular. 20 Mart günü Marmara Tİ-YAD'ta bir açıklama yapan Umut Fuat Uzun asla işbirliği yapmayacağını ve kendisine işkence yapan TİM-I'e bağlı polisler hakkında suç duyurusunda bulunacağını açıkladı. *

Ankara Tıp Şenliği

Ankara'da Türk Tabipler Birliği'ne bağlı tıp öğrencileri kolu "14 Mart Tıp Bayramı" çerçevesinde 15 Mart günü Cebeci İnci Düğün Salonu'nda bir şenlik düzenledi.

Şenliğe üniversite öğrencileri ve demokratik kitle örgütlerinden de oluşan 500 kişi katıldı.

TÖDEF/AYÖ-DER'li öğrencilerin 16 Mart Pazargünü Kızılay'da yapılacak basın açıklamasına çağrısının ardından 16 Mart şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

Grup Hasret ve Hacettepe Üniversitesi öğrencilerinin verdiği dinletilerinin yaraşara şair Şükri Erbaş şirriyle şenliğe renk kattı. Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi folklor grubunun gösterisinden sonra İstanbul'dan şenliğe davet edilen Grup Özgün Işık türküsünün marşlarıyla kahraman ve Koma Amed de bir dinleti verdi. Şenlik çekilen halaylardan sonra bitirildi. *

PARTİ-CEPHE İLE BÜYÜYOR

Bindalı Yasemen 16 Mart Katliamının Yıldönümünde Anadolu'da Yeşerdi

Ankara

Kızıl'da Polis İşgali Altında 16 Mart Anması

İstanbul Üniversitesi önünde 16 Mart 78'de katledilen 7 öğrencinin katliam yıldönümü yaklaşırken, Ankara'da da TÖDEF/AYÖ-DER'in öncülüğünde anma için çalışmalar başlandı. Özellikle Susurluk'ta birlikte ortaya dökülen pisliklerle birlikte bu katliamların gerçekleştirilen kimliklerinin de tümüyle ortaya çıkmasının ardından bu yılki anmanın daha bir önemi vardı. Buna layık bir yerde yapılmalıydı. Bu çerçevede AYÖ-DER ilk günden itibaren bir basın açıklaması yapılmasını ve ne olursa olsun bunun Kızıl'da yapılmasını savunarak diğer çevrelerle tartışma başlattı. Başta herkes buna olumlu bakıyordu, gençliğin dışında bir çok demokratik kitle örgütü, işçi ve memur sendikalarına da çağrı yapıldı. Yapılan toplantılar sonrasında, başta SİP olmak üzere diğer çevreler 10 gün kala Kızıl'da değil 14 Mart'ta Hacettepe Üniversitesinde bir açıklama yapılması gerektiğini savunmaya başladılar. Bu ani geri dönüş çok fazla şaşırtmadı da, Kızıl'da değil 14 Mart'ta Hacettepe Üniversitesinde bir açıklama yapılması gerektiğini savunmaya başladılar. Bu ani geri dönüş çok fazla şaşırtmadı da, Kızıl'da değil 14 Mart'ta Hacettepe Üniversitesinde bir açıklama yapılması gerektiğini savunmaya başladılar.

TÖDEF/AYÖ-DER her ne olursa olsun Kızıl'da çıkacağını açıkladı. 14 Mart günü Hacettepe'de yapılan anmaya da katılan AYÖ-DER'liler Kırşehir, Eskişehir, Kırkkale, Bilecik, Konya'dan gelen TÖDEF'lilerle birlikte 16 Mart günü Kızıl'da idiler. Polisin alana gelen beşyüz öğrenciyi engellemesi, toplananları dağıtmasına rağmen Zafer Çarşısı'nın önünde toplanan TÖDEF'li öğrenciler polis ablukası altında basın açıklamasını yaparak kararlılıklarını gösterdiler.

16 Mart Pazar saat 13.00'de yapılacak basın açıklamasından önce polisin tüm alanı işgal ettiği ve kimlik kontrolü yaptığı görüldü. Atatürk Bulvarı'nın giriş çıkışlarının kontrol altına alınması ve yolun trafiğe kapatılması polisin korkusunun ifadesiydi. Polis saat 12.00'ye doğru Zafer Çarşısı önünde toplanmaya başlayan öğrencilere tek tek giderek beklemeye devam etmeleri halinde gözaltına alacağı tehdidini savuruyordu. Bu arada Zafer Çarşısı karşısında ve çevrede basın açıklamasına katılmak için gelen öğrencilerin sayısı artmaya başladı daha sonra alkışlarla biraraya gelen öğrencilerin etrafı abluka altına alınarak basın açıklaması yapan öğrenciler kitlelerden koparılmaya çalışıldı. "16 Mart'ı Unutmadık, Unutturmayacağız" sloganının atılmasından sonra basın açıklaması okunmaya başlandı. Basın açıklamasında 16 Mart ve Halepçe katliamlarının unutulmadığı, sorumlusunun Susurluk'ta ortaya çıkan kontrgerilla devleti olduğu vurgulandı. Halka yönelen bu saldırıların ancak biraraya gelerek göğüslenilebileceği ve artık susmanın gerektiği anlatıldı. Öğrenci gençliğe saldırıların 78 Beyazıt Katliamını yapan Çatlıların, Kırclıların olduğu ve kontrgerillanın bugün de

saldırıların sürdürdüğü devletin resmi güçlerinin de gözaltılarla, cezalarla öğrenci gençliği susturmaya çalıştığı vurgulandı. Malatya'da 50, İstanbul'da 40 öğrencinin gözaltına alınması kınandı. Polis basın açıklamasını okuyan grubu kuşatarak açıklamanın duyulmasını engellemeye çalıştı. Polis çemberine girmeye çalışan öğrenciler ise hala polis tehditleriyle karşılaşıyorlardı. Kitle basın açıklamasının bittiğinin duyurulmasından sonra alkış ve sloganlarla polis çemberini aşarak

yürümeye başladı. Bu arada yedi karanfil havaya atıldı. Polis yürümeye başlayan kitleyi yeniden kuşatmaya başladı. Ancak tüm tehditlerine rağmen eylem alkış ve sloganlarla bitirildi.

"16 Mart'ı Unutmadık, Unutturmayacağız"

Ankara üniversitelerinde okuyan öğrencilerin katılımıyla 14 Mart günü Hacettepe Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde 16 Mart 1978 katliamı ve Halepçe katliamı yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Merkez Kampüste toplanan öğrenciler katledilen öğrencilerin anısına yapılan saygı duruşundan sonra eylemi başlattıkları "16 Mart'ı Unutmadık, Unutturmayacağız", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste" sloganlarının sık sık atıldığı eylemde bir müzik gurubunun verdiği dinleti eşliğinde çekilen halaylardan sonra basın açıklaması okundu. Açıklamada katliamların sorumlularının Susurluk'ta ortaya çıkan devlet olduğu vurgulandı. Ankara Üniversitesi öğrencileri imzalı pankartın açıldığı eylem, toplu halde kampus çıkışına kadar yüründükten sonra bitirildi.

İzmir

Zafer Direnen Halklarındır

16 Mart ve Halepçe katliamları Yurtsever Gençlik, TÖDEF/EYÖ-DER, DÖB, SİP'li öğrenciler ve Kaldıraç okulları tarafından 14 Mart Cuma günü saat 12.15'te

200 kişilik bir kanımla Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde yapılan eylemle protesto edildi.

"Zafer Direnen Halklarındır" Yurtsever Gençlik, TÖDEF/EYÖ-DER, imzalı pankartın açıldığı eylem Devrim Şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun hemen ardından Beyazıt ve Halepçe katliamlarını anlatan metinler okundu "Öğrenciyiz, Haklıyız, Kazanacağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Devrim Şehitleri

Malatya

İnönü Üniversitesi'nde

Halepçe ve 16 Mart

Protestosu

14 Mart günü saat 12.00'de üniversite yemekhanesinin üst katında biraya gelen 250 kadar öğrenci Halepçe ve 16 Mart katliamlarını protesto etti. Alkışlarla başlayan eylem sırasında yapılan konuşmada halkın katliamlarla yokedilemeyeceği belirtildi. Eylem boyunca "Halepçe Şehitleri ölümsüzdür", "Şehit Namının" ve "16 Mart Şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Devlet bu kitlesel tepki karşısında hazımsızlığı ifade etmekten geri durmadı. Eylemciler jandarma tarafından ablukaya alındı. Bu arada dışarda bekleyen öğrencilerin eyleme katılması engellendi. Ablukaya alınan kitle yarım saat kadar bulunduğu yerde bekletildi. Kimlik isteyen jandarmaların istemi kitle tarafından reddedildi. Jandarma 15 Mart gecesi üniversite yurdundan ve evlerden bir çok öğrenciyi gözaltına alarak terör estirdi. Gözaltına alınan öğrenciler 17.03.1997 tarihinde savcılığa çıkarıldılar. 20 kişi serbest bırakılırken 10 kişi tutuklanarak Malatya E Tipi Cezaevi'ne gönderildi. Aynı gün okul kampüsünde bir gözaltı terörü daha yaşandı. Gözaltına alınanlar aynı gün serbest bırakıldı.

Antep

Şehit Şahin Bey Lisesi'nde

12 Mart Anması

Gaziantep Şehit Şahin Bey Lisesi'nde DLMK'lı öğrenciler ve yurtsever devrimci demokrat öğrencilerin katılımıyla 150 kadar öğrenci toplanarak Gazi olaylarını anlatan bir konuşma yaparak katliamı alkışlarla protesto ettiler.

Ayrıca Şehit Şahin Bey Lisesi'nde idare polis işbirliği devam ediyor. Polis, okul müdürü işbirlikçi Şaban BAHAR'ın odasını bir üs olarak kullanarak öğrenciler üzerinde terör estiriyor. 12 Mart günü sınıfta Grup Yorum parçaları söylendiği için bir öğrenci okul müdürü tarafından dövülerek tehdit edildi. Aynı gün iki öğrenci gözaltına alınıp tehdit edildi.

Adana

16 Mart Katliamı DLMK'lı Öğrenciler

Tarafından Protesto Edildi

Adana DLMK'lı öğrenciler 16 Mart Katliamı'nı protesto etmek için Osmaniye Endüstri Meslek Lisesi'nde bir basın açıklaması yaptılar.

"Çeteler Mecliste, Devrimciler Hapiste", "16 Mart Katliamının Hesabını Soracağız" sloganlarıyla açıklamaya başlayan DLMK'lı öğrenciler 16 Mart Katliamı'nı anlatarak, unutulmadıklarını ve hesap soracaklarını belirttiler. Ellerinde taşıdıkları dövizlerde de katliamı anlatan DLMK'lılar okul idaresinin tüm baskılarına rağmen açıklamalarını yaptılar. Öğrenciler, açıklamalarını "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" sloganıyla bitirdiler.

16 Mart katliamı, Çukurova Üniversitesi

Öğrenci Platformu tarafından Adana'da yapılan bir eylemle anıldı. Eylem, 17 Mart Pazartesi günü saat 12.00'de Ziraat Fakültesi önünde toplanan öğrencilerin alkışlarıyla başladı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra 16 Mart Katliamını anlatan bir metin, okundu. 400 kişinin katıldığı eylem "16 Mart'ın Hesabı Sorulacak", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kurdistan faşizme Mezar Olacak" sloganlarıyla bitirildi.

Manisa

Gençlik Hesap Soruyor

16 Mart ve Halepçe katliamları, İstanbul Üniversitesi'ndeki faşist saldırılar ve Devrimci Gençlik Dergisi irtibat Bürosu'nun basılarak 30'un üzerinde öğrencinin gözaltına alınması Manisa Celal Bayar Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi kantininde yapılan bir forumla protesto edildi. 17 Mart günü saat 12.00'de Devrim Şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuyla başlayan eylemde polis idare işbirliği teşhir edilerek "Şu bilinmelidir ki; hiç bir baskı, hiç bir zulüm, hiç bir tehdit veya faşizmin hiç bir kanunu bizi yıldıramayacaktır. Çatılar, Bucaklar, Şahinler, Kocadağlar ve onların itleri halka hesap vereceklerdir. Halk devrim yolunda şehit düşen evlatlarını unutmayacaktır, denildi. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganı atılarak forum bitirildi.

Mersin

16 Mart ve Halepçe için Basın Açıklaması

17 Mart günü Fen-Edebiyat Fakültesi'nin önünde 16 Mart ve Halepçe Katliamı, bir basın açıklaması yapılarak protesto edildi. Açıklama sırasında "Katiller Halka Hesap Verecek", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları atılarak katliamlar kınandı. Açıklamada Katliamların sorumlusunun Susurluk'taki devlet olduğu vurgulandı. Basın açıklamasından sonra öğrenciler kantinde türküler söyleyerek baskıların kendilerini yıldıramayacağını belirttiler. Okulun polis ablukası altında olmasına rağmen öğrenciler yoğun halde eyleme katıldı.

14 Mart Cuma günü Konya'dan gelen bir grup faşist sivil polislerle beraber okulda terör estirdiler. Mersin Üniversitesi öğrenci Derneğini basarak ortaları dağıttılar. 12.00'ye doğru toplanan devrimci-demokrat, yurtsever öğrenciler faşistleri basına teşhir etti. 12.30'da alkışlama eylemi yapıldı. Eylemde "Baskılar Bizleri Yıldıramaz", "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste" sloganları atılarak katliamlar kınandı. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasında 16 Mart katliamının faillerinin Susurluk'taki devlet olduğu söylenerek devletin gerçek yüzü teşhir edildi. Devrim şehitleri için bir dakika saygı duruşundan sonra "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atılarak basın açıklaması son buldu. *

16 Mart Ve TÖDEF

7 8 16 Mart'ında şehit düşen, içlerinde Dev-Genç'li Hatice Özen'in de bulunduğu 7 öğrenci bu yıl da büyük bir coşku, kitlesellik ve kararlılıkla anıldı. Katliamın hesabı genciyle, yaşlıyla, öğrencisi, işçisi, memuru, sanatçısı, aydınıyla Beyazıt'a çıkan binler tarafından soruldu.

16 Mart 78'de yaşanan Beyazıt Katliamı gerçekleştirdiği dönem özel bir öneme sahiptir. O yıllarda oligarşi gençliğin ve halkın hızla gelişen mücadelesini durdurmak için son kozlarını oynuyordu. Tüm ülkede faşist terör alabildiğine yaygınlaşmış. Buna karşın faşist işgaller Dev-Genç'in önderliğinde kırılmaya başlamıştı. Beyazıt katliamı işte böyle bir süreçte kitlesel katliamlar zincirinin ilk halkası olarak gündeme geldi.

TÖDEF/İYÖ-DER busene, Susurluk sonrası 16 Mart katliamının çok daha önemli bir yeri olduğu düşüncesiyle Şubat ayı başından itibaren 16 Mart hazırlıklarını başlattı.

Susurluk'ta birlikte devletin katliamcı, kontra yüzü gençlik ve tüm halk kesimlerinde daha açık bir şekilde göründü. Yıllardır arkadaşlarımızı gözaltında kaybeden, ev infazları gerçekleştiren, okulunda camdan atarak katleden, gençliğin ve halkın her türlü hak ve özgürlük talebini baskı ve zulüm ile bastırmaya çalışan oligarşi ve onun kolluk güçlerinin gerçek yüzü tek tek isimlere varıncaya kadar ortaya çıktı. Bu yanıyla yıllardır faili meçhul diye adlandırılan 16 Mart katliamının hesabını sormak böyle bir dönemde özel bir öneme sahipti.

Halk hareketini hızla geliştirdiği bu süreçte "mumun altından DHKP-C çıktı", "mumların için sönüyor" vb. söylemlerle bu gelişmenin önünü almayla, kitleleri devrimcilerden uzaklaştırmaya çalışan devlet 16 Mart öncesi gerçekleştirdiği Devrimci Gençlik bürosu baskısıyla kimden korktuğunu da çok açık bir biçimde ortaya koydu. TÖDEF'in ortaya koyduğu çağışmalar polis şeflerinden İstanbul Emniyet Müdürü Ramazan Er'i korkutmuş olmalı ki "DHKP-C üniversitelerde 8-12-16-21...Mart tarihlerinde bir dizi eylemler gerçekleştirecek" şeklinde bir açıklama yaparak olası saldırıların mesajını da vermiş oldu.

Bazen kendi misyonumuzun farkında olmaksızın eksiklerimiz de oluyor. Kendimizi görmeliyiz. Biz kimiz? Geçtiğimiz günlerde çok net bir söylemle misyonumuzu ifade

ettik: Parti-Cephe ülkemiz topraklarına kök salmış büyük bir güçtür. Bu gerçekliği göz önünde bulundurmaksızın hareket eden, planlarını ve hesaplarını buna göre oluşturmayan dostlarımızın ve düşmanlarımızın başıya ulaşması mümkün değildir.

Bu saldırılara rağmen düşmana gereken cevap Beyazıt Meydanı'nda verilmiştir. Hesabın sorumlusunu engellemek ve gençliği yıldırma amaçları gerçekleştirilen bu saldırı TÖDEF/İYÖ-DER'in alanda belirleyici olmasına ve görselliğiyle, kitleselliğiyle alana damgasını vurmasına engel olamamıştır. 16 Mart Anması hem Beyazıt Meydanı'nda hem de Vatan Caddesinde hayata geçirilmiştir.

16 Mart'ın önümüzdeki süreci ilgilendiren en önemli sonuçlarından biri de sol ile yaşanan saflaşmadır. Açıkçası sol bu süreç boyunca oldukça ciddiye yaklaşımlar içerisindeydi. Düzenleme komitesi toplantılarını dahi düzenli takip etmeyen bazı yapılar İYÖ-DER'i üzerine düşen görevleri yapmama şeklinde eleştirme cüretini bile göstermiş gereken cevabı da anında almıştır.

Sol ciddiye, emeğe saygı göstermeyen, eylemin disiplini konusunda güven vermeyen yaklaşımlara sahiptir ve İYÖ-DER ile kendisinin eşit olduğunu ifade etmeye çalışmaktadır. Hayır, yanlıştır. Devrimci Gençlik ister bir kişi olsun, ister on kişi mücadele eden devrimci güçlerin, demokratların emeline saygılıdır, onların emeğini gözmezlikten gelmez, gelmemiştir. Ancak kimse de kendisini Devrimci Gençlik ile eşit görmemelidir. Artık bunu net bir şekilde görmeleri gerekmektedir.

Bizim bu süreçte yapmamız gereken sol ile birlikte zeminini zorlamak ancak birşeyler yapmayı samimi bir şekilde istemeyenlerle gereksiz zaman kaybetmemek yüzümüzü kitlelere dönmektir. Herşeye rağmen birlik değil, ilkeli ve yararlı olan birlikleri inşaa etmeli, ortak yapılan eylemlerdeki başarının eyleme imza atan grupların çokluğundan çok kitlesellikten kaynaklandığı gerçeğini görmek ve bu gerçeğe göre hareket etmek gerekir. *

Gençlik Kısa Kısa

Amasya Meslek Yüksek Okulunda idare Keyfi Uygulamalarına Devam Ediyor

19 Mayıs Üniversitesi'ne bağlı tüm fakülte ve yüksek okullarda yemek fiatlarına % 70'lere varan zamalar yapılmasını protesto eden Amasya Meslek Yüksek Okulu öğrencileri imza kampanyası ve yemekleri boykot kararı aldı.

Okul idaresi imza kampanyasına öğrencilerin katılımı engellemek için imza atmanın suç olduğunu ve disiplin cezaları verileceğini açıkladı.

Okul kantin ve koridorlarında keyfi kimlik kontrolü yapılırken, aynı günlerde okulda Halit isimli bir öğrenciyi tartaklayan ve okul çıkışında öğrencileri tedirgin etmeye çalışan polis Özgür Cambaz adlı öğrenciyi gözaltına alarak işkence yapmıştır. Okul çıkışında aynı öğrenciyi zorla bir arabaya bindirerek ormanlık bir alana kaçırdı.

Yemek zammına karşı öğrencilerin yaptığı eylemliliklerle çığına dönen idarenin, polisin ve sivil faşistlerin saldırılarını protesto eden öğrenciler bir basın açıklaması yaparak tepkilerini dile getirdiler. *

Samsun'da Faşist

Baskılar

Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi önünde 13 Mart günü faşistler, devrimci demokrat bir öğrenciyi saldırdılar. Olay yerine gelen devrimci öğrenciler faşistlerle tartışmaya başladılar. Etrafta toplanan yüzlerce öğrenciye "olay bunlar çıkardı" diyen faşistler provake etmeye çalıştılar. Ertesi gün kantinde oturan devrimci demokrat öğrenciler olayı protesto ettiler. *

Manisalı Gençler İçin İmza Kampanyası

Manisa Celal Bayar Üniversitesi öğrencileri tarafından 6 Mart günü saat 11.00'de Manisa ve Ankara'daki öğrencilere verilen cezalan protesto etmek ve öğrencilerin serbest bırakılmaları için imza kampanyası başlatıldı.

Kampanya için masa açan öğrenciler fakülte sekreterinin engellemesiyle karşılaşıldı. İmza kampanyası için açılan masa saat 17.00'ye kadar devam etti. *

İsparta Polisinden İşbirlikçilik Baskısı

Polis Üniversitelerde akademik demokratik mücadeleyi engellemek, öğrenci gençliği yıldırma, ajanlaştırmak için kaçınıyor, tehdit ediyor, gözaltına alıyor.

IHD'de 15 Mart günü bir basın açıklaması yapan Ertan Dağ 26 Şubat ve 3 Mart tarihlerinde kalmış olduğu evin Siyasi Şube tarafından basıldığını ve ev arkadaşları Hatip Han, Yunus Yaşar, Sakine Yaşar'la birlikte gözaltına alındığını ve işbirliği teklif edilerek tehdit edildiğini ve kendisine işkence yapıldığını belirtti.

Ertan Dağ olayla ilgili olarak İsparta Cumhuriyet Savcılığına suç duyurusunda bulunarak başına geleceklerden sorumlu olduğunu söyledi. *

Devlet Suçlarına Yenilerini Ekliyor DEVİRİMCİ GENÇLİK BÜROSUNA BASKIN

Zafer Yolunda Devrimci Gençlik Dergisi Taksim İrtibat Bürosu, 15 Mart günü yüzlerce işkenceci tarafından basıldı. Öndördü üniversite, onsekizi lise öğrencisi olan otuz iki kişi gözaltına alındı.

Arama izinleri olmadan irtibat bürosunu basan halk düşmanları, birçok dergiye, resimlere, afişlere ve kitaplara el koydular.

Pervasızca gözaltına alınan öğrenciler 16 Mart'ta akşam üzeri Beyoğlu Adliyesi'nin önünde bir saat kadar bekletildikten sonra savcılığa dahi çıkarılmadan serbest bırakıldılar. Açıkça görülüyor ki, kontrgerilla devleti 16 Mart'ta katliamın yıldönümünde anmanın, kitlesel olacağını gördü ve saldırıların gençlik üzerinde yoğunlaştırdı.

TÖDEF/İYÖ-DER, özellikle 16 Mart anmasının başından sonuna kadar örgütleyicisi durumundaydı.

Yine Pazartesi günü Zafer Yolunda Devrimci Gençlik Dergisi İrtibat bürosunu ablukaya alan polis, yoldan geçenlere kimlik sorarak üç üniversite öğrencisi ve bir Devrimci Gençlik muhabirini gözaltına aldı. Salı günü öğleden sonra gözaltına alınan dört kişi serbest bırakıldılar.

T ü l i n
Soyhan İstan-
bul Üni-
versitesi Dış
Hekimliği
Fakültesi
İkinci Sınıf
Öğrencisi

15 Mart günü Devrimci Gençlik irtibat bürosundaydık. Kayıp ve tutsak aileleri oturma

daydık. Kayıp ve tutsak aileleri oturma

eyleminden gelmiştik. Liseli arkadaşlar da vardı. Daha sonra bir arkadaşımız dışarı çıkarken iki sivil polis içeri girdi. "Yetkiliyle görüşebilir miyiz?" dedi. "Yetkilisi yok" dedik. Vergi levhasını gösterdik. "Burası yasal ve meşru bir dergidir" dedik. "İrtibat bürosu" dedik. Arkadaşlarımız teker teker içeri geliyorlardı. Dergimizin meşruluğunu savunduk. Siviller artmaya başladı. "Asayişten geldik, biz arama yapıyoruz, siyasi değiliz" dediler. "Sizi gözaltına almayacağız" diyerek özellikle asayişten geldiklerini vurguluyorlardı. Sonra siyasi şubeden geldiler. Arkadaşlarımızdan birisini tartakladılar, o karşı koyunca dövmeğe başladılar. Slogan atmaya başladı. Sonra biz slogan atınca polisler bize giriştiler. Savaşımızda sürüklediler. Bütün eşyalarımızı karıştırıyorlardı. Marşlarımızı söylemeye başladık. Laf atmaya başladılar. Polisler irtibata girip çıkıyordu. Bize bakıyorlardı, psikolojik savaş başlatmışlardı. Arkadaşlarımız sürekli geliyordu ve bu durum polisi bayağı şaşırttı.

Asayiş şube müdürü geldi. "Sizi götürmeyeceğiz, bu bir aramadır" dedi. Kendi ayukatlarımızı istedik ve bizi birer birer götürmeye başladılar.

-Şubede neler yaşadınız?

Bizi gereksiz, kanunsuz yere gözaltına aldıkları için, hücrede açlık grevine başladık. Bize suç unsuru olarak 16 Mart eyleminin pankartını belirttiler. Öyle bir pankart yoktu. Boş bir bezi pankart olarak getirdiler.

16 Mart anmasını içeride yapmaya karar verdik. Bir arkadaşımız konuşma yaptı. Konuşmada "16 Mart'a katılmamızın sebebi polisin baskındır, baskınlar bizi engellemeyecektir. Biz gücümüzü halkımızdan alıyoruz" denildi. Sol yumruklarımızı kaldırdık. Saygı duruşunda bulunduk ve şiirler okundu. Bir bahane uydurarak bizi dışarı çıkardılar. Sonra marş söyleyerek

programa devam etmek istedik. Ama yine bizi başka bir gerekçeyle dışarı çıkardılar.

16 Mart eylemine katılmamız engellemek için ve bizleri sindirmek için gözaltına aldılar bizi.

Akademik-demokratik üniversite mücadelesine devam edeceğiz ve dergimizi, Devrimci Gençlik'i sahipleneceğiz. Bizi böyle bitireceklerini sanıyorlarsa yanılıyoruz.

Baş Türel, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu Bilgisayarlı Muhasebe Bölümü İkinci Sınıf Öğrencisi

-Niçin sizi 16 Mart öncesi gözaltına aldılar?

16 Mart anmasının örgütleyicisi bizdik,

TÖDEF/İYÖ-DER'di. Bunu bildikleri için gözaltına alarak eylemi sabot etmeye çalıştılar. Eylemi baltalamak amaçları. Ama bizi gözaltına almalarına rağmen tümgörselliğimizle, kitleselliğimizle oradaydık. Zaten gözaltına alınışımızı arkadaş anlatmıştı.

Suçlular
Devrimci Gençlik İrtibat
Bürosunu Basanlardır

TÖDEF/İYÖ-DER 17 Mart günü saat 12.00'de Sultanahmet Adliyesi önünde yaptığı açıklamayla Devrimci Gençlik irtibat bürosunun basılmasını kınadı. Alkışlarla başlayan açıklamada amaçları 16 Mart 1978'de Beyazıt'ta gerçekleştirdikleri katliamın gençlik tarafından hesabının sorulmasını engellemektir. Ancak engelleyemediler. Ne gözaltılar, ne işkenceler, ne baskılar ne de mahkemeler, soruşturmalar gençliğin gelişen mücadelesini durduramayacaktır" denildi.

Aynı zamanda 6 Kasım davasına katılan bir çok öğrenci de açıklamaya katıldı, Açıklama alkışlarla bitirildikten sonra tekrar mahkemeye girerek dava devam etti. *

6 Kasım Davasında Üniversiteler Sorgulanıyor

6 Kasım 1996 Beyazıt Meydanı... Öğrenciler akademik, demokratik üniversite, eğitimde özelleştirme ve YÖK ile uygulamalarının kaldırılması talebiyle toplanmışlardı. Susurluk kazasından hemen sonra iktidar acz içinde. Gençliğe saldırmalı ki güçlülüğünden birşey kaybetmesin. Binlerce polisin copu, tekmelemleri öğrencilerin üzerine iniyor, köpeklerini saldırtıyorlar. Altıyüze yakın öğrenci gözaltına alınıyor. Kitle örgütleri, sendikalar en başta aileler, bu saldırıya karşı tepkilerini gösteriyorlar. Öğrencilere destekler sürüyor. Aynı zamanda gençliğin sene başında yaptığı ilk eylemlerden olması yanı sıra gözdağı amaçlı da saldırıyor devlet. Zaten o dönemde emniyet "Biz, şimdi gözaltına alıyoruz, sonra militanları kalacak, onları tespit edeceğiz" türünden açıklamalarla niyetini ortaya koyuyor.

14 Kasım'da, 6 Kasım'da gözaltına alınanların 433'ü hakkında açılan dava baş-

ladı. 21 Mart'a kadar seksenli gruplar halinde duruşmalar sürüyor. Polisin dağılım

uyarsını dikkate almayıp, izinsiz toplantı ve gösteri yapmakta, polise mukavemetle

suçlanıyorlar. Mahkeme boyunca ifade veren her öğrenci eyleme katıldıklarını kabul ediyor, taleplerini sıralıyor ve savunuyor. Öğrencilerin yargılandığı (!) mahkemede, eğitim sistemi ve ülkemizdeki üniversiteler sorgulanıyor. Yırmiye yakın avukat davayı takip ederken birçok sanatçı yazar da öğrencilere destek için adliye-deler. Avukatların davanın daha sağlıklı sürmesi için mahkemenin daha geniş bir yerde yapılması ve öğrencilerin beraat talebini mahkeme gayri ciddi bir şekilde reddedince mahkemeden kahkaha sesleri yükseliyor. Aslında hakimi de, savcılığı da bu işi ne kadar zorlamayla yaptıklarını gösterdiler.

Avukatlar yaptıkları açıklamada bu davayla birlikte gençliğe üst boyutta bir saldırı olduğunu belirtiyorlar. Aslında öğrenci gençliği sindirmenin bir yolu gözüyle bakıyor devlet. Faşist saldırılar karşısında ve sonrasında, 16 Mart'ta öğrenci gençlik mücadeleyi yükselteceğini gösteriyor. *

İç Borç Sınır Tanımıyor

Geçtiğimiz günlerde Erbakan son MGK kararlarının tartışıldığı bir basın toplantısı sonunda konuyu ekonomideki kendince "olumlu" gelişmelere getireceği borçlanma konusunda "Biz iktidar olduğumuzdan bu yana büyüme hızımızı arttırdığımız gibi, faizleri de sürekli olarak aşağıya çekti. Bu pahalılıkların bir gereği olarakta iç borçlanmayı durdurma masasına geldik. Artık el avuç açıp dilenmekten kurtuluyoruz. Dış borçlarımızı da, dışardan para istemiyoruz" dedi.

Baştan ayağa koca bir yalan olan bu açıklamaya manevraya kalkışmak için elbette bir neden yok. Büyüme hızı ve faizlerin düşmesiyle ilgili saptamaların tam tersi bir nokta da olduğumuz bugün artık burjuva iletişim araçları bile itiraf edip, deyim yerindeyse bas bas bağınıyorlar. Biz, burada iç borçlanmayla ilgili söylemlere değinmek istiyoruz. Birakalım bizim gibi yeni sömürge ülkeleri emperyalist-kapitalist devletlerde bile iç borçlanmayı durdurumama, durdurabilme gibi bir ekonomik-politika söz konusu değildir. İç borç denilen şey kısaca devlet giderlerinin ülke içindeki çeşitli kazanımlarla karşılanması demektir. Gelir-gider dengesi içerisindeki gelir-giderlerinden fazla olan devletlerde bile iç borç alma yani, içte borçlanma politikası vardır. Çünkü iç borçlanmanın nedeni, aynı dış borçlanmada olduğu gibi

bir devletin masraflarının karşılanmasıdır. Halkın ödediği çeşitli vergilerde iç borçlanmanın asıl kaynağıdır. özü halkın sömürüsüne dayanan kapitalist sistem bile "hazırlop" bir gelir kaynağı varken, asla ve asla altın yumurtlayan tavuk kesmez. 1991 yılından bu yana iç borçlanma oranı 25 kat birden arttı. Devlet Planlama Teşkilatı (DPT)'nin açıkladığı rakamlara göre 1991 yılından bu yana geçen 5 sene boyunca iç borçlanmaya ilişkin rakamlar 25 kat birden artmıştır. DPT verilerine göre 1994 yılı sonuna kadar iç borçlanma 1991 yılına oranla 10 kat artarken, 1994'den bu yana geçen son 2 yılda ise bu katlanma 25 rakamına ulaşmış. Bir baksa deyimiyle devlet 1991 yılında 1 TL borçlanırken bugün 25 TL birden borçlanmaya başlamış. Elbette tek başına alındığında ilk bakışta bu rakam fazla bir anlam ifade etmeyebilir. Ancak, bu devletle iç borçlanma rakamlarının böyle bir hızla bu biçimde artması, o ülke halklarının emekçi kesimlerinin omuzlarında o ölçüde fazla yük binmesi anlamına gelir. Daha önce de vurguladığımız gibi iç borçlanma demek emekçi sınıfların sömürüsü demektir. Çünkü, iç borçlanmadaki asıl kaynak halkın ürettiğidir. Ülkemizde de bu gerçek böyledir. İç borç sömürünün sadece bir biçimidir. *

Memura %40 Ek Zam Aldatmacası

iktidar uzun bir süredir gündemde olan memurlara ek zam oranını açıkladı. Bu açıklamaya göre, memur maaşlarında %18 oranında ki ek zam 1 Ocak'tan itibaren uygulanacak.

Maliye Bakanı Abdullatif Şener, 17 Mart günü yaptığı basın toplantısında memur maaşlarında yapılan ek "iyileştirmenin" 1 Ocak'tan itibaren yürürlüğe gireceğini ve Nisan ayında maaş ödemeleriyle birlikte verileceğini bildirdi. Şener, ayrıca memur maaşlarının zam oranını %40'lara çıktığını da vurguladı.

Bu açıklamanın ardından yapılan düzenlemelerde bakıldığında memura yapılan zam oranının sadece %13 ortalama kaldığı görüldü, %13'den yukarı yapılan zam oranında ise müdür ve genel müdür düzeyinde olduğu öğrenildi.

Maliye Bakanı Şener'in açıklamasının ardından Hak-İş Konfederasyonu tabanın tepkisinden dolayı 4 kişilik bir ailenin yalnızca mutfak masraflarının şubat ayı itibarıyla 27 milyon 715 bin liraya yükseldiğini açıkladı. Oysa bu ek zamlar sonucu bir memurun eline ortalama olarak 30 milyon lira

gececek. Sadece şubat ayı enflasyon oranı %5.6 civarında gerçekleşiyor.

Ocak-Şubat aylarının toplam enflasyon oranı %11.9 ken, %13 ek zammı "Memura zam yaptık" diye yansıtmaması nasıl bir demogoji, utanması olmadığı daha net bir biçimde görüldü.

Üstelik bu ek zammın tazminat ayarlaması yoluyla yapılması hem işçi ve Bağ-Kur emekçilerinin ek zam dışında bıraktı, hem de sözleşmeli personelin.

Askere %70, polise %50 zam yapan iktidarın kamu emekçilerine reva gördüğü oran sadece ortalama %14... Ocak ve şubat ayı enflasyon oranı ise (o da resmi istatistiklere göre) %11.9. Adeta dalga geçmesine suratımıza fırlattıkları bu üç kuruşu kabullenmek zorunda mıyız?..

Elbette hayır!...

Alın üç kuruşunuzu başınıza çalın... Biz halkız, nasıl olması gerektiğini çok iyi biliriz. Düşündüğümüz günlerin çok uzak olmadığını biliyoruz.

Bakalım "el mi yaman, bey mi?" O zaman hep birlikte göreceğiz... *

İktidarın Gözü Şimdi de Fındık Dallarında

Erbakan mart ayı başlamadan yaptığı yurt gezilerinden birinde "Dünya fındık üretiminin ve ihracatının %80'i Türkiye'nin elinde" dedi. Ve ekledi; "Bu yıl fındık üreticilerinin yüzünü güldürecekiz."

Ülkemizin tümü fındık üretiminin yaklaşık %80'inin elinde tuttuğu doğru. Bu rakam zaten her yıl fındık alım zamanı geldiğinde hemen her iktidar tarafından kasıla kasıla anlatılıp anılıyor.

Ülkemizin bir çok tarım ürünü için çeşitli doğal avantajlara sahip olduğunu hepimiz biliyoruz. Fındık da bu ürünlerin başında geliyor. Burada önemli olan devlette bir mevcut durum saptamak değil. Önemli olan bu avantajdan ülkemizin emekçi sınıflarının ve fındık üreticilerinin nasıl yararlandığı.

Kimse Halkı Aldatmaya Kalkmasın

Ülkemizdeki fındık üreticilerinin durumu da diğer tarım emekçilerinin durumundan farklı değil. Bizim gibi geri bırakılmış

ülkelerde tarım emekçileri üzerindeki çifte sömürü mekanizması tarafından kendini gösteriyor. Düşünün bir ülkeden emekçiler ürettikleri bir tarım ürünüyle dünya çapında ki üretimin %80'ini ellerinde tutuyorlar, ancak yine aynı emekçilerde hemen kendi ürettikleri ürünün %5'ine bile sahip olamıyorlar. Oldukça çarpıcı bir rakam değil mi? Bu rakamlar emperyalist devletler karşısında ülkemiz açısından da geçerli. Ülkemizdeki fındık üretimi dünya rezervinin en büyük payını elinde tutuyor, ancak dünya çapında fındık fiyatları Hamburg karşısında belirleniyor. Bu ise emperyalizmin tarım deposu olmamızın ötesinde bir anlam taşıyor. Bütün bunlara rağmen Sanayi Bakam Yalım Erez, fındık taban fiyatlarını açıkladığında "Bu yıl üreticileri büyük tüccarlar karşısında koymayacağız" dedi.

Refah yol hükümetinden önceki DYP-CHP koalisyonunda 1994 yılında benzer taraflarda fındık ilk kez dolar üzerinden fiyat vereceklerini söyleyerek yıl fındık fiyatlarını 1.70 dolar (yaklaşık 80 bin lira) olarak açıklamıştı. Piyasalarda

genel olarak "Eh, fena değil," diye karşılanan bu rakam aradan fazla zaman geçmeden tepetaklak olmuş, fındık üreticisinin beklentileri hüsranla sonuçlanmıştı. Çünkü Fiskobirlik'in üreticilere peşin para ödemesi sorunu sıkıntıya düşen üretimi, ürünü yaklaşık 60.000 liradan tüccarlara, aracılara satmak zorunda kalmıştı. Taaki, bu araçlar da 1.70 dolara aynı ürünü Fiskobirlik'e sattılar. Tefecilere ödeyecek dolan bulan Fiskobirlik her ne hikmetse üreticiye verecek para bulamamıştı.

Bu gelişme elbette ilk defa olmuyordu. Tıpkı son aylarda olduğu gibi 1993'de de, 1992'de de, 1991'de de daha öncesinden de aynı şeyler olmuştu. Fiskobirlik o zamanlarda da üreticilere ödeyecek nakit sıkıntısına düşmüş, ancak bir kaç ay sonra bu nakit sıkıntısını "aşarak" üreticiye vereceği fiyatların daha fazlasını vermiş yani ürünü tefecilerden almıştı.

Tabi ülke içindekiler bu durumu fındık ithalatçısı emperyalist devletler tarafından gayet iyi değerlendirilmiş ve fındık ihraç fiyatları her geçen sene biraz daha

gerilemeye başlamıştı.

Örneğin; 1994 yılında 186 bin ton fındık ihracı, 711.6 milyon dolar getirirken, 1995-96 sezonunda 209 bin ton ihracata karşılık elde edilen 525 milyon dolarda kalmıştı.

Bugün gelir dağılımında ise bu tablo yine değişmedi. Fiskobirlik 1996 fındık rekoltesinin bu yıl kentalini (100kg) 250 dolardan aldı. Yaklaşık 400 bin ton civarında alım yapan Fiskobirlik daha şimdiden 250 bin ton ihracat bağlantısının kurulduğunu bildirdi. İşte gerek Erbakan'ın, gerek Yalım Erez'in, "Üretimin yoğunu güldürdük" deyişi bundan. Oysa "kazın ayağı" hiç de öyle "denk" değil.

İstanbul Ticaret Odası (İTO) fındık üretiminde geçtiğimiz hafta yayınlanan rakamlara göre üreticilerden kentali 250 dolardan alınan yurtdışında kentaline ortalama 500 dolar fiyat biçen iç fındık ülkemizdeki en büyük fındık alımı durumundadır. 4 holdinge elindeki rekoltenin 150 tonunu 300 dolardan satmış. Tüm yurtdışında 500 dolar fiyat biçilmiş ve alıma hazır olan iç fındık 300 dolardan holdinglere peşkeş çekilmiştir. *

"1 DAKİKA KARANLIK"

EYLEMİNDE KİMLER NASIL YERALDI?

"1 Dakika Karanlık" eylemi, ülkemizdeki halk hareketlerinin tarihi açısından son derece özgün bir deneyim oldu. Öğreticiydi. Ortada şu an için çok somut bir sonuç yoktur ancak eylemin asıl sonucu, halk kitlelerinin bilincinde, örgütlenme ve mücadele geleneğinin oluşmasıdır. Eylem kitleler kadar sol için de öğreticidir. Halk kitlelerinin, kitle hareketlerinin ileri-geri, olumlu-olumsuz yanları son derece somut görülmüş, solun halk kitlelerine yaklaşımındaki doğru ve yanlış politikalar açığa çıkmıştır.

Elbette, süreçte yalnızca sol ve halk yoktu. Genel olarak Susurluk'tan bu yana süreç, özel olarak da "1 Dakika Karanlık" eylemi burjuvaziden küçük burjuvaziye, yoksul halk kitlelerine kadar, düzen partilerinden sola kadar herkesin doğrudan şu veya bu biçimde içinde yer aldığı bir süreç oldu. Çünkü kampanya çok geniş halk kesimlerinin düzene tepkilerinin açık bir ifadesi olabilmesinin yanı sıra, bu tepkilerin giderek yumuşatılıp, yokedilmesinin de aracı haline getirilebilecek müdahalelere de açık bir şekillenmeye sahipti.

Kitleler yaşadıkları tüm sorunların kaynağında düzeni görüyor. Hak ve özgürlük talebini ifade edecek yol ve yöntemler, güvenebilecekleri siyasal bir alternatif arıyorlar. Bu durum devrimcilerin olduğu kadar düzen sahplerinin de üzerinde önemle durdukları bir noktadır, "1 Dakika Karanlık" eylemi bu arayışın ve bu arayış verilen çok çeşitli cevapların da harmanlandığı bir eylemdi.

Eylem bu arayışlar ve cevaplar temelinde başladığı gibi sürmeyeip günler, haftalar boyunca değişikliklere uğradı. Gelişimi içinde eylemi asıl olarak İstanbul sürükledi. İstanbul'da da özellikle belli bir noktadan itibaren eylemin odağına yoksul gecekondu semtleri oturdu. Buralardaki eylemin odağında da çoğunlukla Cephe vardı. Emekçilerin olduğu yerde alanlara en başta Cephe'leri indi. Cephe alanlara inerken tüm halkı birleştirme ve harekete geçirme bakış açısıyla hareket etti. Alanlardakilerin gün çoğalıp büyüdüler. Eyleme ülke çapında daha yüksek bir motivasyon kazandırdılar.

Elbette süreç bütününde devrimcilerin inisiyatif ve yönlendirmesinde de değildi. Bu noktada, eylemin en başta sözünü ettiğimiz öğreticiliğini kavramak, bir anlamda derslerini çıkarmak için çok çeşitli güçlerin bu sürecin neresinde nasıl yer aldığını genel hatlarıyla da olsa değerlendirmekte yarar var.

Burjuva Muhalefet ve Tekelci Gruplar, Halkın Talep ve Tepkilerinin Kendi Hesaplan Doğrultusunda Kullanmaya Çalıştılar.

Devrimcilerin müdahalesiyle kitlelerin arayışlarının düzeni temellerinden sarsacak bir hareketliliğe dönüşmesi karşısında, düzen sahiplerinin korkusu alabildiğine arttı. Bu yüzden süreci en az zararlı geçiştirme, kitlelerin tepkilerini düzen sınırları içinde tutabilme ve düzene karşı gelişen potansiyeli eritme çabalarını görülmemiş bir biçimde yoğunlaştırdı. Bu amaçla, bir yandan çok çeşitli biçimlerde sorunu örtbas etmeye çalışırken, diğer yandan açığa çıkan kontrgerilla düzeni gerçeğinin üstünü kolaylıkla kapatamayacağını bilerek ikiyüzlü bir politika izledi.

Tekelci burjuvazi halk kitlelerinin geliştirdiği her tepkiyi, her talebi sahiplenir gözükerek taleplerin içini boşaltmaya, tepkileri yumuşatmaya - ve en önemlisi de tüm pisliklerin sahibi oldukları halde kendilerini temize çıkarmaya yönelik bir faaliyet içinde oldu. TÜSİAD raporu bu çabanın en açık, en somut ve direkt sahipleri tarafından ifade edilen örneğiydi. Raporda halkın ve devrimcilerin gündeme getirmek için yıllarca bedeller ödedikleri, kavgasını verdikleri talepler dile getirilmiştir. Sanki tüm bu talepleri katliamlarla karşılayan, bunları dile getirenleri işkencelerle, cezaevleriyle susturmaya çalışanlar kendileri değilmiş gibi, büyük bir ikiyüzlülükle bu raporla kendilerini aklamaya, halkın tepkilerini kendi potalarında toplamaya çalıştılar. İşte tam böyle bir ortamda gündeme gelen "1 Dakika Karanlık" eylemi tekelci burjuvazi için de bulunmaz fırsattı. Hemen holding merkezlerinin, yalılarının ışıklarını kapatarak

katıldılar eyleme. Devrimcilerin kitle hareketine önderlik etmesini engellemeye, demokratik kitle hareketinin yönünü düzen sınırlarıyla kesmeye yönelik sistemli bir katılımdı bu.

Burjuva Medya Eylemi TÜSİAD'ın Programı Doğrultusunda Desteklemiştir;

Burjuva medya günlerce reklamlarla, etkileyici görüntülerle kampanyayı işledi. Işık söndürme eyleminin yaygınlaşmasında önemli bir rolü oldu. Ama bazı ayrıntılar önemliydi. Örneğin, kampanyanın gelişimi ile ilgili, yüzlerce semt, sokak, işyeri, mahalle dururken, İstanbul'da burjuvazinin oturduğu Ataköy'den, Ankara'da ise meclis

devrimcilerin müdahalesine karşı adeta bir set oluşturulmaya çalışıldı. Dahası karanlığın başsorumluları, yaşamları karanlığın sürmesine bağlı olan Sabancı gibilerinin burjuva partilerinin milletvekillerinin de eyleme destek verdiği görüntüsü çok bariz bir sıklıkla öne çıkarılıp vurgulanarak eylemin içeriğinin bir sırda tutulması hedeflendi.

Kampanyayla ilgili olarak halkın haklı talepleriyle ilgili neredeyse tek bir açıklamaya yer verilmedi. "Sürekli Aydınlık", "temiz toplum, temiz siyaset" gibi soyut söylemlerle salt bir protesto eylemine indirgenmek istendi. Oysa halkın talepleri netti. Kısacası yoksul halkın ve devrimcilerin katılımı, inisiyatif olabildiği kadar yok sayılmaya, gözlerden ırak tutulmaya çalışıldı. Bugünkü süreç halk kitlelerini talepleri etrafında birleştiren, hedefleri, programı olan, demokratik özgür bir ülke için mücadeleyle geniş ölçeklerde örgütlenmenin olanaklarını fazlasıyla sunmaktadır.

Aydınlık Önce Burjuvaziye Övgüler Yağdırdılar; Halkın Gücünü Ancak Eylemin Sonuna

Doğru Görmeye Başladılar...

Ülkemiz aydını halktan kopuktur. Halkı yeterince tanımadığı için ona yeterince de güvenmez. Aydınlık "1 Dakika Karanlık" eylemine önceki yıllarla kıyaslandığında daha yaygın bir katılım gösterdiler. Ancak bu

lojmanlarından görüntüler yayınladı bir süre. Çeşitli burjuva yazarlara, küçük burjuva kesimlere aktif örgütleyici misyonu vererek öne çıkarttı. Birçok burjuva, küçük burjuva aydın-sanatçı ile yapılan röportajlarda eylemin "olağanüstü kendiliğinden gelişen, müthiş güzel bir eylem" olduğu vurgulandı. Radikalleşmesine, özellikle

yaygın katılım halka güvenden çok burjuvazinin icazetiyle ve eyleme desteğiyle mümkün olmuştur.

Halk olmadan, halkı örgütlemeyen demokrasi mücadelesi olmayacağını bilmezden gelen aydınların hem baskıları karşısında sessiz kaldığı için halkı suçlamış, kızıp durmuş; hem de demokrasi mücadelesinde gerekirse bedeller

ödeyeceği bir cesaret gösterip öne anlamamıştır. Atılanlar istisna kalmıştır. Böyle bir açmaz içindeki aydınlarımız burjuvazinin "TÜSİAD Raporu"yla yaptığı demokrasi atağı ve "1 Dakika Karanlık" eylemindeki desteğiyle bir anda gözleri kamaşmış, demokrasi mücadelesinde yaslanacak bir güç bulmanın sevinciyle burjuvaziye övgüler dizmeye başlamıştır. O günlerdeki gazetelerden aktaracağımız birkaç cümle bunun hangi düzeye vardığını göstermeye yeter.

"Yeni zenginlikten terfi eden sermaye devlete başkaldırdı... Kabul etmeniz de etmeseniz de değişimin öncülüğünü burjuvalar üstlendi." (Ahmet Altan)

"Artık şu arkaik zengin düşmanlığını biryana bırakalım. (...) Belki 1789'daki gibi Jakoben değiller ama barutlarını idareli kullanıp hala topluma öncülük etmeye, toplumun en demokratik dönüştürücü gücü olmaya devam ediyorlar." (Gülşay Gökçürk)

Bunları yazmalarına rağmen, yine bu aynı süreçte tekeli burjuvazinin demokrasi konusundaki, "temiz siyaset" konusundaki ikiyüzlülüklerine de tanık olmuşlardır. "1 Dakika Karanlık" eyleminde halkın asıl talepleri öne çıktıkça, halk alanlara indikçe burjuvazi yavaş yavaş çekilmiştir. Aydınlar halk gerçekliğiyle karşı karşıya kalmışlardır.

Aydınlar aslında bu süreçte kendi örgütsüzlüklerini, etkisizliklerini de görmüşlerdir. Çeşitli meydanlar ve değişik eylemler için yüzlerce şöhretli aydının yaptığı çağrılar ilk günlerde hep karşılıksız kalmıştır. İçlerinde köşe yazarı, sanatçı olanlardan bazıları bu noktada uğradıkları hayal kırıklığını da yazmışlardır. Örgütsüz birşey olmaz, birşey yapılamaz. Halksız da birşey olmaz ve birşey yapılamaz. Aydınların bu süreçten göreceği, öğreneceği bu olmalıdır. Görmelidirler ki, "1 Dakika Karanlık" eylemine asıl damgasını vuran halk olmuştur. Halk alanlara devrimci örgütlülüklerle, onların önderliğinde inmiştir. Onların yüzlercesi de çağrılar yapsa bu sonucu yaratamazlardı.

Oligarşi aydınları, çeşitli küçük burjuva kesimleri bu kez "DHKP-C'nin eylemdeki varlığıyla" korkutmaya çalıştı.

Burjuvazinin niyeti bellidir. Kendi sınıfsal çıkarları için geleceklerini tehlikede gördükleri noktada bazı siyasi ataklar yapıp önerilerde bulunuyor olması burjuvazinin niteliğini değiştiriyor mu?

Korkulan bu yüzdendir. Devrimi engellemek için kendilerinin doğrudan devreye girmesi sınıfsal çıkarları açısından mantıklıdır.

Bu yüzden köşelerinden burjuvaziye övgüler diziyor bazıları hızını alamayarak "yaşasın burjuvazi" diyecek kadar acizleşiyorlar.

Aydınlarımız bu kadar zayıf ve kör olmamalıdır.

Sol Sürece "Birlikte" Müdahalede Bulunamadı.

Cephe öngördü, önerdi. Cephe Susurluk sonrası süreci doğru çözülmemiş, bu sürece nasıl bir yön

verilmesi gerektiğini doğru tespit etmiştir. Öngörmüş ve önermiştir. Karartma eylemi henüz sürerken İçişleri Bakanlığı tarafından açıklanan ve daha sonra Kurtuluş'ta da belli bölümleri yayınlanan "DHKP-C Talimatı" bu öngörü ve öneriyi yeterince somut ortaya koymaktaydı. Bu doğru tespit ve öngörüler, çok çeşitli biçimlerde maddeleştirilerek, programlar haline getirilerek hemen tüm demokratik kitle örgütlerine ve pek çok siyasi çevreye öneri olarak götürülmüştür. Ancak alınan cevaplar hiç de olumlu olmamıştır. Kimi bir sloganla itiraz ederek, kimi kendi programımız var diyerek reddetmişlerdir. Ve bu nedenle de solun tüm halk güçlerinin birleşerek koyabileceği inisiyatif konulamamış, sürecin baştaki inisiyatifli ağırlıkla burjuvazide olmuştur.

Reformizm Birlikten ve Halkın Olduğu Yerden Kaçtı.

Solun geneli açısından baktığımızda Cephe ve reformist ÖDP dışında hemen bütün sol uzunca bir süre gelişmeleri seyretmekle yetinmiştir. ÖDP özellikle ilk başlarda belli bir hareketliliğe sahipti. ÖDP'yi harekete geçirense ne kontrgerilla devletinden hesap sormak için kararlı bir savaşa girme niyeti, ne de halk kitlelerini bu doğrultuda harekete geçirme isteği; o protestoyla sınırlı, medyatik eylem türleriyle reklam yapma ve seçimler için oy potansiyelini genişletme amacına yönelik bir çerçeveye sahipti. Bu amaçla bütün süreç boyunca erken seçimden söz edip durdu. Özellikle eylemin içinde kitlelerden sınırlı bir onay ve dektek bile bulmasına karşın, burjuvazi bile kitlelerin ilgisizliği karşısında bunun sözünü pek etmezken o ufkunu bir santim olsun genişletemedi.

Reformistler bu süreç boyunca devrimcilerin önerilerine istisnalar dışında hiç olumlu cevap vermediler.

Devrimcilerle yanyana görünmek istemediler. Reformisteryoksul emekçi halkın olduğu yerlerden de kaçtılar. Küçük burjuva çevrelerin, aydınların, eylemlerinde mutlaka yerlerini alırlarken, Gazi'ye,

cevaplar verebildiler. Süreçten olduğu kadar kitlelerden de kopuklardı. Oportünizm ancak biz alanlara indikten sonra biraz da rekabet duygusuyla gelip katılmaya başladı. Ama bu noktada da mevcut kitle hareketinden hala birşey anlamamakta, onun niteliğini kavramamakta ısrarlıydı. Klasik sektör, grupçu, rekabetçi tavırlarıyla katıldığı noktada bozguncu ve giderek bölücü bir rol oynadı. Çeşitli emekçi semtlerinde eylemleri bölündü. Ve bölmelerinin birkaç gün sonrasında da eylem yapamaz hale geldiler. Çünkü kendi başlarına bir eylemliliği sürdürecek durumda da değillerdi.

Oportünizm günler sonra, eylemin sonuna doğru dergilerinde "müdahale" üzerine teoriler geliştirmeye başladılar. Ama daha ilginç ve "pişkince" olanı "biz baştan beri net bir hareket planı ortaya koyduk", "kitlelerin böyle bir yönelim içine gireceğini biliyor ve söylüyorduk" türünden şeyler yazmaya başlamalarıydı.

İlk günlerde neredeyse hiçbir ilgi göstermezken aradan haftalar geçtikten sonra böyle diyenler vardı.

Böyle diyenler yalan söylüyorlar. Zevahiri kurtarmaya çalışıyorlar. Oportünizm bu süreçte, bu somutluğu kucaklayan bir tek program önerisi, bir tek bağımsız eylemini gösteremez.

Cephe Ataklığı Ve Politik Öngörüsüyle, Devrimci İnsiyatifi Kendinde

Oportünizm Süreci Kavrayamadı; Hiçbir Şey Üretmedi.

Halkın tepkisi "Süreklili Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" kampanyasıyla 1 dakika ışıklarının söndürülmesi eylemiyle sınırlanamayacak kadar güçlüydü. Kitleler kısa sürede ışıkları söndürmekle yetinmeyip sokakla

çıkma, tepkisini daha uzun süre ve daha güçlü dile getirmeye başladı. Devrimciler için bu zemin kitle çalışmasının, örgütlenmenin, propagandanın çok çeşitli biçimleriyle halkın çok geniş kesimlerini harekete geçirebileceği, kalıcı örgütlülüklerle mücadeleye yönlendirebileceği güçlü bir zemindi. Ama oportünizm bu zemini bir türlü göremedi, kavrayamadı.

Önerilere "başka, kendi işlerimiz var" cevabını verirken, aslında süreci ne kadar kavramadıklarını ortaya koymuşlardı. Dahası ortalığın ayağa kalkmak üzere olduğu günlerde bile "Susurluk gündemden düştü" türü

Somutlamıştır.

Cephe Susurluk'tan itibaren "Susurluk'taki Devletler Hesap Soralım" şiarıyla halkın çetelere öfkesini ve adalet isteğini örgütleyip kitle hareketini açığa çıkarmayı esas aldı. Hiç gecikmeksizin bu doğrultuda bir kampanya örgütledi. Bir yandan solu, diğer halk güçlerini birleştirmeye çalışırken, bir yandan da bu kampanyayı yürüttü. Tesbit ettiği ve öngördüklerini hayata geçirebildiği oranda belli bir eylemliliğin yaratıcısı ve süreçte müdahale eden bir güç oldu. Süreç bütün olarak burjuva güçlerin inisiyatifinden çıkarılmadı belki.

Ama örneğin, "1 Dakika Karanlık" eylemindeki yaygın halk tepkisinin açığa çıkarılmasında kampanya çerçevesindeki bu eylemlerin belli bir rolü oldu.

Cephe, "1 Dakika Karanlık" eylemine zaten belli bir eylemlilik içinde, belli politikalarla yani hazırlıklı olarak girdi. Ve giderek de, bu gelişmedeki devrimci inisiyatifin belirleyicisi oldu. Devrimci inisiyatif yoksul geçekondü semtlerinde somutlaştı.

Bu noktada oligarşi "mumun altından DHKP-C çıktı", "Işık söndürme eyleminde DHKP-C parmağı" propagandasıyla artık sokaklara inen bu eyleme saldırmaya, saldırısını bu propagandayla meşru göstermeye çalıştı. Bu en başta küçük burjuva çevrelerin eylemden, alanlardan çekilmesini sağlamaya yönelikti. Ancak oligarşinin bu noktadaki saldırıları da, demagojileri de esasta eylemi pek etkilemedi. Başta burjuva medya olmak üzere çeşitli küçük burjuva kesimler belli ölçüde etkilenseler de DHKP-C'nin meşruluğu bizzat o alanlardaki kitleler için de açıldı. Eylemler sürdü. Öyle ki, 9 Mart'ta Okmeydanı'nda yapılan eylem ülke çapında ışık söndürme eyleminin galası olarak nitelendirildi. Okmeydanı'nda belirleyici olarak Cephe vardı.

Cephe sürece yönelik doğru öngörü ve politikalarıyla sürece geniş kesimler nezdinde sözü daha bir dinlenir bir güç olarak, meşruluğunu daha geniş kitleler nezdinde kabul ettiren bir güç olarak çıktı.

Türkiye Devrime Gebedir; Devrimciler Değerlendirebildiğinde, Her Vesile Bu Doğumun Hazırlayıcısı Olabilir.

Susurluk süreci henüz bitmemiştir. Oligarşi soruşturmaları, dava dosyalarını kapatmaya çalışsa da, başta soruna sahip çıkar görünen burjuva güçler sorunu unutulmaya terketseler de, devrimciler Susurluk halkasını bırakmamak durumundadır. Ateş Altında filmini izleyenler hatırlar.

ABD Nikaragua diktatörü . Somoza'yı on yıllarca destekler. Bir olay ABD'nin politikasını değiştirmesinin vesilesi olur. ABD'li bir gazeteci Somoza'nın askerleri tarafından öldürülmüştür... Bu olay üzerine ABD'nin Somoza'ya verdiği desteği durdurduğunu açıklaması bir Nikaragualı'ya şu sözleri söyler:

"Keşke bir Amerika'lı 40 yıl önce öldürülseydi!"

Ashında Nikaragua'da "40 yıl önce bir Amerikalı öldürülseydi" de birşey olmazdı tabii. Eğer son darbeyi vuracak devrimci bir güç olmasaydı, ABD desteğini çekse de diktatörlük kendiliğinden yıkılmazdı.

Tarih gösterir ki, "vesile"ler eğer onu değerlendirebilecek güçler varsa, çeşitli gelişmelerin, değişiminin

başlangıcı olabilirler.

Dün kimileri keşke böyle bir kamyon bu Mercedes'lerden birine daha önce çarpsaydı diyordu... Bir süre sonra, kimileri ANAP'ın muhalefete soyunmasına bakıp keşke Mesut Yılmaz'ın burnunu daha önce kırsalardı diye düşündü... Kimileri demek ki, doğruyu görmeleri için bütün parti liderlerinin burnunu kırmak lazım diyordu o günlerde...

Ancak şu çok açıktı: Devrimcilerin yıllardır yürüttüğü mücadele, yıllardır bıkmadan sürdürdükleri teşhir ve propaganda olmasaydı Susurluk basit bir trafik kazası olarak kalırdı. Üstü örtülür geçilirdi. Yüzlerce binlerce infazın, faili meçhulün, kayıpların üstüne geldiği içindir ki, Susurluk'taki dörtlünün adı böyle çabuk konulabilirdi.

Evet, herhangi bir olay halk hareketinin gelişmesi, devrimin öne çıkması için son derece uygun bir vesile oluşturabilir. Ancak, bu yine de toplumsal gelişme açısından önem taşımayan bir gelişme olarak da kalabilir. Burada aslanan, toplumdaki belli güçlerin bu "vesileleri" doğru bir biçimde değerlendirebilecek durumda olmasıdır.

Devrimciler Susurluk'tan bu yana böyle bir "vesile"yle karşı karşıyadırlar. Ve hemen her gelişme halk hareketini geliştirmek, devrim hedefini öne çıkarmak, kitleleri kendi örgütlülükleri içinde birleştirmek için yeni vesileler sunmaktadır. Son olarak MGK odağında gelişen tartışmalar bile, esasında düzeni çeşitli açılardan tahkim etmeyi amaçlarken, onların istek ve iradelerinin dışında düzenin kitlelerin gözünde yıpranmasını, kendi içindeki alternatifsizliğinin görülmesini de beraberinde getirmektedir.

Ama eğer biz bu gelişmeleri değerlendiremezsek, oligarşi tüm alternatifsizliğine rağmen, siyasi, askeri kurumlarının tüm yıpranmışlığına, demoralizasyonuna rağmen, alternatifsizlik içinde kendi içinde çözümler üretecektir. Daha doğrusu geniş halk kitlelerini yeni bir çözümsüzlüğe mahkum etmeye çalışacaktır. Buna izin vermemeliyiz. Politika olarak, kadro olarak, ahlak olarak, burjuvaziye karşı üstünlüğümüzü hayatın içinde politikave programlarımızda, örgütlülüklerimizde somutlayarak, evet, alternatif/biziz, alternatif devrimcilerdir diyebilmeliyiz. Bu programlar ve örgütlülükler temelinde kitleleri devrime yöneltme İRADESİNİ, kendi içinde çaresizlikten kıvranan burjuvaziyle uzlaşmadan, onun icazetini aramadan devrimi büyütme CESARETİNİ gösterebilmeliyiz. *

NEREDE EMEĞE SAYGI ? DEMOKRATLIK ?

EMEĞE ve Demokrasi Gazeteciliği

Emek ve Demokrasi nasıl gazetecilik yapar, izleyenler bilir.

Mesela, "1 Dakika Karanlık" eylemlerini okusunuz. ÖDP, SİP, HADEP, EMEP.. Başkaları yoktur pek. Ön planda hep bunlardır. Bu gazetelerin haberlerine bakarsanız, örgütleyen, herşeyi yapan bunlardır! Ülkede başka devrimci, demokrat güç yoktur! Varsa da, (ülkeyi Emek ve Demokrasi'den izleyen) kamuoyunun bunlardan haberdar olabilmesi, bu gazetenin Yazışlarının insafına ve iznine kalmıştır... Olursa DİSK'i ve KESK'i eklerler... Bazen de arada HÖP (Haklar ve Özgürlükler Platformu) yazılır. Bunu da yazmamayı tercih ederler esasında.

Gazi'de 7 binlik bir korteji, 16 Mart'ta 2500 kişilik bir korteji görmez. Görmezden gelir. Pekala bu anlayış ne kadar demokrat'tır, ne kadar emekten yanadır? Bu hangi tür gazetecilik sınıfına girer?

Sorun nedir? Neden böyle yapıyorlar?

Reformizm kendini varedilemek, ve de icazetçi, uzlaşmacı yüzünü gizlemek için başkalarını yok sayma anlayışına sahiptir. Bu onda adeta bir tarza dönüşmüştür.

Emek de, Demokrasi de tirajlarının neden bu kadar düşük olduğunu tartışır dururlar. Buna çözüm yolları ararlar. Cevabın biri işte budur. Siz bir burjuva gazeteler kadar bile objektif olamazsanız, sol güçler açısından, halk güçleri açısından gerçeği böylesine sorumsuzca çarpıtırsanız ya da gizlerseniz, inandırıcı olabilir misiniz?

Hiç düşünmüyor musunuz ki, siz falan gösterideki Haklar ve Özgürlükler korteji yazmadığınızda, Devrimci Halk Güçleri'nin varlığını örtbas etmeye kalktığınızda, o gösteride olup da gazetenizi okuyan insan "bu nasıl gazetecilik?" diye düşünmeyecek mi? Düşünmediğini sanıyorsanız yanıltıyorsunuz. Düşünmediğini sanıyorsanız, gazetenizi okuyanları, aptal yerine koyuyorsunuz demektir.

Şimdi düşünün; Gazi ya da 16 Mart anmasına katılanlar, ertesi gün bu anmaların haberini gazetelerde okuduğunda, sizin bu çarpık haber anlayışınıza tanık olduğunda, eğer sürekli okurunuzsa, size güveni sarsılabacaktır, almaya devam etse de bu sizin iyi gazete çıkardığınızdan

dolayı değil, başka nedenlerle olacaktır; yok eğer okurunuz değilse, tesadüf sonucu o gün gazetenizi okumuşsa, bir daha bir başka eylemde "acaba ne olmuş" diye düşündüğünde, merakını gidermek için burjuva gazetelere bakacaktır. Bilecektir ki, siz olanı değil, kafanıza göre yazarsınız! Ona doğru bilgiyi, doğru cevabı vermezsiniz.

Ne kadar zoraki bir çaba. Devrimci Halk Güçleri siz yazmıyorsunuz diye, o gösteride olmamış mı olacak? Siz yazmıyorsunuz diye, siyasi arenadaki etkinliği mi azalacak?.. Ya da hatırlayın mesela; siz onlarca kez Ümraniye Cezaevi şehitlerinin DHKP-C'li olduğunu belirtmediniz diye onlar DHKP-C'nin şehitleri olmaktan çıkmışlar mıydı?

Biraz tarih bilinci... Oligarşi bu ülkede yıllarca isimlere yasak koydu. Sonuç alamadı. Ama oligarşi bu yasağı koyduğunda burjuva basın hiç olmazsa "yasadışı örgüt", ya da "yasadışı örgüt taraftarları" falan diye veriyordu yine haberini. Siz onu da yazmıyorsunuz. Mesela, Gazi'deki anmadan söz ederken "7 bin kişilik de X grubu vardı" diyebilirsiniz, ya da örneğin "anmada kim olduğu tesbit edilemeyen 7 bin kişilik bir kortej daha yeraldı" da diyebilirsiniz. Eğer biraz dürüstseniz, gerçeğinizi (gerçeği değil, kendi gerçeğinizi) ortaya koyabilecektiniz "anmada, kim olduğunu yazmak istemediğimiz, aslında orada olmasını da pek istemediğimiz, ve o kadar kitleye sahip olmasını da hazmedemediğimiz, 7 bin kişilik bir kortej daha yürüdü" diye yazabilirsiniz. Bu dürüstlüğü gösterin de, olsun adımızdan söz etmeyin yine!

Sansürcülüğünüz boşunadır.

Ama eğer, devrimci, demokrat bir basın olmak istiyorsanız, en azından demokratça davranabilmelisiniz. Haberlerinizi devrimciliğin veya demokrasinin gereği kadar bir dürüstlük yazabilmelisiniz.

Kendinize, kullandığınız sıfatlara ve okurlarınıza karşı saygının gereği budur.

Tersi durumda, kendinize, o sıfatlara ve okurlarınıza karşı saygısızlık, sorumsuzluk içinde olursunuz. Bu hem siyasi, hem ahlaki bir sorundur.

Yazmadıklarınız, varlığını gizleyip örtbas etmeye çalıştıklarınız bundan birşey kaybetmez, ama siz kaybedersiniz. Hem tiraj olarak kaybedersiniz, hem siyasi ahlak açısından kaybedersiniz. *

Van'da Korucu Baskısı

Van'da 1993 yılında göç ettirilerek ilçelere yerleştirilen köylüler şimdi de devlet tarafından yeniden köylerine yerleştirilmeye çalışılıyorlar.

Van'ın Çatak ilçesine bağlı Xumar (Dalbastı) köylüleri bir süre koruculuğu kabul ederler. Ancak daha sonra korucu olmak istemediklerini söyleyince köylerinden ilçeye sürüldüler. Aradan geçen dört yıldan sonra devlet Van'da belli

bölgeleri stratejik alan kabul edip buralara koruculuğu yerleştirmeye çalışınca köylüleri geri getirmeye çalışıyor.

Aşiretlerin desteğiyle başlatılan stratejik bölgeler için özel korucular yerleştiriliyor. Göç eden köylülere konut ve maddi yardımda bulunulacağı vaadlerini sunan devlet karşılık bulamıyor. Köylüler korucu olmak istemedikleri için topraklarına dönemiyor.

Koruculuk Merkezileştirilmeye Çalışılıyor

Siirt'e bağlı Eyne beldesinde köylerden göç ettirilen köylü halkı yerine korucular aileleri ile birlikte yerleştiriyorlar. Ayrıca beldeye bağlı birçok köy asker ve özel timler tarafından basılarak koruculuğa zorlanıyor.

Siirt'te Eruh ilçesinin Eyne beldesinde göç ettirilen ailelerin evlerine, beldenin sağlık ocağı, ilkokulu ve karakoluna yerleştirilen köylerden getirilen Korucular halka her türlü zulmü uyguluyorlar. Asker su depolarının anahtarlarını koruculara teslim ettikten sonra sürekli kesilen suların ardından köyün telefon ve elektrikleri de kesildi. Uygulanan baskıyla köyler insansızlaştırılmaya çalışılıyor. Köylülerin göç etmemekte direnmesiyle birlikte Kürdistan'da birçok bölgede yerleştirilmeye çalışılan stratejik bölge uygulamasıyla koruculuk merkezileştirilmeye çalışılıyor.

Askerin bastığı Zovanya (Kaşıkayla), Grehiseyni (Çeltiksuyu), Zarova (Sevindik), Badare (Salkımbağlar) köylerinde halk meydanlara zorla toplanarak asker tarafından koruculuğa zorlanıyor ve korucu olmamaları durumunda tek seçeneklerinin göç olacağı söyleniyor.

Bingöl'de Gıda Ambargosu Halkı Açlığa Mahkum Ediyor

Bingöl'de göçe zorlanan köylülerin kabul etmemesi ardından uygulanan korucu baskısıyla beraber gıda ambargosu halkı açlıkla karşı karşıya getirdi. Köylerinin yakılmasından sonra ikiyüz köyü halk terk etti. Köylerde kalan yüzelli ailede artan ve artık çekilmez hale gelen baskılar karşısında ilçelere yerleşti. Şehirlere göç edenlerin çektiği yoksulluğu ilçelere yerleşen ailelerde yaşıyor. Devletin uyguladığı gıda ambargosuna halen direnen halk şimdi açıklıkla yüz yüze. Devlettten yardım istemeyen köylüler için bölgenin şehirlerdeki yöresel demekleri ve demokratik kitle örgütlerinden bir kısım yardım için çalışmalar başlattılar.

Diyarbakır'da Kayıp

Diyarbakır'da 1994 yılında askerler tarafından gözaltına alınan Basil Öztürk halen kayıp, üç yıldır gözaltına alındığı bilinmesine rağmen haber alınmıyor.

1994 yılında harekete çıkan askerler tarafından yoldan kimlik kontrolü arasında dört kişiyle birlikte gözaltına alındı. Gözaltından çıkanlar 43 yaşındaki Öztürk'e yoğun işkence yapıldığını gördüklerini söylemelerine rağmen yapılan başvurular cevapsız bırakıldı. O dönem köyler basılırken askerlerin başında Hasan Kundakçı olduğu da söylendi. Öztürk'ün ailesi babalarını devletin katlettiğini bildiklerim her defasında ifade ettiklerini açıkladılar.*

Kürdistan'da TEK YOL DEVRİM

BİR GÜNÜN KISA HABERLERİ

Bir kaç yıl öncesine kadar "Doğu Raporları" ya da "Güneydoğu Kalkınma Projeleri" oldukça büyük yankılar uyandırır. Artık gazetelerde küçük kısa haberler bile olamıyor çoğu. Çünkü artık çoğu Kürt halkında da hemen hiçbir yankı yaratmıyor.

Pekala neden?

Siirt Valisi kahvede vatandaşla "sohbet" ediyor... Konuşuyor: "...*Kötü oyunlara alet olmayın... Devlete güvenin ve bütünlesin. Birlik ve beraberlik içinde olursak aşamayacağımız engel olamaz. Huzurunuzun kaçmasına izin vermeyin...*" Vali vatandaşla Vatan-Millet-Sakarya edebiyatından pasajlar okuyor. Valinin ardından bir vatandaş söz alıyor... O bu edebiyattan uzak. Onun bu edebiyata karnı tok. Çünkü o aç, o susuz. Kalkıyor ve bir tek şey söylüyor:

Onyıllardır çözülemeyen içme suyu sorununun çözülmesini istiyor... Orman işleme Müdürü Necat Çeliken, Siirt'e 30 bin fidan dikileceğini açıklıyor...

Ve aynı gün, gazetelerde bu haberin yanında şu haber okunuyor: "Güneydoğu'da 'Bahar Operasyonu' için hazırlıklara başlandı... 3. Ordu bölgesinden bazı birliklerin Genç-Lice-Palu bölgesine kaydırılmaya başlandığı bildirildi... Büyük operasyon 2. ve 3. Ordu birlikleri tarafından gerçekleştirilecek..."

Pekala "Bahar Operasyonu"nda kaç bin fidan kırılacak, yakılacak?

Devlet Bakanı Lütfü Esengün, Erzurum'da bir toplantıda "79 yıl önce topraklarımızdan nasıl düşmanı kovduysak, şimdi de enflasyonu, pahalılığı kovacağız..." diyor. Aynı toplantıda Tarım Bakanı Musa Demirci de "Doğu Anadolu bölgesinde tarım ve hayvancılığın kalkındırılması için yeni projeler başlatılacağını belirterek 'bu projeler bölge insanının mutlu olmasına vesile olacaktır...' diyor.

Hayvancılığın geliştirilmesi için kimbilir kaçınıcı proje? Ve kimbilir kaç proje, halka karşı savaşın içinde kayboldu.

Yukarıdaki üç haber de 15 Mart tarihli gazetelerde yer aldı. 15 Mart tarihli gazetelerde Türkiye Kürdistan'ına ilişkin yeralan bazı haberleri okumaya devam ediyoruz:

Migros Diyarbakır'da bir şube açtı... Mağazanın açılışında Olağanüstü Hal Bölge Valisi Necati Bilcan konuşuyor... Koç'un hizmetlerinden övgüyle söz ediyor. Migros yetkilileri mağazada 10 bin çeşit ürün bulunduğunu açıklıyorlar... On bin çeşit ürün. Ve bu ürünler Kürt halkına ne kadar uzak...

Ve üstelik Van, Bitlis, Hakkari ve daha pek çok ildeki vatandaşların değil

Migros'lara, kendi kentlerindeki marketlere ulaşmaları bile zor. Çünkü bu illerde 1000'den fazla köyün yolları kapalı, üstelik kar yağışı çok fazla olmamasına rağmen...

Bir gündeki haberleri okumaya devam ediyoruz: Türkiye'de 35 yılda - resmi kayıtlara geçtiği kadariyle- 903 kişi çığ sonucu hayatını kaybetmiş.. Bunların hemen tamamı Kuzey Kürdistan'da...

Kürdistan'da görev yapan 22 bin polise 10 yıldır ödenen "Operasyon Tazminatı"nın Maliye Bakanlığı'nın bir genelgesiyle kesilmesi Kürdistan'daki polislin tepkisine yol açmış...

Ve Şemdinli'ye ilişkin bir haber: "Yıllarca terörün kaskacında kalan Şemdinli, şimdi de çamura teslim oldu... Yolların köstebeke yuvası haline gelen, sık sık elektrikleri kesilen, suları akmayan ilçede çöp dağları oluştu..."

Su yok, elektrik yok, aş yok, çöp var, çamur var.

Ve son bir haber: "Refahiyol Hükümeti Güneydoğu sorunu için 'Güneydoğu Müsteşarlığı' oluşturmak için çalışma başlattı... Bölgeye işadamlarını yönelmek için cazibe merkezleri oluşturulacak... Göçün insanları politize ettiği belirtilerek, engellenmesi sağlanacak..."

Son haber bir yerde özet sayılabilir. Düzenin açmazının özeti; bugüne kadar işbaşına gelmiş tüm iktidarların bıkmaksızın sürdürdüğü demagogik politikaların bir özeti. Çözumsuzlüğün bir özeti.

Raporların, paketlerin asıl amacı hep Kürt halkında beklentiler yaratmak, onların düzen içi çözüm umutlarını diri tutmaktır. Ama artık böyle bir beklenti de oluşmuyor. Çünkü sorunların içine gömülmüş Kürt halkı. Yoksulluğun, işsizliğin, susuzluğun, açlığın, çamurun, kontrollerle terörünün, fail-i meçhullerin içine gömülen Kürt halkı için, onyıllardır onlarcasını duyduğu paketlerin, projelerin, çözüm vaatlerinin inandırıcılığı yok. Bunun için de Mesut Yılmaz'ın, Erbakan'ların, Çiller'lerin, TUSİAD'çıların ağzından çıkan "çözüm" sözleri pek ilgilendirmiyor onları.

Kürt halkı çözüm istiyor elbette.

Dilini, kimliğini, okulunu, televizyonunu istiyor.

Ama Siirt'li vatandaşın dediği gibi suyunu da, yolunu da istiyor; işsizliğine, açlığına, yoksulluğuna son verecek bir çözüm istiyor.

Herkesin bir çözümü var. Kürt halkının aradığı çözüm ise bu. Devrimci politika, Kürt halkının çıkarlarını esas alan bir politika ona bütün bunları kapsayacak bir çözüm sunmalı.

Bir günlük kısa haberler, sorunun çapını, muhtevasını ortaya koyuyor aslında. Sorunun çapından, muhtevasından çözümün çapı, muhtevası da çıkıyor.*

GAZİ, SORUMSUZLUK, GÜVENİLMEZLİK VE ERİME Oportünizm Nereye Gidiyor?

KESK'iler, Kamu Emekçileri! 12 Mart sizin de hesabınızdı. Bu sorumluluğu duymadınız. Gazi'de katledilen halktı, sizdiniz. Ama ateş sendikalarınızın, konfederasyonlarınızın merkezine düşmediği için, bunu görmediniz, hissetmediniz. Bunları bir yana bıraktık. Gaziye siyasi, ahlaki bir borcunuz vardı. 1995'in Mart'ında Gazi halkı direnirken, günler öncesinden kararını aldığınız direnişinizle onların yanında olmanız gerekirken, eylem hararınızı iptal etmiş, düşmana soluk aldırmaştınız. Bunun borcunu ödemeliydiniz. Kamu emekçileri bu gerekçelerden herhangi biri için binlerle Gaziye akmalıydı. Akmadınız. Neden? Yanılıyorsunuz. Ya da yanıltılıyorsunuz.

Onbinlerce emekçi biraraya geldi Gazi'de.

Gazi'de iki yıl önce katledilen ve direnen halktı. Onlar o gün orada olması gereklerdi. Ve oradaydılar.

O gün orada olması gerekip de gelmeyenler de vardı.

İki yıl önce Gazi'de saldırılan ilericiler, devrimciler, demokratlardı. Ama ilericiler, demokrat, devrimci sıfatını taşıyan kimileri, o gün orada olmayı gereksiz bulmuşlardı.

1997'nin 12 Mart'ında Gazi'de yapılması gereken, halkı birleştirmek, şehitlere sahip çıkılmasını sağlamak ve katillerin karşısına tek vücut olarak dikmekti.

Halk bunu yaptı Cephecisi, Alevisi, Sünnisi biraraya geldi ve şehitlerine sahip çıktı.

O gün orada yapılması gereken katillere karşı öfkeyi haykırmaktı.

O gün orada yapılması gereken adalet istemektir, hesap sormaktır.

Yapılması gerekenleri halk ve devrimciler örgütlü, disiplinli bir şekilde yaptı.

O gün orada yapılmaması gerektiği halde yapılanlar da vardı. Yapılmaması gerekmesine rağmen yapılanların altındaki imza ise OPORTÜNİZM'di.

Gazi'deki anmada oportünizme yönelik, bu geleneğe yönelik bütün eleştirilerimiz kanıtlanmıştır. Sol kamuoyu, halk bütün bunları en çıplak haliyle görmüştür.

Halkın Kararlarını, Kendisinin "Evet" Deyip İmzaladığı Kararları Çığneyen Bir "Sol" Güvenilmezdir; Oportünizm Güvenilmez Olduğunu Göstermiştir.

Gazi anmasının organizasyonu günlerce tartışılmıştır. Tartışmaların uzayışının odağında hep oportünizmin bitmek tükenmek bilmeyen istekleri, kaprisleri, dayatmaları vardır. Ama sonuçta bir karara da varılmıştır. Bu karar oportünistler de kabul etmiştir. Daha doğrusu sonuçtan görüldü ki, kabul

Hergün, herşeyde "Zafer" demekle, zafer kazanılmıyor. Abartılarla kitleler örgütlenemiyor. İşte Gazi, işte 16 Mart... Kitle ortada, rakamlar ortada.

Oportünizm çok konuşur, ama işte sonuç bu...

Ortadaki bu sonuç, bu gelişememe, dahası gerilere ilkesizliğin, sorumsuzluğun, birlik bozgunculuğunun, halka ve sola karşı sekterliğin, rekabetçiliğin, reklamcılığın, abartıcılığın FATURASIDIR. Oportünizm, aklını başına toplamazsa daha da cıvılaşacak, eriyecektir.

Kitleden kopukluk, emek harcamak yerine harcanan emeği çalmaya çalışmak, başka siyasetlerin kitesinin üzerinden hesaplar yapmak, rekabetçilik, sorumsuzluk sonuçta ortaya kitleler nezdinde de, sol nezdinde de açık bir GÜVENİLMEZLİK çıkarmaktadır.

etmiş görünmüşlerdir.

Anmada belli pankartların taşınması, bunun dışında pankart açılmaması bu ortak kararlardan biridir. Oportünizm, bunu sorumsuzca, ortak karara imza atan tüm halka ve sola karşı saygısızca çiğnemiştir.

"SÖZ VERİYOR, TUTMUYOR"

Herkes hatırlar; bu üç kelime bu sayfalarda defalarca kullanılmıştır.

Bu üç kelimenin oportünizmi ne kadar da doğru bir biçimde tanımladığı Gazi'de artık itiraz götürmez biçimde ortaya çıkmıştır.

Yine hatırlanacak olursa, birkaç ay önce yapılan bir "ortak" etkinliğe ilişkin şöyle bir diyalog aktarmıştık:

- "Kurallara uyacak mısınız?"
- Hepsine uymak gerekmez.
- Pratikte uyulmayacak ise daha önce oturup, tartışmanın, karar almanın ne gereği var?
- Kuralları biz koyduk, biz kaldırırsınız."

Oportünizm, bu eleştiriler karşısında hep inkarı seçmiş, yok öyle

demedik, böyle dedik yoluna saparak kurtulmaya çalışmıştır.

İşte Gazi. Oportünizmin artık kaçacak yeri yoktur.

Oportünizm budur. SÖZ VERMEKTE VE TUTMAMAKTADIR.

Ve söz verip de tutmayan, sözünde durmayan GÜVENİLMEZDİR. Bu halkımızın ahlak ve değerleri açısından da, devrimciliğin, sosyalizmin ahlak ve değerleri açısından da böyledir.

Birlikler oluşturulurken, doğallıkla programlar, tüzükler tartışılır uzun uzun. Ancak söz verip de tutmayan bir muhatapla hiç bir programı, tüzüğü tartışmanın, bunlarda ortaklaşmanın anlamı yoktur.

Oportünizm, Politikasızlığını, Kendine Güvensizliğini Suni İtirazlarla Örtmeye Çalışmıştır.

"Adalet istiyoruz. Siz istemiyor musunuz?" Oportünizme anma öncesi tartışmalarda sorulan sorulardan biri budur. Halktan insanlar sormuştur bu soruyu. Pekala ne olmuştur da, halk oportünizmin adalet isteyip istemediği noktasında kuşkuya düşmüş, bu soruyu sorma gereği duymuştur:

Gazi anması öncesi yapılan toplantılarda Gazi Halkı adına ve bunu ifade eden bir imzayla, üzerinde temel taleplerin yer aldığı büyük bir pankart asılmasını önerdik. Gazi'nin girişine asılacak böyle bir pankart, anmanın niteliği, ciddiyeti" ve halkın talepleri üzerine net bir tablo ortaya koyacaktı. Tartışmanın seyri ilginçtir.

- Sloganlardan biri olarak "Adalet İstiyoruz" u öneriyoruz.

- Sizi simgeliyor, olmaz! Halktan biri, bir muhtar cevap verdi onlara.

- Biz de adalet istiyoruz, ne olacak şimdi?

Oportünizm sokakta, kahvede, evde halka biraz kulak verse burada böyle bir cevapla karşılaşmak durumunda kalmayacak. Bu tartışmanın yapıldığı aynı günlerde televizyonda bir emekçi iş için, ekmek için kendince bir eylem yapıp parmaklarını kesiyor.

Parmaklarını keserken tam o anda tüm isteklerini özetleyen iki kelime dökülüyor dudaklarından:

- Adalet istiyorum.

Başka söze gerek kalmıyor. Böyle bir tartışmaya da gerek kalmıyor. Ama oportünizm halkın o özlemini, o talebini görmüyor, o sesi duymuyor. Öneriler ve tartışma devam ediyor:

- "Bağımsız demokratik bir ülke istiyoruz" diyoruz.

- "Olmaz, sizi ifade ediyor" diyor.

- Diğer insanlar cevap veriyor.

- Bu sloganın neresi yanlış?

Ortak pankart karan, önerilen taleplerle birlikte kesineşiyor.

Oportünizm Gazi'de Halka Nasıl ve Neden Karşı Karşıya Geldi?

Bütün bu gelişmeler oldukça oportünizm bu kez de "bizi halkla karşı karşıya getirmek istiyorsunuz" diyor. Oysa kimsenin onları böyle bir noktaya getirmek istemesi söz konusu değil. Bu noktaya kendileri geliyorlar. Halkın adalet isteğine sırf rekabet duygularıyla karşı çıktıkları için geliyorlar. Tüm halkın, onlara örgütlülüğün önünde imzaladıkları ve uyaçıklarını taahhüt ettikleri kararlara uymadıkları için geliyorlar. Halka karşı sorumsuz ve saygısız oldukları için geliyorlar.

Anma hazırlığı yapılırkenki tartışmalardan biri de Halk Meclisi'nin kortejdeki sırası üzerine çıkmıştı. Oportünizm, Halk Meclisleri'nin bir siyasi çevrenin kitle çalışması örgütü olduğu ve platformlar arasında yer alması gerektiğini ileri sürdüler. Mahallede üç-beş kişiyi bile tanımayanların Gazi Halk Meclisi üzerine böylesi bir tartışma yapmalarını seyredebileceğimizi, Gazi Halk Meclisi'nin Gazi'de binlerce kişiye ulaşmış yerel bir halk inisiyatifi olduğunu, bunu tartışmayacağımızı söyleyerek salondan çıkmak üzere ayağa kalktık. Kortej sıralamasını tartışmayacağımızı, bu gündem bittikten sonra toplantıya geri döneceğimizi, Gazi halkının alacağı karara da uyaçığımızı belirttik.

Toplantıya katılan ve kimisi divanda görevli olan dede, muhtar ve çeşitli insanlar hep birlikte ayağa kalktı ve bize oturmamızı söyledi. Onlar Halk Meclisi'nin ne olup olmadığını oportünizmden iyi biliyorlardı; bildiklerini söylediler. Sıralama tartışması da böylece sona erdi.

Halk Meclisi'ni böyle nitelendirmek, Halk Meclisi'ni tanınamamanın, anlamamanın ürünüydü. Ama yalnız bu kadar değil. Böyle bir nitelendirme yapmanın "ihbarcılık" anlamına geldiğini de bilmek zorundaydı oportünizm. Bunu da bilmezden geldi. Çünkü

rekabetçilik gözünü kör etmişti adeta. Herşeyi tartışma konusu yapıyor, ve böyle yaptıkça da halkla karşı karşıya geliyordu.

Oportünizm, başkalarını "bizi halkla karşı karşıya getiriyorsunuz, bizi bitirmeye çalışıyorsunuz" diye suçlamak yerine; halkın öncüsü olduğunu, 'en komünist' olduğunu iddia eden bir siyasetin neden ve nasıl olup da halkla böyle karşı karşıya geldiğini oturup uzun uzun düşünmelidir.

Halkla mesela şu nedenlerle karşı karşıya geliyor olabilirsiniz; Ya halkla bağınız yoktur, kendinizi anlatamamışsınızdır, halk sizi tanımıyor ve güvenmiyordur, sizi bir türlü anlamıyordur; ya da tanıdığı kadariyle güvenilir bir iz bırakmamışsınızdır; ya da yine halktan kopuksunuzdur, önerdikleriniz, politikalarınız halkın talepleriyle, ruh haliyle uygunluk sağlamıyordur. Ya da bunların hepsi birdendir.

Düşünmek, cevabını bulmak, oportünizmin işidir. Hem de ACİL bir iş!

"Medyatik" Olmak İçin Görsellik Nasıl Bir Garabete Dönüştürüldü? Ve Gazi Şehitleri Nasıl Bir İstismara ve Bencillğe Kurban Edildi?

Maske... Biz çıkardık.

Sembolik bir gerilla birliğinin herkesin pek sevdiği deyimle "rap rap" yürüyüşünü biz kamuoyuna malettik ve meşrulaştırdık.

Hiçbir şey üretmeyen, hiçbir şey yaratmayan, taklitten başka birşey bilmeyen oportünizm de cılkını çıkardı.

Gazi anmasında oportünizmin yol açtığı görüntüler gerçekten bir ciddiyetsizliğin ifadesidir. Maskeyi de, temsili gerillayı da kitlelerin gözünde karikatürize etmeyi başarmıştı!

Herkes görüyor artık basın, halk, sol...

Şimdi karşınıza şöyle bir tip getirin:

Kolunda bir yazı, alnında bir başka yazı, göğsünde bir yazı, sırtında başka bir amblem.

Şimdi mesela böyle bir tarife bizim aklımıza örneğin, şapkalarının kokartına, ceketlerinin kollarının ucuna kadar reklam alan otomobil yarışçıları gelir. Ya da ona benzer birşey... bu kapitalizmin mantığına da, medya ve reklam tarzına da son derece uygundur. Ama bu görüntünün içinde bir devrimcinin olmasını bizim mantığımız da, anlayışımız da almaz.

Herşey medyatik olma hesabıyla sanki. Hayır, medyaya öyle çıkacak kalsın. Onun getireceği propaganda yerinde dursun. Devrimcilerin amblemlerinin, sembollerinin, şehit ve diğer resimlerinin kullanılışının bir ağırlığı vardır; bu ağırlık ortadan kalktığına, orada artık devrimci propaganda yoktur. O propagandanın o örgüte katacağı hiç birşey yoktur.

Medyatik olmak, "KENDİ" propagandasını yapmak, devrimcilerin en genel ilke ve

değerlerini de unutturmuştur oportünizme.

Biz Gazi anmasına tüm Gazi şehitlerinin resmini yaptırarak gittik.

Gazi'de şehit düşenlerden altısı Cephe'nin savaşçıları ve taraftarlarıydı. Ama Gazi'de şehit düşenlerin hepsi bizim şehitlerimizdi. O yüzden de kortejimizde yalnız Cephe şehitlerinin resmini değil, hepsinin resmini onurla, gururla taşıdık. Doğrusu buydu. Yakışanı buydu.

Pekala oportünizm ne yapmıştır? Onların kortejine bakarsanız Gazi'de tek bir şehit vardır. Onun kocaman bir resmini yapıp gelmişlerdir. Pekala niye diğer şehitlerin de resmini taşımazsın? Niye diğer şehitlerin de aynı büyüklükte resmini yaptırmazsın? Sorularının cevabı oportünizmde yoktur. Herkes sormuştur; Yalnız senin Hasan Ocak'ın mı var? Diğerleri şehit değil mi, meşru değil mi?

Gazi ayaklanmasının hemen sonrasında başlattığı istismarcı mantık, bu konudaki eleştiriler, uyarılar dikkate alınmadığı için doğallıkla Gazi anmasında da sürdürülmüştür. Herkes biliyor ki, bu şehidin Gazi barikatlarında bir "komutanlığı" yoktur. Kendi çıkardığı kitapta da böyle bir anlatım yoktur. Ama buna rağmen, onu Gazi Komutanı olarak lanse etmiştir. Şehit sömürüsü. İşte oportünizmin kültürü bu.

Peki niye yaptı bunu? Sırf Gazi ayaklanmasına sahip çıkmak için.

Gazi ayaklanmasının üzerinden iki yıl geçmiştir. Bu istismarın, istismar için —hem de söz konusu olan bir şehit olmasına rağmen— gerçeği böylesine çarpıtmasının karşılığını, kendi kortejine bakarak görmelidir.

Gerçeğin çarpıtılmasının, istismarın üzerinden yapılan hiçbir sahiplenme, kimseye bir şey kazandırmamıştır. Oportünizm, anmadaki birkaç yüzü geçmeyen kortejleriyle, Gazi ayaklanması üzerine şehit istismarıyla, "gölge komiteleriyle" yaptıkları sahiplenmenin karşılığını almıştır!

Onlar ayaklanmada hep "gölge

komite"ydiler.

Herkes alık ve salak, bir tek onlar akıllı.

Herkes yönetme özürülü, bu işi birtek onlar becerebilirlerdi.

İşte bu da oportünizmin kültürünün bir başka yanı.

Ama bu kültür, görünürde yarattığı o aldatıcı havaya rağmen, işte görüldüğü ki, kitleleri örgütleyemiyor. Tersine kendinden kaçınıyor.

Oportünizm Gazi'de Nasıl "Durdu", Ne Kadar "Eşit"ti?

Oportünizm son dönemde, bir türlü kitleleşememenin teorisini geliştirmekte meşgul. Kitle sayısı önemli değil, önemli olan "duruş"tur diyor. "Açığını" kapatmanın teorisini yapıyor.

Oportünizmin Gazi'de ve 16 Mart anmasında "nasıl durduğunu" herkes görür.

Ciddiyetsiz, disiplinsiz, kitleden uzak, sorumsuz, medyatik olmak için çırpanın bir duruş. İşte oportünizmin duruşunun özeti bu.

O öncü, o komünist. En iyi o duyuyor. Dolayısıyla, kitle başkalarının da olsa onun herşeyi yapmaya hakkı var. O kitleyi oraya getirenler, ne yapılması gerektiğini bilmezler. Onu bir tek "komünistler" bilir.

Dolayısıyla, siz kitleyi getirip eylem anında ona teslim edeceksiniz. O kitleyi herkesten iyi çatıştırm, savaştırır.

Bundan dolayı da, herhangi bir eylemin hazırlıkları yapılırken, hep "EŞİT HAK" talep eder. O da konuşacak, o da yürütmeye girecek, o da önde yürünecektir.

Eşit değiliz.

İşte Gazi, işte 16 Mart anmaları.

Eşit miyiz? Bak kendin söyle!

Ortada eşit olan birşey yok. Ne harcanan emek, ne üstlenilen sorumluluk, ne üstlenilen ve ödenen bedel, ne de oraya getirilen kitle, HiÇBİR ŞEYDE eşitlik yok. Ama o buna rağmen "eşitiz" diye tutturuyor.

Olay şu; sen benim kitlemi yöneteceksin, bunu istiyorsun. Kendinde böyle bir hak görüyorsun.

Niye? Çünkü senin düşünüş farklıymış.
Düşünün ne? Keskin slogan.
"Düşünün" başka bir özelliği yok.
Senin düşünüş bizi ilgilendirmiyor.
Güçün kadar konuşacaksınız.
Senin düşünüş bizi ilgilendirmiyor.
Alınan ortak kararlara uyacaksınız.
Uymayacaksınız da gelmeyeceksin.
Oportünizmin başka çıkan yoktur.

**Abartmakla,
Sorumluluklarınızı,
Ortak Kararlara
Uymamanızı, İnsiyatif
Diye, Militalanlık Diye
Yutturmaya Çalışarak
Nereye Varılabilir?**

Oportünizm, esasında Gazi'de ve 16 Mart'ta bunun cevabını almış olmalıdır.

Ama yine de bu cevabı alacağı, bulacağı şüphelidir. Gazi'ye ilişkin, halkın, solun, Cemlevlerinin, değişik kurumların günlerce tartışıp aldığı ve kendilerinin de katıldığı kararlara uymamalarının özleştirisini yapacaklarını, yapmayacaklarını mı? Bu noktadaki tavırları cevabı bulup bulmadıklarının da göstergesi olacaktır.

Ama Gazi anmasındaki sorumsuzluklarını da militalanlık diye, öncünün insiyatif diye, anmadaki öncüllükleri diye sunmaları muhtemeldir.

Oportünizmin kültürü bu. Birşey yapar, o birşeyin anlatımı mutlaka "ilk"le başlayıp "en büyük"le devam eder ve mutlaka "zafer"le sonuçlanır;

Onun yaptığı mutlaka en büyüktür. Onun attığı her adımda mutlaka zafer vardır,

Dünyayı tanımaz, tarihi bilmez. Kitledenkopukluk, rekabetçilik, tatminsizlik, sorumsuzluk, sözünde durmama, provokatiftavırlar... Bu kavramları oportünizmle ilişkin olarak onlarca defa kullandık... Birlikten fırsatçılığı ve reklamcılığı anlayan "birlik anlayışını" defalarca yazdık, örnekledik... Oportünizmin bu tarzının asla birlikçilik olmadığını, tersine birlik sorununda bozguncu, sabote edici bir rol üstlendiğini söyledik.

Ama bu tarzın sonuçları bu kadar değildir.

Olmadığı Gazi'de, 16 Mart'ta görüldü.

Bunları sayarken tekrar tekrar, bunların birlikleri geliştirmeyeceğini, halk hareketim, devrimci mücadeleyi geliştirmeyeceğini söyledik. Ama birşeyi daha özellikle ve ısrarla ekledik; bunların KENDİLERİNİNDE GELİŞTİRMEYECEĞİNİ söyledik.

Oportünizm sanıyordu ki, bildiklerini yaparlar, ortak kararlar, ilkeleri, değerleri istedikleri gibi çiğnerler, herkes eleştirir ama kendileri bu arada GELİŞİRLER!

Oportünizm sanıyordu ki, o abartır, birlikleri bozma pahasına reklamcılık yapar, halkı birliklerden soğutma pahasına alınan ortak kararlara uymayıp kendini gösterir... ama işin özünü, esasını görmeyen kesimler nezdinde puan toplar, gelişir, adam kazanır.

Gazi'de, 16 Mart'ta böyle olmadı

görüldü.

Gazi'deki, 16 Mart'taki kitle katılımına ilişkin rakamlar, hiçbir şeyin oportünizmin umduğu, beklendiği gibi olmadığını ifadesidir. Hergün, herşeyde "Zafer" demekle, zafer kazanılmıyor. Abartılarla kitleler örgütlenemiyor. İşte Gazi, işte 16 Mart... Kitle ortada, rakamlar ortada. Oportünizm çok konuşur, ama işte sonuç bu...

Ortadaki bu sonuç, bu gelişmeme, dahası gerilere ilkesizliğin, sorumsuzluğun, birlik bozgunculuğunun, halka ve sola karşı sekterliğin, rekabetçiliğin, reklamcılığın, abartıcılığın FATURASIDIR. Oportünizm, aklını başına toplamazsa daha da cılızlaşacak, eriyecektir.

Kitledenkopukluk, emek harcamak yerine harcanan emeği çalmaya çalışmak, başka siyasetlerin ladesinin üzerinden hesaplar yapmak, rekabetçilik, sorumsuzluk sonuçta ortaya kitleler nezdinde de, sol nezdinde de açık bir GÜVENİLMEZLİK çıkarmaktadır.

10 küsur grup biraraya geliyor, 600-700 kişi zor ediyor.

Bu tablodan oportünizm ders çıkarmak zorunda.

Oportünizmin birliği fırsatçılık ve reklamcılık olarak anlaması ve bunu tüm sola, halka dayatması, kendisini yokedecektir.

Böyle bir kültürle birlik yapılabilir mi? Nasıl yapılabilir? Bunun takdirini halka ve tüm devrimci, demokrat sol güçlere bırakıyoruz. *

Şimdi mesela böyle bir tarifte bizim aklımıza örneğin, şapkalarının kokartına, ceketlerinin kollarının ucuna kadar reklam alan otomobil yarışçıları gelir. Ya da ona benzer birşey... bu kapitalizmin mantığına da, medya ve reklam tarzına da son derece uygundur. Ama bu görüntünün içinde bir devrimcinin olmasını bizim mantığımız da, anlayışımız da almaz.

Herşey medyatik olma hesabıyla sanki. Hayır, medyaya öyle çıkacak kalsın. Onun getireceği propaganda yerinde dursun. Devrimcilerin amblemlerinin, sembollerinin, şehit ve diğer resimlerinin kullanışının bir ağırlığı vardır; bu ağırlık ortada kalktığına, orada artık devrimci propaganda yoktur. O propagandanın o örgüte katacağı hiç birşey yoktur. Medyam olmak, "KENDİ" propagandasını yapmak, devrimcilerin en genel ilke ve değerlerini de unutturmıştır oportünizme.

KESK, DİSK, Odalar, Barolar, ... NEREDEYDİNİZ?

Gazi'de 12-13-14 Mart 1995'te katledilenlerin anneleri, babaları, eşleri, çocukları, yakınları oradaydılar.

Ama yalanlar değillerdi. Gazi halkından binler onları yalnız bırakmamıştı. Gazi semti de yalnız değildi.

Alibeyköy'den, Okmeydanı'ndan, Yenibosna'dan, İkitelli'den, Ümraniye'den binlerle gelmişlerdi. Onlar da oradaydılar.

Cemlevleri, Pir Sultan Dernekleri ve hatta bir grup CHP'li oradaydılar.

Pekala siz? KESK'liler, Mimar Mühendis Odaları, DİSK, Barolar-Avukatlar, Sanatçılar,

Siz neredeydiniz? Niye yoktunuz orada? Avukatlar! Daha dün "Hukukun Yolunu Açacağız" diye yürüyen siz değil miydiniz?

Gazi katliamı

aydınlanmadan hukukun yolu açılır mı peki?

Gazi'nin hesabı sorulmadan bu ülkede hukukun üstünlüğünden, adaletten söz edilebilir mi?

"Hukukun yolunu açarken" Gazi halkına, emekçilere ihtiyacınız olmayacak mı? O yolu açmayı tek başınıza mı başaracaksınız yoksa?

Siz Gazi'nin yolunu adımlamadığınız sürece hukukun yolu açılmaz.

KESK'liler, Kamu Emekçileri! 12 Mart sizin de hesabınızdı. Bu sorumluluğu duymadınız.

Gazi'de katledilen halktı, sizdiniz. Ama ateş sendikalarınızın, konfederasyonlarınızın merkezine düşmediği için, bunu görmediniz, hissetmediniz.

Bunları bir yana bıraktık. Gazi'ye siyasi, ahlaki bir borcunuz vardı. 1995'in Mart'ında Gazi halkı direnirken, günler öncesinden kararını

aldığınız direnişinizle onların yanında olmanız gerekirken, eylem kararınızı iptal etmiş, düşmana soluk aldırmaştınız. Bunun borcunu ödemeliydiniz.

Kamu emekçileri bu gerekçelerden herhangi biri için binlerle Gazi'ye akmalıydı. Akmadınız. Neden?

Yanıtlıyorsunuz. Ya da yanıltıyorsunuz.

Gazi'ye düşen ateş yalnız Gazi'yi değil, sizi de, sizin sendikalarınızı da yakar. Yakmıştır da. Ateşi görmemekte ısrar etmenin bir yaranı yoktur. Alemler yüzünüzü yalamaya başladığında ise artık çok geç kalmış olacaksınız.

Mimarlar, Mühendisler, Doktorlar, Sanatçılar, Tüm Aydınlar!

1 Dakika Karanlık eylemleri çerçevesinde sizi Bakırköy'e, Kadıköy'e, Beyoğlu'na götürün ayaklarınız niye Gazi'ye de götürmedi.

Neden gitmediniz? Neden o gün orada onbinlerce gecekond emekçisiyle birlikte olmadınız?

Neden? Ürktünüz mü? Korktunuz mu? Yoksa onları küçümseydiğiniz için mi gitmediniz oraya? Yoksa sizi bal mumlu davetiyeyle davet etmedikleri için mi? Yoksa...? Evet neden?

Ürken, korkan, halkını küçümseyen, halkıyla birlikte olmak için davet bekleyen halkın aydını değildir.

O gün orda olmazsanız, o gün orada halkın yanında, önünde olmazsanız nereyi aydınlatacaksınız? Kimi aydınlatacaksınız?

Demokrasi istemiyor muydunuz, Gazi'nin hesabı sorulmadan nasıl demokrasi olacak?

Halkı bağımsız, demokratik bir ülke için örgütleyip harekete geçirmeden demokrasi nasıl mümkün olacak?

DİSK'liler, İşçiler! Neredeydiniz? Gazi'de oturanlar kimlerdi? Saldırıya uğrayan kimlerdi? Bunun bilinmiyor olması mümkün

değil. O halde?

Devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever işçiler; işçi sınıfı içinde sendikal olarak, ya da örneğin "Platform"lar olarak örgütlenenler, Gazi, MGK Kararlarının destekçiliğine soyunan DİSK yöneticilerinin karşısına çıkacağınız yer olabiliirdi. Olmalıydı.

Reformizmle, emekçi halktan uzak durmakla, herşeyi sendikalara bırakmakla, ücret mücadelesinden başka bir soruna ilgi göstermemekle, işçi sınıfı kendi mücadelesini de veremez. Hiçbir saldırıyı göğüsleyemez ve durduramaz.

Bu ülkenin işçilerinin gecekond emekçilerine, memurunun öğrenciye, esnafın köylüye ihtiyacı vardır. Herkesin halkın birliğine ihtiyacı vardır. Yanyana durmasını bilmeyenler, ittifak halinde saldırıya bir düşmana karşı ne yapabilirler?

Gazi'ye, Beyazıt Meydanına bakıp herkesin düşüneceği soru budur! *

Oportünizmin GAZİ "HABER"İ

Oportünizm Nasıl Yazar, Nasıl Propaganda Yapar?

Cevabı Atılım'ın 15 Mart 1997 tarihli sayısındaki Gazi Anması haberidir.

Haber okuyorsunuz, sanki anma öncesinde onca tartışma, onca sorun yaşanmamış gibi; anma sırasında, alanda o sorumsuzluklar, disiplinsizlikler yapılmamış, hiçbir eleştiri, uyarı yapılmamış sanki.

Gerçeğe sadakat yok oportünizmin yazım tarzında. Anmayı tüm boyutlarıyla yazmıyor... Kendi gerçeğini ve başkalarının gerçeğini dürüstçe ortaya koyma yok. Alandaki her şey, rekabetçiliğin, tahammülsüzlüğün çarkında eğilip bükülüp öyle "haber" yapılmış. Ama fazladan bir şey var: Oportünizmin propagandası açısından olmazsa olmaz bir nitelik taşıyan abartı... İşte bu habere bir kaç örnek ayrıntı:

Batan Nasıl

Tahammülsüz; Nuh

Yazıyor, Peygamber'ini

Yazamıyor; Kortejdeki sıralamayı

yazarken "Gazi Halkı pankartlarının da hemen arkasından..." diye yazmışsınız. "Gazi Halkı" dediğiniz kortejin Gazi Halk Meclisi'nin kortejide olduğunu yazmaya kaleminiz niye varmadı acaba? Hadi diyelim gözünüzden kaçtı, kaleminiz sürçtü, Okmeydanı kortejinde de "Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi" diye yazmaya kaleminiz yine varmamış. "Okmeydanı Halkı imzalı pankart ve..." diye yazmışsınız. Acaba gözlerinizde Meclis sözünü okuyamama özrü mü var?

Bakın Nasıl Grupçu; "Kortejde Hasan Ocak, Zeynel Yeşil, Ali Haydar Göçer, Ali Karahan, Ali Ekber Bahadır'ın da aralarında bulunduğu şehitlerin posterleriyle..." diye yazmışsınız. İyi güzel de orada toplanılmasının asıl nedeni Gazi şehitlerini anmak değil miydi? Gazi şehitlerinin resimleri niye yoktu o kortejde? "Kendi" şehitlerinizi tanıtmak için mi, Gazi şehitlerini anmak için mi geldiniz oraya?

Batan Nasıl "Medyatik"; "Aynı kortejde Gazi komutanı Hasan Ocak'ın resminin çizildiği büyük poster etrafında toplanan Gazi'li çocuklar basının ilgi odağı oldu..." diye yazılmış. Eh muradınızda ermişsiniz. Zaten bütün meseleniz basının ilgi odağı olmak değil miydi?

Batan Ne Kadar

Sorumsuz. Bakın Ne

Kadar Sözünde Duruyor

ve Bakın Bakalım Ne

Kadar Birlikçi; "Devrimci örgütler pankart açtı" diye bir alt başlık yapmışsınız. Altında da MLKP TİKB ve TKP(ML) TİKKO pankartlarının açıldığını yazıyorsunuz. Başkaları devrimci örgüt değil herhalde?

Ama bu pankart konusunda

soracaklarımız, diyeceklerimiz bu kadar değil.

Bir; Bu pankartların anmayı düzenleyenlerin açılmaması yönündeki ortak karama rağmen açıldığından hiç söz etmemişsiniz.

İki; Hatta böyle bir kararda sizin çevrelerinizin de imzası olduğundan söz etmemişsiniz.

Üç; Bu pankartları açanların orada uyarıldığından da söz etmemişsiniz.

Dört; Pankart açanların uyarılıp eleştirildiklerinde "HÖP sıraya uymayıp

Okurlarınıza bu sorunun tüm sol grupların, demokratik kitle örgütlerinin ve Halle Meclisi'nden muhtarlığa, cemevlerinden çeşitli demeklere kadar Gazi halkından çeşitli kesimlerin katıldığı toplantılarda uzun uzun tartışıldığını ve belli kararlar alındığını niye aktarmıyorsunuz? Biz aktaralım:

Toplantılarda uzun uzun tartışılan bir konu vardır. İlegal pankartların açılması meselesi.

Bu uzun tartışma sürecinde halkın genel isteği ortaya çıktıktan sonra yapılan

ortak karan bozduğu için biz de pankart açtık" dediğini de yazmamışsınız.

Olay öyle değil ama, diyelim HÖP kortej sıralamasına uymadı.

Tavır "sen uymazsan ben de uymam" mı olur? Devrimci tavır bu mu olur? Yok, hayır; bu oportünizmin kültürüdür.

Beş; Üstelik "gereğe"ye bakın, HÖP sıraya uymadı, ben de pankart açtım. Ne ilgisi varsa!..

Altı; Dahası "HÖP kortej sıralamasında daha geriye giderse bu pankartlar kalker mı" diye size çok somut, çok net bir soru sorulduğunu ve bu soruya "evet" diyemediğinizi de yazmamışsınız.

Yedi; Ve yine; pekala onca hazırlığı nasıl açıklayacaksınız? Peki ya HÖP sizin dediğiniz gibi kortej sıralamasına uysaydı o kadar hazırlık yapıp getirilen pankartlar açılmayacak mıydı? O zaman ne gerekçe uyduracaksınız?

Yedi olgu, hepsinin sonu "Neden?" olarak biten ve Atılım'ın cevaplaması gereken yedi soru.

toplantıda divan tarafından halkın siyasi çevrelerden tek tek görüşleri soruldu... Ve divan siyasi çevrelerin söz almasını istedi.

Kimse "Ben daha sonra görüş bildireceğim" demedi. Hiç kimse "Biz halkın isteklerini dikkate almıyoruz, kendi bildiğimiz gibi anmaya geleceğiz" demedi. Ve yine hiç kimse "Bu toplantılarda ortaya çıkan istek halkın genelini ifade etmez, üç-beş kişinin isteğidir" de diyemedi.

Divan, siyasi çevrelerin suskunluğunu, "genel bir mutabakat oluşmuştur" diyerek duyurdu. Yine hiç kimse itiraz etmedi. Daha sonra "Biz söz vermedik" diyenler eğer o son toplantıda "biz

buradaki iradeyi dinlemeyiz" demiş olsalardı, Okmeydanı'nda olduğu gibi eylem dışında kalacaklardı. Bunu iyi bildikleri için ikiyüzlüce susmayı tercih ettiler. Özellikle muhtarın "arkadaşlar alınan bu kararlara ilişkin itirazı olan var mı, itirazı olan söylesin ya dayarın amanda bu kurala uysun" vurgusu bile tartışma yaratmadı.

Yine söz verilmiş ve tutulmamıştır. Herkes ve herşey bir yana Gazi halkına karşı sorumsuzluk değil midir bu? Gazi halkından ve soldan nasıl kendisine güvenilmesini isteyecektir? Arkadaşlar bu sorumsuzluk ve güvenilmezlikle ne kadar birlikteliler?

Atılım, bunları yazsaydı ya!

"Huylu Huyundan.

Oportünizm Üslubundan

Vazgeçer mi?"; Atılım'ın birinci sayfasında "Gösteride Devrimci inisiyatif" başlığını okuyunca doğrusu şaşırmadık

dersek yalan olur. Bizim bildiğimiz Anım böyle durumlarda hep "komünistler ve devrimciler"den söz ederdi. Komünistlerden kendileri, devrimcilerden de diğer gruplar kastedilirdi.

Başlığı görünce şaşırık. Ve acaba Adım ilk kez Sezar'ın hakkını Sezar'a teslim edip alanda "komünistlerin" değil de, devrimcilerin inisiyatifini olduğunu kabul etme mütevaziliğini mi gösteriyor diye düşündük. Ama tabii gerisini okuyunca yanıltıldığımızı anladık. Atılım yine aynı Atılım'dı. Başyazısında yine "devrimciler ve komünistler"den söz ediyordu. Ve tabii söz konusu inisiyatif de "komünist öncü"nün inisiyatif olmalıydı.

Geçtiğimiz günlerde yazdıkları bir yazıda, ortak metinlerde, ortak eylemlerde bu ifadeyi kullanma eleştirilerimize cevap olarak "yok öyle birşey" diyorlardı. Oysa aynı Atılım ve tabii ortağı Alınteri, Gazi'de de ortak metin tartışmalarında metne "komünistler ve devrimciler" ifadesinin girmesini öneriler, ama önerileri kabul görmedi.

Evet, Gazi Anmasına ilişkin de öyle yazmak zorunda. Çünkü pratik, gerçek bir öneriliği yok. Ama "komünistler ve devrimciler" diye yazınca, o "komünist" olduğu için doğal olarak öncü olmuş olacak!

Oportünizm, elbette üslubunda özgürdür; ama belirtmeliyiz, ancak kendini kandırır.

Bakın Nasıl Korkuyor Rakamlardan; "Ayaklanmanın öncü partisi 2000'e yaklaşan kitlelerle alandaki yerini alırken, HADEP ile Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun kitlesel katılımı da dikkat çekti."

Bir; "Ayaklanmanın öncü partisi" ne yazık ki, verdiği rakamın yansı kadar bile yoktu.

İki; "öncü parti"nin rakamını yazarken "kitlesel katılımıyla dikkatinizi çekenlerin rakamını niye yazmadınız acaba? Sayamadınız mı? Rakamlardan-bu korku neden?

Neyse yine dikkatinizi çekmiş olma şerefini bahsetmişsiniz bize!

Rakamlar aşağıdadır. Titiz bir şekilde sayılarak belirlenmiştir. Herkes bu rakamları karşısına koyup, boy aynası niyetine kullanabilir.

Şehit aileleri, Cemevi ve Pankartsız CHP'liler ve kortejler dışındaki halk (toplami) 3000

Alevi Dernekleri 1000

Halk Meclisleri 1000

HÖP 7000

Partizan Sesi 400

Atılım 500

Alınteri 200

Özgür Gelecek 300

Kaldıraç 100

Kızılbayrak 150

Direniş 200

Ö. Koodinasyonu 200

Kervan 50

Dev. Mücadele 50

Halkevleri 100

HADEP 3000

EMEP 200

ÖDP 1300

SİP 300

Gazi'de Eleştirilerimiz Kanıtlanmıştır

Sol herhangi bir anma için, eylem için biraraya geliyor: Konu, anma-eylem son derece önemli. Ama gelin görün ki, eylem için yapılan tartışmaların düzeyi, bu önemin fersah fersah uzağında.

Tartışmaların, çeşitli tutumların özü, ciddiyetsizliktir. Sorumsuzluktur. ÇOCUKÇA'dır. Uzunca bir süredir solun her biraraya gelişinde yaşanan budur. Büyümekte, olgunlaşmakta şaşılabilir bir direnç vardır. Sorun yalnızca toplantılarla da sınırlı değildir. Alanlardaki marjinal kitle sayıları ve alanlardaki ham davranışlarla bu büyümemenin, olgunlaşmamanın doğrudan bağı vardır.

Tüm bu tablo içinde birliği sağlamaya çalışıyoruz. Halka, devrime karşı sorumluluğumuz içinde bunda ısrarlı oluyoruz. Halkı, halkın çok çeşitli kesimlerini birleştirmeye çalışıyoruz.

Gazi ve 16 Mart'ta eksik de olsa, aksaklıklar da olsa, solu ve halkın değişik kesimlerini birleştiren, tek bir alanda buluşturan Cephe'dir. Herkesin biryana çekistirmeye çalıştığı da, bu da çok açıktır.

Düşmanın terörünü, solun hamliğini, çocukluklarını etkisizleştirmek, birbirinden ayrılma iki görev haline geldi.

Gazi devrini, 16 Mart diyoruz... Halka çağrılar yapıyoruz; "kaygılarını, korkularını bir yana bırak, alanlara çık, hesap sor" diyoruz... Yık küçük dünyayı diyoruz. Ona büyük bir dünyayı hedef olarak gösteriyoruz.

Şimdi bütün bu kavramlardan, solun halka çağrılarının bu değişmez niteliklerinden solun kendisine bakalım:

Kaygılar, korkular, küçük dünyalar, küçük hesaplar... Hayrettir, ama bunlar tam da solun bir türlü atamadığı, dahası vazgeçmeye de pek niyetli olmadığı niteliklerdir.

Oportünisti sürüklenmekten korkar... Reformistin korkusu devrimcilerle yanyana görünmektir... Acaba bu eylem ona mı malolur kaygısını duyular birlikte... Nasıl eder de öne çıkarım hesabını yaparlar... Kitleler, halk muhalefetine gelişmesi, devrimi büyütme, halka güven vermek gibi şeylerin değil, pankartını nasıl öne çıkarırım, nasıl medyatik olurum, nasıl işin hamallığını diğerlerine yıkarım, nasıl metne şu cümleyi sokuştururum türü küçük şeylerin hesabını yaparlar.

Somutu Gazi ve 16 Mart anmalarıdır.

Günlerce süren tartışmalarda kopan fırtınalara bakılırsa, çoğunun bir bardak suda bile olmadığı görülür. Çünkü hesaplar küçüktür; çünkü çok

şey de açıkça konuşulmayıp katakulli içinde halledilmeye çalışılmaktadır.

"Hesap Soralım" diye bir slogan önerilir; o tutturur "Hesap Sor!" olsun diye. Bir pankartta imza olarak "Halk" dersin, o ille de "emekçi halk" olacak der. Demesinde bir mahzur yok belki ama, bunu ayrılık nedeni de yapar pekala. "Adalet İstiyoruz" diye bir talepte bile, o falana malolmuş diye itiraz eder. Ortak karara katılır. Ama alınan ortak karara uymayı taahhüt etmeyip, sessiz kalmayı, usta siyasetçilik, taktik sayar.

Somutu Gazi ve 16 Mart anmalarıdır.

Kime karşı taktik? Sola, halka karşı... Düşmana karşı kafa yorduğundan daha fazla sola karşı taktiklere kafa yorar. Her ortak eylem toplantısına yeni taktiklerle gelir. Düşmana karşı savaş ve kitleleri örgütlemekte göstermediği ısrarı, hırsı, sola karşı gösterir.

Böyle olunca da solun yaptığı ortak toplantılarda, sol adına kah komik, kah utanılacak tablolara yaşanmasına neden olur. Bunlar da "komiklik" ya da "ayıp" olarak kalmaz; kitleleri soldan uzaklaştıran, güvenlerini sarsan sonuçlar yaratır.

Bu tür anmalarda, eylemlerde sol hala ÇOCUKÇA davranmaktadır.

İLLA oen ayrı yapacağım, İLLA ben de yürütmeye olacağım, İLLA pankartımı açacağım, İLLA benim başkanım konuşma yapacak dayatmalarının sonu gelmiyor.

Herkes dayatma şansını sonuna kadar zorluyor. Ne yazık ki, sol adına, devrimcilik adına "Ne koparırsam kardır" mantığı güdüyor. Kimden ne koparılıyor? Böyle olduğu için de ya birliktelik sağlanamıyor, ya da ancak son anda zar-zor bir ortaklık sağlanıyor.

"İLLA"ların kabul ettiremediğinde, bu defa ortaya "kura çekelim" diye çıkıyor.

Çocukça değilse nedir? Konuşmacı belirlenecek, kura... Organizasyon komitesi belirlenecek, kura... Eylem komitesi belirlenecek, kura...

Kura diyene soruluyor; pekala kaç kişinin, eyleme kaç kişi getireceksin? Cevap yok... Eylem komitesinde yer aldığında hangi kitleyi yönetecek-sin, başkasının kitesini niye sen yönet-sin?..

"Kura"nın adaleti nerede? "Kura" nereden bilsin kim kaç kişi getirir? Nereden bilsin, düşman ne yapar, saldırırsa hangi kitleyle nasıl göğüsle-nir... Evet, orada Gazi gibi, 16 Mart gibi Türkiye tarihine malolmuş önemde, halkın da, tüm sol güçlerin de,

düşmanın da çok çok büyük önem verdiği olaylara ilişkin eylemler konuşuluyor; o "kura" öneriyor. Gelin gündemdeki eylemlerin ciddiyetiyle, politik muhtevasıyla, önerideki çocukluğu yanyana koyun!

Oportünizm tüm bu tartışmalarda, gelişmelerde İFLAH OLMAZ deyimini eksiksiz hakeden bir pratik sergiliyor.

Onun BİRLİK, KİTLE, DEVRİM diye bir DERDİ yok. Onun derdi, reklam... Derdi ne yaparım da MEDYATİK olurum? Medyatik olmak için de ne ortak karar, ne de herhangi bir ilke onu bağlamıyor.

Ama böyle yapıyor diye onun "birliklerden uzak" durduğunu da sanmayın!

O ayrı, tek basma, kendi başına bir şey yapamaz.

Gazi, 16 Mart bunun somutudur. Hem Gazi'de, hem 16 Mart'ta çıkardıkları sorunların sonucun olmayınca kendilerine "tamam, o zaman gidin ayrı yapın" denilmiştir. Gidememişlerdir. Ayrı yapamamışlardır.

Gitmüyor. Ama sorumlu davranıldığından değil. Gidemiyor. Gücüne, kitlesine güvenmiyor. Reformizm içine, birlik "EN SON" tercih. Ya güçsüzlükten, ya da artık kaçılacak yer-kalmadığında birlikte oluyor. Devrimcilerden, gecekondulardan, emekçi halktan, icazet ve yasa dışı olandan mümkün olduğunca uzak duruyor.

ÖDP'si, EMEP'i Gazi'deyoktur aslında. Oldukları kadarıyla kerhen katılmışlardır. Ayrı kalamadığında bile, oligarşiye ayrı olduğu mesajını vermek için kırk türlü yöntem geliştiriyor.

Birlik, sağlandığı yerde, işte tüm bu çocukluklara rağmen sağlanmış oluyor.

Herhangi bir soruna, ya da belli bir gündeme yönelik düşünüyor, programlar hazırlıyor ve öneriyoruz. Biz birşeyler önerdiğimizde genellikle daha kimsenin pek o konuya kafa bile yorması olduğu görülüyor. Önerilerimiz çoğunlukla başta genel bir kabul görüyor. Çünkü zaten, herkesin durumunu gözeten öneriler yapıyoruz. Önerilerimizi birleştirici olmayı esas olarak biçimlendiriyoruz. Ama bu genel kabulden sonra tırtıkmalar, sağa sola çekistirmeler başlıyor.

Gazi'de, 16 Mart'ta, başta biz belli programlar ortaya koymuşuz ve sonuçta olabildiği kadarıyla da biz birleştirmişizdir.

Çünkü bu noktada kendimize güvenimiz tamdır. Eğer talep ettiğimiz bir şey varsa bu süreçteki yerimizin, kitlemizin ve emeğimizin karşılığıdır. Mesela bir pankart bizim için varlık yolduk sorunu değildir.

Ve güvenimiz ki, biz doğruları savunduğumuz süreçte halk bizi savunacaktır. Savunmaktadır. Politikayı kitlelerle içice yapacak bir anlayışımız vardır. Herşey kitleler nezdinde tartışıldığında çocuklukların ağızının payını zaten onlar vermektedir. Gazi'de böyle olmuştur.

Oportünizmin, reformizmin bu noktada kitlelere vereceği bir şey yoktur; ne demokrasi kültürü verebilir, ne de iktidar hedefini. Çünkü bu demokrasi kültürüne, iktidar hedefini düşünen bir ciddiyet ve sorumluluğa kendisi sahip değildir.

Yalnızca bu son sürecin pratiğinde bile, kitle örgütlenmelerinden, taban örgütlenmelerinden kimin niye kaçtığı da anlaşılmıştır. Taban örgütlenmelerim geliştirmeye, teşvik etmeye, daha geniş alanlara yaymaya devam edeceğiz. Kimsenin o noktada kaçış yolu kalmayacaktır. Kimsenin çocukluklarını dayatma alanı kalmayacaktır. Ya sorumlu, ikeli davranacak, ya da kitlelerle karşı karşıya gelecektir.

Gazi'de eleştirilerimiz kanıtlanmıştır.

Artık kanıtlananlar üzerinde inkarcı tartışmalar yürütmek, kimseye hiç bir şey kazandırmaz.

Halk hareketi geliştirilmek isteniyorsa, bunun yolu halkın birliğini sağlamaktır. Kimse halkı birleştirmenin önünde, köstek olmamalıdır. Tersine, devrimcilere, sola düşen/birleşmenin, birleştirmenin önünde olmalıdır.

Ama bu çocukluklarla, önünde olamayacağı, tersine bozguncu rol oynamaya devam edeceği açıktır. Değişmesi gereken ne ilkeler, ne birliklerin biçimlenişi ne de kitlelerdir. Değişmesi gereken çocukça davranmakta ısrar edenlerdir.

BİR ÖNERİ:

Bu tür anmalarda anlaşamayacak, hemfikir olunamayacak hiç bir şey yoktur. Ama dayatma ve reklamcılık anlayışı her türlü olumsuzluğa davetiye çıkarmaktadır.

TÜM SOL EN KISA SÜREDE, ORTAK MİTINGLERDE, YÜRÜYÜŞLERDE HERKESİN UYACAĞI BİR KURALLAR BÜTÜNÜNDE ANLAŞMALIDIR.

Bu yapıtıcı, ilişkileri dejenere edici, halkta ve tüm solda güvensizlik yaratıcı tartışmaların önüne geçmenin biçimlerinden biri olarak bunu pratik ve acil bir görev olarak ele almalı ve sonuçlandırmalıdır.

Kortejer nasıl sıralanacak, pankart ve sloganlar nasıl tesbit edilip, nasıl taşanacak, eylemin hazırlığı nasıl yürütülecek, eylem komiteleri nasıl oluşturulacak, eylemin disiplin ve güvenliği nasıl sağlanacak, tüm bunlar belirlenebilir.

Elbette böyle bir kurallar bütünü her eylem ve her dönem için geçerli olmaz. Ancak örneğin Gazi a ması gibi, örneğin 16 Mart anması gibi, örneğin benzer yıldönümü eylemlerinde; keza KESK gibi çeşitli demokratik kitle örgütlenmelerinin düzenlediği miting ve benzerinde neyin nasıl yapılacağı tesbit edilebilir.

Tesbit edilecek asgari kurallar gelenekleştiği ölçüde, bugün ilişkileri ciddi ölçüde tehdit eden sorumsuzluklar, küçük hesaplar, güvenilmezlikler, bir ölçüde giderilmeye başlanabilir. Solun ve devrimci, demokrat kitlelerin böyle bir şeye acil ihtiyacı vardır.*

"Cephe'ye Malolur..." "Diye Demokrasi Mücadelesinden Vazgeçmek!"

Manisa olayı bir yılı aşkın süredir gündemde. Bir yıl önce Manisa olayına ilişkin çeşitli kesimlere soruna sahip çıkılması yönünde öneriler götürüldü. Öneriler karşındaki tutum iki kelimayle özetlenebilir; **ilgisizlik ve ciddiyetsizlik**.

Cevaplar, gerekçeler muhtelifti. Ama kaygı aynıydı. Cephe'ye mal olacağından korkuluyordu.

Mesela DETUDAP bünyesinde de konu gündeme getirildi. İlk ilgisizlik ciddiyetsizlik zırrında küçük bir delik açılabilirdi. Ve bir suç duyurusu karan alınırdı.

Ama bu defa da karara uymayıp gelmediler.

Bir ilan organize edilmesi düşünüldü. Yine alınan kararlara uymadılar. Bu tutumlarından dolayı eleştirildiler. "Düşünemedik, yapamadık" gibi ciddiyetsizliklerini pekiştiren cevaplar verdiler.

(Çünkü onlar DHKP-C davasından tutuklanmışlardı!)

Manisa'lı öğrenciler işkence yapılmış, genç insanlarımız kız erkek tecavüze uğramışlardı.

Buna tabii karşı çıkılmalıydı.

Sözde, teoride tersini savunan yoktu. Ama pratikte de birşey yapmaya yanaşan yoktu. "İnsan hakları savunucuları" tereddütlüydüler.

(Çünkü onlar DHKP-C davasından tutuklanmışlardı!)

Tutsakların, ailelerin, avukatların ve bir CHP milletvekilinin çabasıyla işkence artık saklanamaz gizlenemez durumdaydı.

İşkenceci devleti teşhir ve mahkum etmek, halkın hesap sormasına öncülük etmek devrimcilerin göreviydi. Ama ortada "öncü"lerden eser yoktu.

(Çünkü onlar DHKP-C davasından tutuklanmışlardı)

Reformistler de uzun süre aynı duyarsızlık, tavırsızlık içindeydiler. Ankara'lı öğrenciler ceza alana kadar onlar için sorunun hiçbir önemi yoktu. CHP'li sıradan demokratlar bile sahip çıkarken onlar sessiz kaldılar.

(Çünkü Manisa'daki öğrenciler "DHKP-C'liydi.")

DHKP-C davasından yargılananlara sahip çıkarak görmek haklarında hiçbir de hayale bırakılmazdı.

Ne zaman ki, Ankara'daki Meclis eyleminden dolayı öğrenciler ceza aldılar, ondan sonra Manisa'yı da hatırladılar. Hedefte yalnız "DHKP-C'li" öğrencilerin olmadığını gördüler. Kontrgerilla mahkemelerinin sadece DHKP-C davasından yargılananlara ceza vermediğini anladılar.

"Öğrenciler Hapiste Çeteler

Mecliste" sözünü en çok kullananların ÖDP'li olması tesadüf değildir. Onlara göre öğrencilerden başka hapiste hiç kimse yoktur. Hapiste ÖDP'li yoktur. Hapiste binlerce, onbinlerce devrimci vardır. Ama onlar da ÖDP'li sorununu değildir. ÖDP'li bir öğrencilerin, bir de "düşünce suçları"nın hapiste olmalarına karşıdır. "Düşünceye Özgürlük" derler, "Tutsaklara Özgürlük" diyemezler. "Öğrenciler Hapiste" derler bunun yanında "Devrimciler Hapiste" diyemezler.

Reformizm ve oportünizm, Manisa olayında nasıl da aynı tutumu takınmışlardır. Üstelik açıkladıkları gerekçeler farklı bile olsa -ki hiçbir ciddi bir gerekçe de göstermemişlerdir- bunların altında yatan asıl gerekçe aynıdır. Manisa'lı gençlerin DHKP-C davasından gözüaltına alınıp tutuklanmış olmaları, onlara yapılacak şeyin "Cephe'ye malolmasını" düşündürmüştü ve onlar da hiçbir şey yapmamayı yeğlemişlerdir.

Bu onların demokrasi mücadelesi, insan hakları mücadelesinde bile samimi olmadıklarını, insan hakları mücadelesini bile "adamına göre", "siyasetine göre" verdiklerini ortaya koymak-tadır ki, son derece vahimdir, burjuvazinin insan hakları anlayış ve uygulama-

masından özde farkı yoktur. Ama asıl önemli olanı, reformizmin, oportünizmin "Cephe'ye malolur" gerekçesiyle bir görevlerinden yan çizibilmeleridir.

Reformizm, devrimci her gelişme karşısında hop oturup hop kalkıyor zaten. Gaziler, halk düşmanlarının, tekeli burjuvaların cezalandırılması onu ürkütüyor, telaş içinde, alacele karşı olduğunu, kesinlikle bir ilgisiz olmadığını açıklıyor. Demek ki, devrim geliştikçe, bugün hala sosyalist, devrimci ve hatta görenist sıfatını "kerhen" de olsa taşıyan reformistler, devrimden ve devrimcilerden uzaklaşmakta daha acele edip, bu doğrultuda daha büyük adımlar atacaklar. Ve çok muhtemeldir ki, gelişmeyi engelleyemedikleri noktada, devrimin karşısına dikilecekler.

Ama "Cephe'ye malolur" mantığını taşıyan, bunun için görenist sıfatını zıncı ortopünizm için de aynı şey ihtimal dahilindedir.

Demek ki, diyalim ki süreç devrime doğru gelişiyor. Ve üstelik de Cephe'nin önderliğinde. Oportünistler, revizyonistler Cephe'ye mal olacak diye devrime de katılmayacaklar, devrimi de desteklemeyecekler anlaşılır. Oportünizmin, revizyonizmin gericileşmesi de böyle oluyor demek ki! *

Kontrgerillanın İttifak Korkusu

Halkın devletten, düzenden kopması kadar kontrgerillayı en çok korkutan gelişmelerden biri de kendisine karşı savaşan güçlerin, halkların birleşmesidir. Çünkü, baskı ve terörün yanında oligarşiyi asıl ayakta tutan güç halkın, halk güçlerinin parçalanmasıdır. Bütün politikaları bunun üzerine kurar. Halkı tüm hücrelerine

kadar bölüp parçalayarak karşısında güçsüz bırakmaya çalışır. Çünkü, halkı teslim almak, sömürü düzeninin devamını sağlamak böylece mümkün ve kolay hale gelmektedir.

Sunun aksi tüm gelişmeler, kendisine karşı savaşan güçlerin, halkların birliği için atılan adımlar ise onu rahatsız ve tedirgin

eder, korkutur. Oligarşi, DHKP-C ve PKK arasında imzalanan "Devrimci Cephe'nin inşası için Çağrı" protokolü karşısında da aynı nedenle bu korkuyu duydur.

Kontrgerilla Susurluk'la büyük bir darbe yedi. Devletin yapılacak pis işlerini yerine getiren kontrgerillanın ölüm mangalanın bir kısmı deşifre oldu. Elbette ölüm mangalarının bir kısmının deşifre olmasıyla kontrgerillanın sonu gelmedi. Beyin ve gövde yerli yerinde duruyor, sadece pis işlerini gören el ve ayaklarının bir kısmını kaybettiler. Kaybedilen el ve ayakları yerine koyabilmek belki mümkündür ancak ortaya çıkan ilişkilerin kontrgerilla cephesinde yarattığı esas tahribat, moral çöküntü, yerine konulabilmesi pek mümkün olmayan halkın polise, devlete, düzene karşı gidecek artan güvensizliğiyle. Kontrgerilla devletini asıl ürküten ve korkutan gelişme budur. Devletten, düzenden kopan kitlelerin, devrimcilerin, devrimin etki alanına girmesi onun için en büyük tehliktir. Kontrgerillanın tam da iligliğin pazara çıktığı böyle bir süreçte DHKP-C ve PKK arasında imzalanan ittifak protokolünün gündeme gelmesi ise onu oldukça fazla rahatsız etti.

Protokol metninin yayınlanması ve kamuoyunda duyulması ile birlikte kontrgerilla da karşı propaganda mekanizmasını harekete geçirdi. Burjuva medyada DHKP-C ve PKK'ya yönelik iftira, karalama, yalan ve spekülasyonlara dayalı kon-

tra haberler hız kazandı. Daha çok da yazılı basında "iki örgütün de çökme noktasına geldikleri için zorunlu işbirliğine yöneldikleri" ya da "ittifakın ardında menfaat ilişkileri olduğu" vb. haberlerle protokolün devrimci, demokrat, yurtsever çevrelerde, halklar üzerinde yaratacağı olumlu etkilerin kılınması hedeflendi.

d Kontra yayınlarda burjuva me yayla da sınırlı kalmıyor. Hemen her çareye, bildiği her yönüme başvuruyor. Sahte, uydurma imzalı kontra bildirileri de devreye sokuluyor.

Çaba beyhudedir ancak, bu çaba şunu da göstermektedir ki, kontra ittifaktan, birliğin gelişmesinden korkmaktadır.

Bugüne kadar çeşitli ittifaklar kurulmuş, birlikler yapılmıştır ama kontrgerilla bunların pek çoğuna karşı faaliyeti örgütlemek bir yana ciddiye alacak adar bile üzerinde durmamıştır. Durmamıştır çünkü, bir yarıya düşman hangi birlikten, ittifaktan ne çıkıp çıkamayacağı, devrimci mücadeleye katkısının ne olup olamayacağı soldan daha gerçekçi ola ak kestirebilmektedir. Bu yarıya kontrgerillanın DHKP-C-PKK ittifak protokolüne yönelttiği saldırılar boşuna değildir. Korkmaktadır. Çünkü bu adım arkası geldiğinde kendi sonunun daha da yakınlaşacağını görmektedir. Düşmanın bu korkusu aynı zamanda imzalanan protokolla atılan adımın yerinde olduğunu göstermektedir. Atılan bu adım geliştirilip güçlendirilmeli,

İşte Bir Kontra Bildirisi !

TÜRK-KÜRT HALKININ KARDESİĞİNDEN YANA OLANLAR, KÜRT VE TÜRK EMEKÇİLER, DEMOKRATLAR!
22 Aralık 1996 tarihinde PKK ile DHKP-C arasında ortak hareket etmeyi öngören bir ittifak protokolü imzalanmıştır. Kürt ve Türk yurtsever emekçiler tarafından kabul edilmez den bu ittifaka, insan haklarına ve demokrasiye inan herkeşin karşı çıkması gerekmektedir. Bu ittifakın gerçek amacı, ne Kürt halkının demokratik hakları ne de sömürü düzenine karşı mücadele etmektir. Tükürme noktasına gelen bu örgütler, biraraya gelecek, şiddetle dayalı varlıklarını sürdürmek istemektedirler. Bu ittifakı oluşturanlara bir bakın.
Bir tarafta PKK Kürtlerin Demokratik hakları için mücadele veriyor, ama irki-soverenist bir yaklaşımla Kürt, Türk, Alevi, Sünni, Emeçli Demokrat Yurtsever aynını yapıpaksın, insanları katlediyor. Emperyalist güçlerin gazi servisiyle işbirliği yapıpaksın çekmiyor. (...)
Diğer tarafta DHKP-C yıllardır insanları "Sömürü düzenine karşı savayınız" sloganıyla arkasından sürükleyip, işbirliğine yönlendiriyor. PKK gibi, emperyalist güdele ve gazi servisiyle işbirliği karşısında şiddetle dayalı varlığını sürdürmeye çalışıyor. (...) Kısacası yıllardır birbiriyle yok etmeye çalışan, her platformda birbirlerini çok sert şekilde eleştiren PKK ve DHKP-C maddeyi doğrultusunda varlıklarını sürdürebilmek için biraraya gelmekten çekinmiyorlar.
13 Temmuz 1996 günü Paris'teki bir toplantıda PKK'ların gösterilerine ve açık eylemlerine niçin katılmıyorsunuz?, sorusuna bakın ne cevap veriyor DHKP-C'ler.
"PKK ve DHKP-C aynı yerlerde genle eğitimi görüyor. Bizim amacımız Türkiye'deki rejime karşı mücadele etmektir. Ancak PKK, TC'den ayrılıp, aynı bir devlet kurmak istiyor. Biz buna karşıyız. Siz işsiz bir şekilde ırkçı yapıyorsunuz. Türkiye'nin toprak bütünlüğünün parçalanması kabul edilemez" diyorlar. Kürt ve Türk demokratik güdünün, yeni bir değişimden yama, hata ve yanlışları düzeltme zamanı gelmiştir artık. (...) Kır millet için haklar arasında kin ve nefret tohumları ektiği bir dönemde işlevi ve amacı halkların birliğinden çok, şiddetle dayalı varlıklarını sürdürmesi olan bu tür ittifaklara karşı duyarlı olmalıyız. (...)
KÜRT VE TÜRK HALKLARININ KARDESİĞİ İÇİN MÜCADELE VEREN DEMOKRATLAR!
Sonunla şiddetle dayalı salahi mücadele yürüten bu tür ittifaklar değil, demokratik çizgisi esas olan oluşumlar çözecektir. "Sömürü düzenine karşı savayınız, demokratik hakları için mücadele veriniz" sloganlarıyla insanlarımızı gerçekten sömürme teroris eylemlerinin yanısıra uyutucu ticareti, silah kaçaklığı, kara para aklama, çocuk kaçırma gibi organize suçlara da bulanan, insanlarımızı Türk, Kürt, Alevi, Sünni, Yezidi diye bölmelerden, ayrımlık yapanlardan bıktık artık Kürt ve Türk halkının kardeşliği için mücadele eden demokratlar! (...) Herkes, şiddetle dayalı varlıklarını sürdürmeye çalışan PKK-DHKP-C ittifakına karşı çıkmaya çağırıyoruz.

KÜRT VE TÜRK HALKLARININ KARDESİĞİ İÇİN MÜCADELE EDEN DEMOKRATLAR!

PARTİ-CEPHE İLE BÜYÜYOR

Newroz Ateşini Tüm Halklar Birlikte Tutuşturmalıyız

Düşman bir diyoruz. Ezen, sömüren, özgürlüğümüzü elimizden alan, katliam ve kıyımlar yapan aynı düşman. Ve düşmana karşı birlikte mücadele etmek gerektiğini söyleyip, halklar kardeşdir diyoruz. O halde bunun ajitatif bir slogan olmaktan çıkarılıp, altının doldurulması, hayatın içinde, pratikte örneklerinin yaratılması gerekmektedir.

Newroz birliğimizdir. Newroz halkların kardeşliği günüdür.

Newroz düşmana karşı birlikte durma ve mücadele günüdür.

Düşman, içini boşaltarak Newroz'a "sahip" çıkmaya çalışıyor.

Bizde tüm dost, sol güçler birlikte düşmanın karşısına çıkmalıyız.

Düşman bir, düşman aynı düşman. Katleden, kaybeden, haklarımızı elimizden alan da aynı düşman, özgürlüğümüzü gaspeden, ulusal haklarımızı tanımayan, Newroz'u özgürce kutlamamıza yasaklar koyan da aynı düşman. Kürt, Türk tüm ulus ve milliyetten halklar olarak bizim çıkarlarımız ise ortaktır. O halde biz de ortak çıkarımız için tüm milliyetlerden, uluslardan halklar olarak, dost ve tüm sol güçler olarak düşmanın karşısına güçlerimizi birleştirerek çıkabilmeliyiz.

Elbette sorun bunun nasıl sağlanacağıdır. Tek başına halkların kardeşliğini sık sık dile getirmekle bunun mümkün olamayacağı bellidir. Devrimci ve yurtsever öncü güçler arasındaki yakınlaşma, ittifak ve güçbirliğinde adımlar atılmasının halkların kardeşliğinin ve birliğinin sağlanmasında olumlu rol oynayacağı ise reddedilemez. Ancak, halklar arasında kardeşlik ve birliğin, tek başına, siyasi hareketler düzeyinde atılan bu yöndeki adımlara paralel olarak gelişip güçleneceğini beklemek de yanlıgı olur. Halkları birbirine kaynaştıracak, kardeşliğini ve birliğini güçlendirecek devrimci politik açılımlar yapılmadığı, bu yönde pratik örnekler hayata geçirilemediği noktada, siyasi hareketler düzeyinde atılan adımların işlevini yerine getiremeyeceği, etkisiz ve güdük kalacağı da görülmelidir. Sorunun muhtevasının çok daha kapsamlı olduğu ve çözümünün de çok daha kapsamlı olarak ele alınması gerektiği açıktır.

Bir savaşı yaşıyoruz. Düşmanın Kürt'ü, Türk'ü, Arap'ı, Lazı, Çerkes'i, Gürcü'süyle... her milliyetten emekçi halklara karşı açtığı bir savaş bu. Gözaltılarına alıyoruz, işkencelerden geçiriliyoruz, tutsak ediliyoruz. Yüzlercemiz, binlercemiz evlerde, sokaklarda, dağlarda katlediliyor. Yüzlercemiz kaybedildi. Evi yakılan, sürgün edilen, hakları gaspedilen biziz, horlanan, itilip kakılan biziz.

Ama savaş sadece silahla sürmüyor. Düşmanın saldırısı çok daha büyük ve kapsamlı. Egemenliğini, sömürsünü sürdürmek için her türlü yolu deniyor. Irkçı, şovenist politikalarıyla, provokasyonlarıyla halkları birbirine düşman edip, gücünü bölüp parçalamayı hedefliyor. Bir yandan Kürt ulusunun varlığını yadsırken, diğer yandan geliştirdiği şovenist politikalarla Kürt-Türk düşmanlığı yaratarak halkların mücadelesini, devrimci mücadelenin gelişmesini engellemeye çalışıyor. Böylece bir yandan Kurt Ulusal Hareketini yalnızlaştırmaya çalışılırken, öte yandan yükselen sınıf mücadelesinin, devrimci mücadelenin geri plana düşeceğini hesaplıyor.

Onyıllardır uygulanan halkları birbirine düşman etme politikasına karşı devrimcilerin, yurtseverlerin bu oyunu bozacak, halkların kardeşliğini ve birliğini sağlayacak çok daha kapsamlı, devrimci bir politikayla düşmanın karşısına çıkması gerektiği kaçınılmazdır. Oligarşinin krizinin giderek derinleştiği, Susurluk'la birlikte devletin ipliğinin pazara çıktığı bu süreçte, krizi daha da derinleştirmek, devletin kontra, halk düşmanı yüzünü daha da açığa çıkarmak, halkları kendi iktidarına daha da yakınlaştırmak için, halklar arasında kardeşliği ve birliği geliştirmenin çok daha büyük öneme sahip olduğu görülmektedir.

İşte Newroz, düşmanın da, devrimciler

ve yurtseverlerin de bu noktadaki politika ve karşı politikaları açısından önem taşıyan günlerden, bu günlerin en önemlilerindendir.

Düşman Newroz'a Sahip Çıkmaya Çalışıyor

Onyıllar boyunca yok sayıldı, yasaklandı, kutlanmasını engellemek için katliamlar yapıldı. Yok sayılan, inkar edilen bir tarihti, yüzyıllar boyunca halklarla birlikte yaşayan bir tarihti. Halkları tümüyle yok edemedi baskıyla, yasakla, katliamlarla bu tarihi silmek, yok saymak mümkün değildi. Başaramadılar.

Olağanüstü Hal Valisi Necati Bilcan "Direnen veya karşı koyan olursa bugüne kadar olduğu gibi hesabını verecektir. Kanunlar çerçevesinde yapılacak her türlü kutlamayı kimse engellemeyecektir" diyerek halkı tehdit ediyor. Düne kadar Newroz'un varlığını inkar edenler son birkaç yıldır kanunlar çerçevesinde kutlanmasından bahsediyor,

Onyıllardır yok sayıp yasakladığı, döktüğü her kanın Newroz ateşini daha da büyüttüğünü gören düşman, yeni bir taktikle Newroz'u "sahiplenmeye" yöneldi. Bir yandan "kanunlar çerçevesinde" denilerek halkların gelenekleştirdiği özgürce kutlama biçimlerine sınırlar çekilmeye çalışılmakta, diğer yandan da Newroz'un içeriğini, anlamını boşaltmak için ideolojik saldırı sürdürmektedir.

Oligarşinin yıllar boyunca Newroz'u yasaklaması, kutlanmasını engellemek için katliamlara, provokasyonlara başvurmaları boşuna değildir. Çünkü o sıradan bir bayram değildir. Dehaktan başlayarak bugüne kadar halkların mücadelesinin, zalimlere başkaldırısının, isyanının simgesi olmuştur. Mücadele eden, başkaldıran halklar için zulüm düzeninin yıkılacağına hep bir ağızdan haykırdığı gün olan Newroz bu nedenle düşmanın korktuğu, yaşanmasını istemediği günlerden birine dönüşmüştür. Bu yüzden ki, engelleyemediği noktada onu sıradan bir bayram gibi sadece şarkılarla, senliklerle kutlanan bir eğlenceye dönüştürmeye, salonlara hapsedmeye çalışmaktadır.

Resmi kutlamalar yaygınlaştırılarak, Newroz'un halkların zalimlere başkaldırı günü olduğu, mücadele günü olduğu, halkların birlik ve kardeşlik günü olduğu unutturulmak istenmektedir. Kürt ulusal kimliğini tanıtmama, şovenizm burada da açıkça ortaya konarak Kürtçe Newroz yerine Türkçeleştirilen "Nevruz" kullanılmakta, Newroz'un kaynağının Kürtlerle bir ilgisi olmadığı, Türklerin baharı karşılamak için kutladığı bir bayram olduğu demagojisi ısrarla sürdürülerek tarihsel köklerinden koparılacak istenmektedir.

Yapılmak istenen açıktır. Tarih karatıldığında, bulanıklaştırıldığında Newroz'un anlamını, içeriğini de boşaltmanın, çarpıtmanın kolaylaşacağı umulmaktadır. Bu, bağımsızlığını, özgürlüğünü isteyen, sömürü ve zulme karşı çıkan halkların tarihine, değerlerine, geleneklerine ve mücadelesine "sahip çıkma" adı altında saldırıların sürdürülmesidir. Düşmanın halklara açtığı savaşın bir başka biçimde uygulanması yütüdür.

Newroz'un Halkların Birlik, Mücadele ve Kardeşlik Günü Olduğunu Pratikte de Göstermeliyiz

Düşman bir diyoruz. Ezen, sömüren, özgürlüğümüzü elimizden alan, katliam ve kıyımlar yapan aynı düşman ve düşmana karşı birlikte mücadele etmek gerektiğini söyleyip, halklar kardeşdir diyoruz. O halde bunun ajitatif bir slogan olmaktan çıkarılıp, altının doldurulması, hayatın içinde, pratikte örneklerinin yaratılması gerekmektedir.

İşte Newroz kutlamalarına da bu gözle bakmak, bu yönde adımlar atmak, soruna ne kadar ciddiyetle bakıldığını ve ele alındığının da göstergesi olacaktır. Newroz halkların kardeşlik, birlik, mücadele günüdür diyorsak, bu pratikte de gösterilmek, somutlanmak durumundadır. Nedir bu somutluk? Halkların kardeşliğine ve birliğine en çok vurgu yapıldığı bir dönemde Kürt, Türk tüm ulus ve milliyetten halklar olarak Newroz ateşini birlikte yakmak, ateşin etrafında birlikte halaya durmak, sloganlarımızı düşmana karşı birlikte haykırma. Newroz'un içeriğine de en uygun tutum budur. Bu tutumu yaratmak, Newroz'u Türk, Kürt tüm ulus ve milliyetlerden halkların ortak bayramı ve mücadele gününe dönüştürmek tüm devrimci, demokrat ve yurtseverlerin sorumluluğundadır.

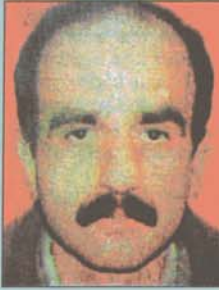
Bu noktada HADEP'in, Kürt yurtseverlerinin kutlamaları ayrı olarak, tek başına gerçekleştirmeleri Newroz'un özüne ters düştüğü gibi, bunun halklar arasındaki kardeşliğin ve birliğin geliştirilmesine hizmet etmediğinin de görülmesi gerekir. Halbuki bunu tersine çevirmenin ne büyük bir zorluğu vardır, ne de ulusal hareketin gelişmesine bir zararı. Aksine HADEP'in ve diğer devrimci, demokrat, yurtsever güçlerin Newroz'un ortak kutlanmasına yönelik yapacakları bir çalışmanın halklar arasında kardeşliğin ve birliğin geliştirilmesine olumlu etkilerde bulunması kaçınılmazdır.

İrkçi, şovenist, böl-yönet politikalarıyla halkları birbirine düşman etmeye çalışan oligarşiye karşı, halklar arasında kardeşliği, birliği geliştirmek, Newroz kutlamalarında da bunu ete kemiğe büründürmek; kutlamalara yasaklar koyan, onun içeriğini boşaltarak, dejenere etmeye çalışan düşmana karşı verilecek en iyi cevaptır.*

24 Mart 1993

24 Mart gecesi İstanbul Bahçelievler'de bir Devrimci Sol üssü kuşatıldı. 4-5 saat süren çatışma sırasında Bahçelievler'den marşlar ve sloganlar yükseliyordu. Çatışma sonucu vatanımızın üç yiğit evladı, üç komutanı şehit düştü.

Recai Dinçel

Recai Dinçel: Yüksek öğrenime başladı-ğı sıralarda mücadeleye katıldı. Dev-Genç Aksaray Bölge Komitesi üyeliği ve FTKSME'de yer aldı. 12 Eylül öncesi tutsak düştü. '90 yılında tahliye olduğunda Karadeniz Bölge Sorumluluğuna atandı. Çeşitli kentlerde SDB örgütlemeye görevi ve komutanlığı yaptı. 16-17 Nisan sonrası yeniden Karadeniz Bölge Sorumluluğuna atandı.

İ. Yalçın Arıkan

İbrahim Yalçın Arıkan: Lise yıllarında mücadeleye katıldı. 12 Eylül öncesi SDB'lerde ve Ege Bölge Komitesi'nde görev yaptı. 12 Eylül sonrası Ankara Komitesinde görev aldığı sırada 82'de tutsak düştü. Gaziantep Cezaevi'nde yekken özgürlük eylemiyle tutsaklığına son verdi. Askeri eğitim için kampa gönderildi. Eğitimi tamamlandıktan sonra Karadeniz Kır Gerilla Birliği Komite üye ve komutanlığı yaptı. Ege dağlarında gerilla birliği örgütlemek üzere görevlendirildi.

Avni Turan

Avni Turan: İTÜ'de devrimci mücadelede atıldı. Dev-Genç içinde aktif görev ve bölge örgütlenmelerinde sorumluluklar üstlendi. 12 Eylül sonrası tutsak düştü. '84 ölüm orucunda yer aldı. '86'da tahliye olduktan sonra Avrupa Komitesinde ve askeri kamp oluşturmak için çalıştı. Sivas-Tokat dağlarında gerilla birliği komutan yardımcılığı yaptı. Darbeye karşı hareketi ölüm orucuna yatarak sahiplendi.

26 Mart 1980

Hasan Bülbül: 26 Mart 80 1970 doğumluydu. Hasköy'de Devrimci Kurtuluşçuların Devrimci Sol'culara 6 Mart'ta gelişigüzel ateş açmaları sonucu öldürüldü.

Hasan Bülbül

Mart 1982

Yoksul bir Kürt ailesinin çocuğuydu. Elazığ Cezaevi'nden tahliye olması gerekirken cezaevi idaresi tarafından katledildi.

Mazlum Güder

YOLDAŞLAR BİZİ AŞIN

BÜYÜKÇEN ÇOCUK ÇOCUKÇEN BÜYÜK OLABİLENLER...

Lavabonun başında 6-7 çocuk birikmiş, başlarında da İbo var. Çocuklar bir yandan dişlerini fırçalıyorlar, bir yandan da dişlerini fırçalarken ıslık çalmaya çalışıyorlar... Tablo görülmeye değer, hepsinin ağzından köpükler uçuşuyor... Çünkü İbo onlarla diş fırçalarken aynı anda ıslık çalıp çalamayacakları konusunda iddiaya girmiş, ben çalarım, siz de çalabilecek misiniz bakalım diyor... Neticede çocuklar ıslık çalmayı başaramıyorlar, her tarafları köpük oluyor ama ağızlarından ıslık sesi çıkmıyor... Sıra İbo'ya geliyor... İbo takma dişlerini bir güzel çıkarıyor, onları fırçalarken, bir yandan da ıslıkla bir Grup Yorum türküsü tutturuyor... Çocuklar şaşkın, çocuklar şen... İbo şen...

Seviyoruz çocukları. En sıkışık zamanlarımızda bile onlara zaman ayırmak fazladan gelmiyor... Çocukları seviyoruz, çünkü geleceği seviyoruz. Böyle olduğu için de, aynı İbo, o çocuklar için Ege'nin dağlarına tereddütsüz çıkıyor... Recai Karadeniz, Avni Sivas dağlarını, çocukları kucakladıkları sevgiyle, aynı coşkuyla kucaklıyorlar.

Çocukları seviyoruz. Çocuklar da bizi. Ne rastlantısal, ne de yalnız duygusal boyutlu bir sevgi bu... Bu sevgi, devrimcinin hayata, kendi hayatına yüklediği anlamın doğal bir sonucu. Yani açıkçası savaşımız bir yerde onlar için... Bahçelievler'de kuşatıldıklarında önce evi kendilerine açanların güvenliğini düşünceleri de bunun için... Ve bu sevgiyle onların tereddütsüz her göreve hazır olmaları arasında da doğrudan bir bağ var.

Mazlum 1982'de Elazığ cezaevinde işkencede katledildi.

Mazlum'un tutsak edilmesinin nedeni bir ortaokul müdürünü cezalandırma eyleminde yer almasıydı. Ve Mazlum, cezalandırıldığı halk düşmanının müdür olduğu ortaokulun öğrencisiydi.

Bir ortaokul öğrencisiyken silahlı bir ekip içinde yerliyordu.

Erken büyüyenlerdendi. Kendinden 5-6 yaş büyüklere örnek olacak düzeyde olundu. Ve çocuk yaşına rağmen, dünyayı fethetmeye hazırды Mazlum.

Gazi'li çocukları tartışanların tüm sorularına cevap olabilecek bir devrimciydi.

Hasan Bülbül, katledildiğinde 10 yaşındaydı. Henüz dünyayı tam tanımaya fırsat bulamadı. Türkiye solunun en kirli yanı, ona bu fırsatı vermedi. Devrimci abilerinin yanındaydı hep. Karşılarına çıkan başka "devrimci abi"lerin ellerindeki otomatik tüfeklerle halka ateş edecekleri aklının kenarından bile geçmezdi.

Recai, ahlakıyla, duygularıyla, kapitalizmin kirletemediği biridir. Her anlamda güvenilir; bir iş verdiğinizde tembellik yapmayacağından, kaçamak yapmayacağından, savsaklamayacağından eminsinizdir... Temiz kalmaktır bu. Bu kişiliklerdir ki, hareketimizin tarihini lekelemeye, kirletmeye soyunan darbecilere karşı en başta, en net tutumu takınanlardan biri oldu. İlegalitede ihanete karşı savaşın sorumluluğunu, sözcülüğünü üstlendi. Darbeci çetenin şefi, onu telefonda "ben başımı koydum bu işe" diye tehdit ettiğinde, "Biz başımızı hergün 24 saat boyunca koymuş durumdayız" diye cevaplandı...

84'de düşmana karşı girişilen amansız ölüm orucu kavgasının en ön saflarındaydı Avni. 75 gün hücre hücre düşmana karşı direnmişti. Ve tam on yıl sonra; ihanetin dönemi... Darbecilerin hareketle, önderlikle bağını engellediği isimlerden biri de Avni'dir... Bu süreçte bazı eksik değerlendirmeler yapar. Ama ihaneti görmekte gecikmez... Kişiliği, mevcut durumu hazmedemez. Hareketi mevcut durumdan çıkarmakta yaran olur üçüncüsiyle bu kez iş düşmana karşı ölüm orucuna başlar.

Kapitalizmi kişiliğinde yenmiştir o da. Kendine en ufak bir kirin, lekenin bulaşmasına tahammül edemez. Hata üstüne hata yapıp bunları pişkince sürdüren, savunanlar, bunları "olağanlaştıran"lara cevaptır Avni.

Mazlum 12 Eylül öncesi ortaokul öğrencisiydi... İbo mücadeleye lise yıllarından itibaren katılmıştı... Avni İTÜ'lü bir üniversiteliydi... Recai ise Sinop öğrenci Yürü Müdürü... Genç yaşlı, öğrenci, emekçi... Farklı yaşlarda, farklı yerlerde, ama gerektiğinde dağlarda, zindanlarda, kentlerde, silahlı savaşın içinde, kampta, her yerdedirler...

Bir şey söylendiğinde kulaklarına kadar kızaran Recai, çocuklarla iddialara giren İbo, ölüm orucundayken bile odaya biri girdiğinde yatağın dan doğrularak karşılayan Avni, ortaokul yaşında okulunun müdürünü cezalandıran Mazlum... Erken yaşta büyük, büyükken çocuk olabilenler... Nerede lazımlarsa orada olabilenler... İnsanımızın güzellikleri tüm bunlar. Savaşımızın güzellikleri. Ve bizim gücümüz.

Oman, şehitlerimizi yaşatmayı işte bu noktada şöyle somutlayabiliriz; şehitlerimizin zafer ve savaş naraları kulaktan kulağa yayılırken, bu güzelliklerin de insanımızdan insanımıza yayılması...

Bu güzelliklerle savaşılır. Bu güzelliklerle sürdüreceğiz savaş. *

Yüzlere karşı birkaç kişiydiler o an. Teslim olmamalıydılarına de. Kesindi, öleceklerdi. Ama Türkiye halklarının kurtuluş umudu büyüyecek, zafere inancı, devrime ve devrimcilere güveni köklesecekti... Kesindi, belki gün kararmadan, belki gün ışıırken öleceklerdi. Ama kazanan devrimci irade olacak, düşman onları fiziki olarak yok ederken yenilginin ağırlığını yüklenecekti.

Kuşatılmışlardı. Kesindi, onlar ölecekti. Ama emekçilerin başı dik yaşama arzusu canlanacak, kavgı dostlarının, yoldaşlarının yeni bir dünya için, bağımsızlık için, devrimci bir halk iktidarı için savaşıma azmi bilelenecekti.

Bunun için son damla kanlarını silah yaparak kucakladılar ölümü.

Bunun için tilililerle karşıladılar.

Bunun için savaş sloganlarıyla cevapladılar bombaları, kurşunları.

Anlamalıyız onları. Onları ve ölümlerini anlamalı ve kavramalıyız... Bu "yırtıcı infaz" meselesi değil olup bitenler. Evet infaz... ama bu boyutlardanyalnızcabiri...

Kuşatanların katliamcılığı ve kuşatılanların direnişleri, nedenleri, kaynağı ve sonuçlarıyla, oluş biçimleriyle çok şey ifade ediyor.

Aynı kuşatma çemberinde direniş kalesine çevrilen onlarca üs... ve direnişlerin yaratıcısı yüzlerce şehit... Hiçbiri "istisna" değil. Her biri bir geleneğin yeni halkaları. Her biri devrimci bir çizgide atılan yeni adımlar. Ve her biri halklarımızın yeni, özgür dünyasının tuğlaları, harçları, müjdecisi... Bir direniş güzellemesi her biri.

Bu geleneğin kökleri Mahir'lerden, Bedreddin'lere, Seyit Rıza'lardan, Kawa'ya uzanan bir tarihin içindedir. Daha öncelere ve başka coğrafyalara da uzanır. Romalı ihtilalci köle Spartaküs'ün çarımha gerilirken aman dilemeyen, isyanını sürdüren sesinden, Paris komünarlarının kuşatılmış barikatların ardında "Yaşasın Komün" haykırışlarından beslenir bu kökler... Stalingrad'ı faşistlere karşı sokak sokak, ev ev savunan Kızıl Ordu'nun "Komünistler öne" komutu vardır bu geleneğin mayasında. Latin Amerikalı devrimcilerin "Ya özgür Vatan Ya ölüm" şiarı vardır.

Ülkemiz topraklarında 70'lerde daha güçlüyeşermiştir bu gelenek. 80'lerde sınıflar mücadelesinin kanla sulanan arenasında boy boy, fidanfidan büyümüştür.

'71 1 Haziran'ının Maltepe'sinden '72 19 Şubat'ının Arnavutköy'üne, '72 Mart'ının Kızılder'e'sinden, 12 Eylül cuntasının zindanlarına uzanır bu gelenek. Bitmez.

Güçlenir. Kökleşir. Yeni fideler verir. 1 Mayıs 88'in arifesinde

Okmeydanı'nda Öztürk Acarı ve Salih Kul dalgalandırılar teslim olmamanın bayrağını.

Faruk'lar, Olcay'lar vardır sonra İzmir'de. Sonra Perihan'lar. Direniş kaleleri yükselmektedir artık her yerde. Savaş şiddetlenmiştir. Umut büyümektedir çünkü. Oligarşinin korkusunu büyütür... Sonra 12 Temmuz gelir. Yollar, sokakları kesilir Beşiktaş'ın, Nişantaşı'nın. Duyulan yalnızca bomba, kurşun sesleri değil, Devrimci Sol önderlerinin, savaşçıların direnişi haykıran, teslim olmamayı şiarlaştıran sloganlarıdır.

Sonra 17 Nisan vardır sokak sokak çatışılan, bayrak bayrak direnilen... Esma'lar vardır Adana'da, Ankara'da Vehbi'ler... Bahçelievler'de Avni'ler, Recai'ler, İbrahim'ler, "Devrimci Solcular Asla Teslim Olmaz" şiarını bayrak bayrak yapıp direnirler... Kirlarin sesi katılır sonra kuşatmalardaki direnişlere... Sonra Bağcılar... Ve Kayhan'lar, Makbule'ler, Erol'lar, Şerafettin'ler... Tarık'lar, Bahattinler, Gülnaz'lar, Osman'lar, dağlarda... uzar gider gelenek. Umut büyür, inanç pekişir.

Burada, bu dizi kapsamında bir bir anmadığımız, bir bir anlatamadığımız direnişlerin mimarları olan şehitlerimiz gücenmesinler. Adana'da, Ankara'da duvarlara, Dersim'de taşlara kanla atılan imza, Çiftelavuzlar'da, Bağcılar'da dalgalandırılan bayrak sizi temsilendir, sizin hepinizin adıdır. Adlan tek tek anılmamış, destanlarını yazdıkları üsleri sokak sokak tarif edilmemiş, direnişleri an an anlatılmamış olsa da, burada anlatılanlar, devrim ve sosyalizm bayrağını son nefeslerine değinere düşürmeyen tüm THKP-C, tüm Devrimci Sol ve tüm DHKP-C şehitlerinin direniş güzellemesidir. Bu güzellemelerden bir demettir.

Maltepe'den
Çiftelavuzlar
Bahçelievler
Dersim'den

DESTAN
YAZILAR

**Kızıldere'ye
r'dan Bağcılar'a
den Küçükkesat'a
Okmeydanı'na....**

N DESTAN N TARİH

1

"BURASI İSTANBUL MALTEPE..."

İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom THKP-C'tarafından cezalandırılmıştır. Tarih 71'in 22 Mayıs'ıdır. Elrom eylemi, emperyalizme, siyonizme karşı büyük bir darbeydi. Oligarşi eylemde sonra yoğun bir operasyon başlattı.

Gözetililer, tutuklamalar birbirini izliyordu. Mahir ve Hüseyin işte bu kovalamaca içinde Maltepe'de polisle 'Karşı karşıya geldiler. Adlarına "fruko" denilen toplum polislerinin peşlerine takılması üzerine onlarla çatışarak çekilmeye çalıştılar. Ancak bu arada çevirme genişlemişti. Kuşatmayı yaramayacaklarını düşünen Mahir ve Hüseyin bir evin balkonundan içeri girdiler.

Küçükbağ Sokağı'ndaki 8 Numaralı ev, o andan itibaren 51 saat boyunca sürecektir bir direniş ve çatışmaya sahne olacaktı.

Evin alt katında kadın ve çocuklar vardı. Burada oturanların dışarı çıkmasına izin verdiler. Pencereden baktıklarında evin çepeçevre askerlerle sarılmış olduğunu gördüler. Alt katın savunmaya fazla elverişli olmadığını düşünerek hızla üst kata çıktılar.

Üst kattaki dairede Sibel Erkan, annesi ve erkek kardeşi ile karşılaştılar. Çevreye toplanan kalabalıktan ve hareketlilikten ürkmüş olan Erkanlar karşılarında ellerinde silahla Mahir ve Cevahir'i görünce ne yapacaklarını şaşırıldılar. Sevim Erkan ifadesinde bu anı şöyle anlatıyordu:

"Devamlı silah sesleri duyuyordum. Sonra cam kırılması seslerini işittim. Çocuklarıma aman yavrum balkona çıkmayın, belki kurşun isabet eder" dedim. Biraz sonra kapının zili çalmaya başladı. Ancak biz açmadık... Yatak odası penceresinden kapımızın ziline

çalındığını, korktuğumuzu söyleyince oradan bir inzibat subayı ve bir polis 'korkmayın, daireyi terkedin dediler'. 'Nasıl terkedeyim, kapıdan girmek istiyorlar' dediğimde yine aynı şeyleri tekrarladılar. Ben de hırsıyla pencereyi kapattım, çocuklarla birlikte dairemizin ön salonuna gittim. Bu sırada eli stenli iki şahısla karşılaştık. Çok korkmuş ve heyecanlanmıştım. 'Aman kardeşim evde herşey sizin olsun yeter ki bize bir şey yapmayın, bize müsaade edin' diye yalvardım. O sırada birisi 'Siz bir şey yapmayacağız, çıkın' dedi."

Mahir'le Hüseyin Sibel'i yanlarına alarak dairede mevzilendiler.

14 yaşındaki Sibel Erkan da rehin alındığı anı şöyle anlatıyordu:

"Antrede bulduğumuz sırada Hüseyin Cevahir bize su verin dedi... Bu sırada kapıdan çıkmak üzereydik. ... Mahir Cayan kapıyı üzerime kapatarak sen burada kalacaksın, gitmeyeceksin dedi."

Bu arada adeta tüm semt kuşatılmış, civardaki evler boşaltılmıştı.

"Mahir'le Hüseyin, keskin nişancılarından havan topçularına kadar eşi görülmedik bir güçle" kuşatılmışlardı.

Polis ilk başta binada bulunanların kim olduklarından pek emin değildi. 31 Mayıs tarihli gazetelerde evde bulunanların Cihan Alptekin ve Mahir Töre olduğu yazılmıştı.

Evde kimlerin olduğunun sırrı birazdan, onların teslim ol çağrılanna vereceği cevapla aydınlanacaktı.

öğlen sıralarıydı. Polisler, askerler dışarıdan sık sık "teslim olun" diye bağırıyorlardı. Mahir Cayan ve Hüseyin Cevahir'in cevapları kısa ve tarihseldi:

"Asla teslim olmayacağız. Bizim

buradan ancak ölümüz çıkar. Çocuğa dokunmayacağız. Çocuk ancak sizin ateşinizle ölebilir. Silahımızı da asla teslim etmeyeceğiz. Erkek adam silahını atmaz. Bizi teslim almaya gelerseniz silahımız size dönecektir."

Ölebilirlerdi orada. Ama teslim olmayacaklardı.

İşte gelenek mayalanıyordu orada, İşte tohum toprağa düşmüştü...

Saat 13.00 sularında Mahir ve Cevahir, "THKP savaşçısı" olduklarını söylediler, adlarını verdiler ve "yurt dışına çıkmak için pasaport ve araç" şeklindeki taleplerini açıkladılar. Görevli subay bu talepleri üstlerine ileteceğini söyledi. Mahir ve Cevahir talepleri cevaplanana kadar eve baskın yapılmayacağı konusunda söz verilmesini istediler. Görevli binbaşı söz verdi.

Mahir, Sibel'i rehin tutma amaçlarını, tutsak düşükten sonra duruşmalar sırasında verdiği ifadede şöyle açıklıyordu:

"Bizim Sibel Erkan'ı rehin tutma amacımız ikiliydi:

"1. Bir blöf yaparak iltica hakkı sağlayabilmektir. (Zayıf bir ihtimal olarak kabul ediyorduk)

"2. Esas önemli olan amacımız son nefesimizi verirken THKP-C'nin adını bütün Türkiye'ye duyurmak. Yani politik propagandaydı."

Kuşatma sürüyordu. THKP-C önderleri bu arada zaman zaman "rehineleri"yle sohbet ediyorlardı. Daha sonra duruşmalarda tanıklık yapan Sibel Erkan, Mahir ve Cevahir'in kendisine iyi davrandıklarını söylüyor, hatta onlardan hep "Hüseyin Ağabey, Mahir Ağabey" diye söz ediyor, kendisine kurşunlardan uzak bir yer hazırladıklarını söylüyordu.

Kuşatma sürüyordu.

İlk gece kuşatmayı tamamlayan ışıldakların sönmeye üzerine baskın ihtimalini düşünen Mahir'le Cevahir, evden beş el ateş açarak, teslim olmayacaklarını bir kez de kurşunlarıyla anlattılar.

Geceki bu kurşun seslerinin yerini yine uzun bir süre sessizlik almıştı.

Artık gün işiyor, tarihler 1 Haziran'ı gösteriyordu.

"Son gün saat 11.00 sıralarında uykuya dalmıştım. Bir tabanca sesi duydum. Kalkışımda Hüseyin'in gözleri heyecanla açılmıştı. Sen mi ateş ettin dedim, o da hayır dışarıdan ateş ettiler dedi."

Bu atış baskının başlama işaretiydi.

Saat on ikiye yirmi vardı. İlk atışla birlikte binaya dayanmış merdivenlerde bekleyen polisler, hızla üst basamaklara doğru tırmandılar. Vurucu timdeki polislerin bir kısmı çelik yelekli ve tomsonluydu.

Dışarıya "keskin nişancıları" yerleştirilmişti. Bunlardan biri Binbaşı Ahmet Cihangir'di. Eve ilk ateşi açan ve Cevahir'i vuran oydu.

Polisler ve askerler, binanın arka tarafından, cepheden açılan destek ateşiyle içeri girmeye çalışıyorlardı.

PARTİ-CEPHE İLE BÜYÜYOR

Mahir ve Cevahir holde sırt sırta, eve ön ve arka cephelere bakan yatak odalarından girmeye çalışan polislerle çatıştılar. Arka cephedeki polislerden biri bacağından yaralandı. Sibel misafirodasında kalmıştı.

Düşman çoktu. Düşmanın ateşi yoğundu. Silahları çeşitliydi.

Çatışmayı sürdürdüler.

Yaralandılar. Ama elleri halatetiğe basabilecek durumdaydı. Rehineleri durumundaki Sibel'i yan taraftaki mutfaka alarak onu çatışma ateşinin dışına tutmuşlardı.

İçeri giren polisler, düştükleri yerden ateşi sürdüren Mahir ile Hüseyin'i kurşun yağmuruna tuttular.

Operasyon bittiğinde Hüseyin Cevahir şehit düşmüştü, Mahir yaralıydı.

23 kurşun vardı Cevahir'in vücudunda.

"Gömerim Cevahiri kalbime dönerim hain hücreme" diye yazacaktı Mahir günler sonra.

Ve aradan çok geçmeden, gençlik, şu türküyü söylemeye başlayacaktı her yanda:

"Burası İstanbul Maltepe,
Cevahir vuruldu kahpece
Eylemin yadigar bizlere
Kalacak Cevahir yoldaşım..."

KIZILDERE MANİFESTOSU

26 Mart 1972 sabaha karşı, kalabalık bir komando birliği, özel görevliler ve polis birlikleri Fatsa'yı kuşattılar. Kuşatmanın amacı THKP-C ve THKO savaşçıları ele geçirmek ve onların elinde rehin bulunan İngiliz görevlileri kurtarmaktı...

Denizlerin idamı gündemdeydi. Maltepe Cezaevi'nden firar eden Mahir ve yoldaşları, koşullar ne denli ağır olursa olsun, buna tavırsız kalamazlardı.

12 Mart cuntasının terörü hüküm sürüyordu. THKP-C Mahir'in içeri düşmesinden sonra bir de içten sağ sapmanın ihanetiyle karşı karşıya kalmıştı. Ama savaş durdurulamazdı. Türkiye halklarına karşı sorumlulukları için, Türkiye devriminin yolunun aydınlatılmaya devam edilmesi için, devrimci dostluk ve dayanışma için... savaşı sürdürmeliydiler.

26 Mart'ta Ünye'de NATO üssünde görevli 3 İngiliz teknisyeni THKP-C ve THKO savaşçıları tarafından rehin alındı. İngiliz teknisyenlerinin kaçırıldığı binaya bırakılan bildiride "48 saat içinde infazların durdurulduğunun radyodan açıklanması, aksi takdirde İngiliz ajanlarının cezalandırılacağı" belirtilirdi.

İngilizlerin bulunduğu binada 12 kişi enterne edilmiş, ancak bunlardan sadece üçü rehin alınmıştı. Geride kalanlar, bağlanarak hareketsiz hale getirildi ve Mahir Cayan, Cihan Alptekin, Ertuğrul Kürkçü, Hüdayi Arkan, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy ve Nihat Yılmaz, Kızıldere köyüne doğru

İngilizlerin aracılığıyla yola çıktılar.

Soğuk ve rüzgarlı bir havada gün ağarırken köye ulaştılar.

Takvimler 27 Mart 1972'yi gösteriyordu. Yanlarındaki rehinelerle birlikte, Kızıldere köyü muhtarının evine ulaştılar.

27 Mart 1972 sabahı İngiliz görevlilerin evine bir başka görevlinin gelmesiyle, eylem polis tarafından öğrenilmiş oldu. Bütün askeri birlikler seferber edildi. Bölgede uçaklar ve helikopterlerle keşif uçuşlarına başlandı.

Fatsa'dan Niksar'a uzanan hat üzerinde yoğun bir gözaltı operasyonu başlatıldı. Bütün belirtileri Kızıldere köyü civarını işaret etmesi üzerine 30 Mart 1972 sabah 05.00'de bilgi edinmek için köy muhtarının evine gelen jandarmalara muhtar önceden hazırladığı ihbar mektubunu vererek arananların evinde kaldığını bildirdi.

Kuşatma bir ihbarla tamamlanmıştı.

Evin ve köyün etrafı tümüyle sarıldı.

Eve, THKP-C üyeleri Mahir Cayan, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy ve Ertuğrul Kürkçü ile THKO üyeleri Cihan Alptekin ve Ömer Ayna vardı.

Kısa bir durum değerlendirmesi yaptılar. Kararlar açık, kısa ve kesindi:

Teslim olmayacaklardı.

Taleplerine olumlu karşılık verilmez ve üzerlerine ateş açılırsa İngiliz rehineleri, bıraktıkları ultimatomda

belirttikleri gibi cezalandırılacaklardı; ve sonuna kadar çarpışacaklardı.

Sonunda ölüm de olsa kararları buydu.

Evin giriş ve çıkışlarının çuvallarıyla, dolaplarla tankim ederek, evin çatısında delikler açarak çevreyi gözetlemeye başladılar.

Düşman "Teslim ol" çağrılarını yapıyordu. Cevapları aynıydı.

Öğleden sonra saat 14.00 sıralarında İngilizlerin kendilerine çatıdan gösterilmesi ve kendileriyle konuşturulmasını isteyen çevreyi kuşatmış binlerce asker ve polisten oluşan birliklere İngilizleri gösterip konuşturdular.

Kısa bir süre sonra görüşmek için çatıya çıkan Mahir Cayan, Cihan Alptekin, Ertuğrul Kürkçü ve Saffet Alp görüşmek üzere beklerken, ansızın üzerlerine önce tek tek, daha sonra çevredeki makineli tüfek yuvalarından yaylım ateşi açıldı.

Vakit ikindi üzeridir.

Düşman ele geçirdiği önderliği imha etmek istemektedir.

Yaylım ateşi sürdürülür.

O ilk anda, bir yiğit vurulur başından.

O yiğit Mahir Cayan'dır.

Türkiye Devriminin Yolunun netleştirilmesinde, THKP-C'nin kuruluşunda, Cephe'nin askeri eylemlerinde olduğu gibi, ölüme de en önde gitmişti işte.

Kızıldere'nin ilk şehidiydi o.

Yoldaşları direnişi sürdürdüler.

Önderleri vurulmuştu. Asla teslim olmayı düşünmediler. Mahir'in vurulmasının ardından daha önce alınan karar uyarınca İngilizleri cezalandırdılar.

Düşman havan toplarıyla

dövüyordu kuşatıldıkları üssü.

Kerpiç'ten yapılmış evde makinalı tüfek mermileri duvarları delik deşik etmişti. Ömer Ayna gözünden vuruldu. Cihan Alptekin karnından yaralandı.

Düşman yeni bir manevrayla bir büro sonra ateş keserek yeniden "teslim olun" çağrısı yaptı.

Şehitleri ve yaralılarıyla savaşın ortasındaydılar onlar. Görüşme yapmayı reddettiler. Evin sahanlığında toplanarak eve yapılacak yeni saldırıyı topluca karşılamak üzere el bombalarını hazırlayarak beklemeye başladılar.

Uzaktan tüfek bombaları ve roketatarlarla yapılan yeni saldırıda, topluca bulunulan sahanlığın bir bölümü isabet aldı. Bu patlamada THKP-C ve THKO savaşçılarından bazıları daha şehit düştü.

Eviden gelen silah atışlarının kesilmesi üzerine tarama atışları yaparak eve giren düşman güçleri can çekişmekte olan Saffet Alp'i kurşuna dizdiler.

Kızıldere'de güneş, on devrimcinin cesetleri üzerinde batıyordu bu kez. Samanlığa geçip saklanan Ertuğrul Kürkçü dışında savaşçıların hepsi, şehit düşmüştü.

Kızıldere kan akıyordu şimdi.

Kızıldere devrime akıyordu.

Gürül gürül bir akıştı bu.

Akışı durdurduğunu sananlar çok değil, yalnızca birkaç yıl sonra "Kızıldere Manifestosu Yolunda İleri" diye, "Yolumuz Cayanların Yoludur" diye yürüyen öfkeli, çokkulu gençliğin karşısında yanlıklarını anılayacaklardı.

Kızıldere son değildi...

Savaş sürüyordu ve sürecekti!*

Reformizmin, Oportünizmin Meclis Konusundaki Spekülasyonları Üzerine HALK MECLİSİ, HALKIN MECLİSİDİR

Rekabet adına "ihbarcılık", "spekülasyon" meşru görülemez. Kitlelerdeki "örgüt fobi"sine seslenerek "varolmaya" çalışanlar, gerçekte kendi meşruluklarına karşı da savaşıyorlar demektir. Günlük çıkarlar uğruna, bir başka siyasi hareketi gerileterek varolma uğruna başvurulmuş yöntemler çirkindir. Ancak oligarşinin işine yarayabilecek yöntemlerdir.

Kendine solcuyum, devrimciyim diyen, başka siyasi hareketlerle rekabetini ideolojik mücadele zemininde sürdürmelidir. Aksi bir tavır karşı-devrime hizmet eder.

Halk Meclisi, gecekondu semtlerinde hergün biraz daha kendine yer buluyor. Çünkü, o bir halk örgütülüğüdür. Halkın doğrudan söz ve karar sahibi olduğu bir örgütülüktür.

Reformizm, tüm "kitle" edebiyatına, "Söz, Yetki, Karar" sloganını ağızından hiç düşürmemesine rağmen, tam da bunu sağlayacak bir örgütülüğe karşı çıkıyor. Halkın devrimcileşmesini istemiyor çünkü reformizm. Onu yalnız halkın oyu ilgilendiriyor. Oya hizmet etmeyen hiçbir çalışmaya da bu yüzden sıcak bakmıyor.

Oportünizmin meclisler karşısındaki tutumu ise aynen şöyledir:

En başta böyle bir örgütülüğü, böyle bir öneriyi reddediyor. Öneride reformistlik buluyor. Hatta daha ileri gidip sivil toplumculuktan sözedenler var. Öneriyi etkisizleştirmeye çalışıyor. Pratikte katılmıyor. En fazla "gözlemek" için geliyor. Ve gözünü dikmiş bekliyor.

Başarılamazsa, yapılamazsa sevinecek.

Çeşitli yerlerde girişimler gündeme geldiğinde bitsin, sonuçsuz kalsın diye çok istiyordu. Bitse de o "ben demiştin işte" diyebilseydi. Bitse de o hemen "demek" diyebilseydi. Bitmedi.

Ey "gözlemci"ler!

Başarılamazsa siz ne yapacaksınız? Sizin karınız, kazancınız ne olacak?

Halk hareketi, mücadele bundan ne yarar görecektir?

Gözünü dikmiş bekliyor; başarılamazsa ona konuşma imkanı çıkacak. O gene hemen dernek diyecek, platform diyecek.

Kafasında bunlardan başka bir şey olmadığı için halk örgütlenmesini ya da diğer bir deyişle söyleyerek, taban örgütlenmelerini anlamadığı için kafasında dernekten başka bir şey yok. Bu yüzden tam bir kavrayışsızlık ya da tartışma içinde meclisleri "gizli dernek" olarak niteliyor. Ne

meşruluktan, ne yasallıktan da bir şey anlamıyor.

Aslında oportünizmin ve reformizmin bu noktada hiçbir ideolojik mücadele alanı yoktur. Hiçbir ideolojik karşı çıkış zemini yoktur. Olmadığı için çarpıtıyor. Olmadığı için çarpıtmakla da yetinmeyip, saldırıyor, karalayor, spekülatif bir hale sokuyor.

"Gizli dernek" derken esasında sırf kendi meşruluğunu sağlamak, sırf bir önerinin uygulanmasını imkansız hale getirmek ve kendine manevra alanı bulabilmek için "ihbarcılık" yapmış olmayı göze alıyor.

Teorik olarak yazıp çizirken "gizli dernek" diyor. Konuşurken daha cesur: "O Cephe'nin örgütü" diyor. Mesela Sangazi'de bir reformist parti üyelerinin yaptığı gibi "başınız belaya girer, oraya katılmayın" diyor.

Hayır, Halk Meclislerinin doğrudan Cephe'yle bir ilişkisi yoktur. Kim ki, farklı şey söylüyorsa polis ağızyla konuşuyor demektir. Halk Meclisleri halkın meclisidir. Eğer böyle olmasaydı, bunu halkın, mücadelenin bir ihtiyacı olarak düşünmeseydik, böyle bir politika olarak ortaya koyup, doğrudan halkın örgütlediği bir süreç olarak şekillendirmeseydik; eğer "kendi tekkemizi" kurmak isteseydik, bunun için çok farklı araçlar, biçimler vardır, onlardan birine başvurabilirdik.

Halk Meclisleri bütün halk güçlerinin içinde yer alabileceği, ve katılanların tümünün söz ve karar hakkını kullanabileceği taban örgütlenmeleridir. Nitekim pratikte olan, uygulanan da budur. İçinde Cephe'liler vardır. Ama onlardan daha da fazla hiçbir partiden, siyasetten olmayan halktan insanlar, CHP'li, hatta DYP'li, RP'li vardır. Ve kararlar da bunların doğrudan katılımıyla alınmaktadır.

Ancak, oportünizm ve reformizm, bunu göre göre, bu yöndeki spekülasyonlarını sürdürüyor. Oportünizmin ve reformizmin ilk kez yaptığı bir şey değildir. Reformizm ve oportünizm demokratik alandaki

pek çok devrimci gelişmeyi bu yolla engellemeye çalışmıştır.

Kamu emekçilerinin sendikalaşma mücadelesinin ilk dönemlerinde devrimci memurların kurduğu dernekler ve ilk memur sendikaları oportünizmin hep bu yolla saldırılarına hedef olmuştur. Gençlik alanında Dev-Genç'lilerin önderlik ettiği ilk öğrenci derneklerinde oportünizm yine aynı yola başvurmuş, gelişmenin karşısına çıkmıştır. Bugün de Halk Meclisleri dışında buna sıkça tanık olunmaktadır. Mesela oligarşi Haklar ve Özgürlükler Platformu için "sen örgütüsün" diyor; reformizm de aynı şeyi söylüyor. Onunla yanyana olmaktan kaçıyor. Meşruluğunu en geniş anlamda kabul ettirmiş bir örgütülüğü, "yasal" olmadığı için "ittifakları" dışında bırakmaya çalışıyor. Oportünizm ve reformizm işte bakın nasıl birleşiyor burada. Özde farkları yoktur. Farkları biçimseldir.

Demokratik kitle örgütlerinde, sendikalarda çalışan tek tek

Cephe'liler hakkında dahi "aman o falanca örgütten", "onlar yönetime gelirse şöyle yaparlar", "o zaman sendikamız, derneğimiz kapatılır" propagandalarını el altından yayararak, kitleleri devrimcilerden, Cephe'den uzak tutmaya çalışılması da oportünizmin, reformizmin sıkça başvurduğu yöntemler arasındadır. Bir hareketin gelişmesini engelleme adına yapılan, karşı-devrimin yaptığından farksızdır.

Rekabet adına "ihbarcılık", "spekülasyon" meşru görülemez. Kitlelerdeki "örgüt fobi"sine seslenerek "varolmaya" çalışanlar, gerçekte kendi meşruluklarına karşı da savaşıyorlar demektir. Günlük çıkarlar uğruna, bir başka siyasi hareketi gerileterek varolma uğruna başvurulmuş yöntemler çirkindir. Ancak oligarşinin işine yarayabilecek yöntemlerdir.

Kendine solcuyum, devrimciyim diyen, başka siyasi hareketlerle rekabetini ideolojik mücadele zemininde sürdürmelidir. Aksi bir tavır karşı-devrime hizmet eder. *

Oligarşinin Halk Meclislerine karşı kontra basın aracılığıyla yönettiği ilk saldırılardan biri Zaman gazetesinde yukarıdaki şekilde ifadesini bulmuştu... Düşmanın amacı bellidir. En özet haliyle iki noktada somutlanır; devrimci hareketin gelişim ve halkın örgütlenmesini engellemek. Düşmanın Halk Meclislerine karşı ideolojik anlamda söyleyebileceği hiçbir şey, geliştirebileceği hiçbir karşı tez yoktur. Kitlelerin söz ve karar hakkına açıktan karşı çıkamaz. Onların sorunlarının çözümüne açıktan karşı çıkamaz. O yüzden engellemesinin, karşı çıkmasının tek yolu da kitlelerdeki en geri yanlara, korkulara, örneğin, örgüt fobisine seslenmektir. DHKP-C'nin

meclislere ilişkin belli politikaları, önerileri, çalışmaları olması bu yüzden onun karşı propagandaasının odağına oturur. Peki ya sol... Onun karşı propagandası da aşağı yukarı böyle. Reformizmin, oportünizmin tüm çarpıklığı işte burada kendini ele verir. Halk Meclislerine özünde karşı çıkabileceği hiçbir şey yoktur. Ama o rekabetçiliğinden, kitlelere yabancılaşmış olmasından dolayı karşı çıkacaktır. O da örneğin, kitlelerin örgütlenmesine karşı çıkamayacağı için, bu spekülatif, demagojik propaganda sarılır. Evet bu propaganda polis ağızlıdır. Halk Meclislerine bu noktada karşı propaganda yürütenler yukarıdaki kupürdeki başlığı ve bu başlığı kimin dikte ettiğini unutmamalıdır. *

HALK SINIFI

DERS:20

Konu: Eylem
örgütlenme Ve
Yöneticilik

Demek ki, doğru bilgiye ulaşmak için böyle onlarca soruyu sormak, detaylandırmak, en ufak iş için onlarca defa görüşmek gerekir. Çünkü o zaman o da muğlak cevaplar veremeyecek, verirse de o işin gereği gibi yapılmadığı ya da başkasına yaptırıyorsa gereği gibi denetlemediği ortaya çıkacak. Ya da bundan daha iyisi sık sık gidip işlerin yerinde, zamanında yapıp yapılmadığını bizzat görerek denetleyeceksin, ki öncelikle yapılması gereken de budur.

Yani özetlemek gerekirse yönetici, eylem hazırlanırken de, örgütlenirken de bizzat onun içinde olmalıdır. Onun görevi yapılan işi en iyi şekilde yapmak ve en iyi sonucu almak için o işe kilitlenmek olmalıdır. Tuttuğunu koparmalıdır. Öylesağa sola sen şu işi yap, sen bu işi yapıyorken işler yürümez. Yönetici hem eylemi örgütlemeli, organize etmeli, denetlemeli, hem de altındakileri eğitmeli, onlara yol göstermelidir. Eğer yol gösterici olmazsan, eğitici olmazsan altındaki politikasız kalır. Ondan sonra instyatiği koyamıyorlar, yanlış kararlar alıyorlar diye şikayet edersin.

Bu hafta toplandığımızda vakit kaybetmeden derse geçtik: Çünkü toplantıdan sonra Nevroz'un kutlanması üzerine mahallede neler yapabiliriz onu da konuşmamız gerekiyor. Selim abi beklemeyen konuya girdi:

-Bu haftaki derse hazırlık daha kolay olmuştur sanıyorum. Hepimiz az buçuk bu süreçte pratik olarak zaten eylemlerin içinde yer aldık, örgütlüydük. Şimdi yaşadığımız bu deney ve tecrübelerin ışığında çıkardığımız derslerle, bir eylemi nasıl örgütleyebiliriz onu tartışalım. Hatırlarsanız daha bu ışık söndürme eylemi başlamadan önce bir yürüyüş yaptık. Diyelim ki onun gibi bir gösteri düzenleyeceğiz. İşe nerden nasıl başlayacağız? Herkes kendisini bu eylemi örgütleyen bir yönetici gibi düşünsün. Yöneticiliği de konunun içinde bu boyutuyla ele alacağız. Zaten öyle hazırlanıp gelecektiniz. İlk sözü kim alıyor?

-Bu sefer ben başlayayım Selim abi, dedim... Dersin başında ilk defa kendiliğimden söz alıyordum.

-Tamam Uğur, şeytanın bacağına kırdın nihayet.

-Ben, daha önce yaptığımız gösterilerdeki eksik bıraktığımız ya da eksikliğini hissettiğimiz yanları gözönüne alarak bazı sonuçlar çıkardım. Önce başlıklar halinde onları söyleyeyim, sonra üzerinde tartışın. Öncelikle bir program çıkarmalıyız. Örneğin, böyle bir gösteriye kimleri katacağız? Tabii halkın tümünü katmayı hedeflemeliyiz ama öncelikle bir hedef kitlemiz olmalı. O hedef kitleyi temel alıp çemberi alabildiğince genişletmeliyiz. Öncelikle kimlere gideceğiz, sonra bu çemberi nasıl genişleteceğiz bunun bir programını çıkarmalıyız.

-Sözünü unutma Uğur ama başka konuya geçmeden önce bir noktaya

dikkat çekmek istiyorum. Dediklerin yanlış değil. Ancak kitleye gitmek için önce o kitleyle bir bağımız olmalı değil mi? Kendi semtimizden yola çıkalım. Ne kadar geniş bir kesimle ilişkimiz varsa, ne kadar çok insanı tanıyabilmişsek, yapacağımız eylem üzerine çıkaracağımız program da o kadar sağlıklı olur. Neyi kimlerle, nasıl yapacağımızı daha iyi hesaplarız. Demek ki, öncelikle bir yönetici çalışma yaptığı alanı, bölgeyi iyi tanımak durumundadır. Yönetici deyince de bunu sadece bir alan ya da bölgedeki sorumlu olarak da düşünmemek gerekir. Elbette öncelikle sorumlu kişi ya da komite bu niteliğe sahip olmalıdır ama nihayetinde örgütlenme çalışması yapan herkes aynı zamanda bir yöneticidir. Bir yönetici gibi düşünmek, davranmak zorundadır. Çünkü o da şu veya bu düzeyde 3 kişiyle 5 kişiyle veya daha fazlasıyla ilişki sürdürmektedir. Onları eğitmek, dönüştürmek, örgütlemek, mücadeleye katmak göreviyle yükümlüdür. Peki, bölgeyi ya da alanı tanımak ne demektir, hangi yönleriyle nasıl tanıyacağız? Evet Uğur, sen devam et yine.

-Elbette mahallemizde kim var kim yok bilmemiz lazım. Sağcı mıdır, solcu mudur, kim ne iş yapıyor, öyle ya in midir cin midir? Belki faşist olanlar, muhbir ya da polis olanlar vardır.

-Uğur öz olarak ifade etti ama biraz daha detaylandırılmalı. Biz bir yerde faaliyet yürütüyorsak yapacağımız ilk işlerden biri o bölgeyi ya da alanı her yönüyle tanımak olmalıdır. Biz kendi mahallemizden örnek veriyoruz ama bu öğrenciysek okul olur, işçiysek fabrika, memursak çalıştığımız işyeri, köylüysek köyümüz, kasabamız olur. Biz yine kendi mahallemizi ele alalım. Bir kere nerde ne var bileceğiz. Nedir o? Bakkalı, çakkalı, manavı, marketi, tüpçüsü, karakolu, bölgedeki demek, sendika, siyasi partiler, vakıflar vb. bunların yerlerini, bütün sokakları, sokakların girişini, çıkışını, özelliklerini en ince detayına kadar öğrenmeliyiz. Bunun yanında esas olarak da buradaki halkı tanımalıyız. Elbette kitle çalışması yaparken ilişkilerimiz geliştikçe halkı daha yakından tanımaya başlarız ama biz en geniş kitleyi tanımayı bu çalışmanın sonuçlarına bırakamayız. Bir yandan bunu yaparken diğer yandan bölge halkı hakkında elimizde en geniş bilgiler, veriler olmalı ki neyi nasıl yapacağımıza, nereden başlayacağımıza daha sağlıklı karar verebilelim. Örneğin, düşmanı düşünün. Ne yapıyor? İşbirlikçileri, muhbirleri vasıtasıyla bilgi topluyor. Kim nedir, ne iş yapar, siyasi eğilimleri nedir? Bunlardan yola çıkarak o da karşı-devrimci bir faaliyet örgütüyor. Halbuki bu konuda biz düşmandan çok daha avantajlı durumdayız. Burada yaşıyoruz, halkın içinde, onun bir parçasıyız. Dolayısıyla istediğimiz şeyleri öğrenmek çok da zor değil. Yeterki çevremize, ilişkilerimize o gözle bakalım. Mesela öğrenmemiz gerekenleri maddeler halinde şöyle

sıralayabiliriz. Örneğin, mahallemizde kaç kişi yaşıyor? Siyasi eğilimleri nedir? Ne kadar devrimciye devrimcilerle hareket edebilecek insan var? Bizim ilişkilerimiz, gücümüz, potansiyelimiz ne kadar? Başka devrimci ya da reformist gruplar ya da tek tek insanlar var mı? Burjuva partilerinin gücü ne? Kimler hangi partileri destekliyor? Faşist örgütlenme, düşmanla işbirliği, muhbirlik yapanlar veya bu eğilimde olanlar var mı? Polisin gücü ne, nasıl çalışıyor, ne yapıyor? Başka ne ekleyebiliriz?

Sinan:

-Örneğin, halkın ekonomik düzeyi, yaptıkları işlerle ilgili bilgi edinebiliriz? Halkın gelir düzeyi, aradaki farklar ne durumda? Kimler işçi, işsiz, memur, esnaf, işveren, serbest meslek, küçük işyeri ya da atölye sahibi? Bunun yanında hangi yöreden, milliyetlerden, mezhepten insanlar oturuyor? Oranları, aralarındaki bağların düzeyi ne? Karşı devrimin halkı birbirine düşürme, türünde politikalarından etkilenen var mı? Oturan nüfusun yaş oranı, eğitim düzeyi ne durumda? Bunları çıkarabiliriz.

-Başka neler olabilir?

Bu sefer Ömer söz aldı.

-Aslında bunları

düşündüğümüzde oldukça detaylandırmak mümkün. Örneğin, gençliğin durumundadır? Ne kadarı varıyor ya da okuyor. Yine kadınların durumu, ne kadarı ev-kadını, çalışan ne kadar? Halk çalışma saatleri dışındaki vaktini nasıl geçiriyor? Bölgede kumar, içki, fuhuş gibi halkı yozlaştıran odaklar var mı? Varsa, halkın bunlara ilgi ya da tepkisinin düzeyi ne? Mahallenin genel sorunları, halkın çözmeye çalıştığı ve çözülmesini beklediği talepleri nelerdir? Aklıma şimdilik gelenler bunlar.

-Dedimiz gibi bunu oldukça detaylandırmak mümkün. Ancak önemli bir noktayı da ekleyeyim. Çalışma yaptığımız bir bölgedeki halkın mücadele geleneğinin olup olmaması, bunun düzeyi, devlete olan ilişkileri, devlete, polise bakışı, tepkisinin oranı, tüm bunlara bağlı olarak da tabii içinde bulunduğu ruh hali, düşmanın baskı ve teröründen ne kadar etkilendiği bizim çalışma yaparken, bir eylemi, gösteriyi örgütlerken gözönüne alacağımız önemli faktörler. Şimdi buraya kadar söylediklerimizi ve bunlara eklenebilecek bir sürü şeyle birlikte bölgemizi, halkı ne kadar çok yakından tanırsak çalışmamızdaki başarılarımız da o oranda büyüyecek demektir. Şimdi gelelim eylemimize. Baştan bir noktayı daha atladık sanıyorum. Ne olabilir?

-Eylemi ne için yapacağız? Onu belirtmediniz, dedi Serpil.

Vay canına, aferin. Bayağı zeki ve dikkatli diye düşündüm içimden. Güya o kadar hazırlanmıştım, nasıl atlamışım bu noktayı?

-Doğru, dedi Selim abi. Ayrıca, eylem durup dururken yapılmaz değil mi? Bölgemizi ele alırsak eylemimiz mahalle halkının ortak yerel bir

sorununu, talebini çözmeye yönelik olabilir. Düşmanın bir saldırısı, ya da hak gasbına yönelik bir protesto niteliğinde olabilir. Veya Susurluk vakasında olduğu gibi halkın çok daha geniş kesimlerinin duyarlılık gösterdiği ve tepkisini dile getirdiği protestoların bir parçası olarak geliştirilebilir. Ama sonuçta hepsinin bir amacı, hedefi vardır. Nedir bizim amacımız?

-Bizim amacımız sadece eylemle bir hakkı almak ya da bir saldırıyı, anti-demokratik uygulamayı protesto etmek olmaz, diye devam etti Sinan. Elbette amaçlarımızdan biri budur. Ama daha önemlisi, halkın sorunlarına sahip çıkmasını, demokratik mücadele içinde aktif olarak yer almasını sağlamaktır. Daha doğru bir ifadeyle geçen derslerimizde ortaya koyduğumuz gibi *eylem halkın demokratik mücadele içinde eğitilmesine, örgütlenmesine, sistem dışına çıkarılmasına* yani devrimcileşmesine *hizmet etmelidir*. Çalışmamıza, örgütleyeceğimiz eylemlere de unutmadan hep bu gözle bakmalıyız. Çalışma tarzımızı da, kitleye yapacağımız propaganda ve ajitasyonu da, eylemin şeklini, biçimini de bu perspektifimize göre belirlemeliyiz. Yani stratejik hedeften, kitleleri devrime taşıma, yönlendirme hedefinden uzaklaşmamalıyız. Ama tabii bunu da yolu, yöntemiyle yapmak gerekir. Haydin devrime demekle kitleler devrime yürümez. Ya da kitlenin ruh halini, taleplerini, beklentilerini dikkate almadan keskinlik yapmak, onun o an sahiplenmekten uzak olduğu sloganları atmak ya da hazır olmadığı noktada polisle karşı karşıya getirecek tavırlara girmek halkın devrimcilerden, eylemden uzaklaşmasına da neden olabilir. Ya da tersinden, tavır alınacak yerde de tavır almamak aynı sonuçlara, devrimcilere karşı güvensizliğe dönüşebilir.

-Demek ki bir kitle eylemini programlarken eyleme katılacak halkın taleplerini, tepkilerini, ruh halini de dikkate almak, kısacası nabzını tutabilmek önemlidir. Ama bunun yanında eylemi örgütlemeye önce halkın düşüncesini almak, alınacak kararlara, eylemin örgütlenmesine katmaya çalışmak da gerekir ki eylemi sahiplensin, devrimcilere güvensin. Bu noktadan harekete biz yine kendi eylemimize dönelim. Yaptığımız gösterinin öncesini ve tartışmalarımızı düşünerek önce eylemin biçimini şekillendirelim. Evet Uğur, o günkü tartışmalarımızı gözönüne alarak devam et istersen.

-Bizim mahallemizde oturanlar kitle eylemlerine, gösterilere pek alışık değildi. O zamanki tartışmalarımızda bunu ve halkın meşruluk arayışlarını gözönüne alarak ve amacımızın esas olarak da en baştan radikal bir eylem yapmaktansa halkı en geniş bir biçimde sokağa taşıyacak, alıştırarak barışçıl bir gösteri olması gerektiğine karar vermiştik. Bu zaten aynı zamanda Cephe'nin kampanya programına da uygun bir karardı. Daha doğrusu Cephe bizim tesbit ettiğimizi daha önceden gördüğü için böyle bir karar almıştı.

-Tamam nasıl bir eylem olması gerektiğine diyelim karar verdik. Eğer engelleme ile karşılaşırsak, engeli aşmak için zorlayacağız. Ancak tabii biz çatışma boyutuna götürmesek de polis yine de saldıracaktır. Bu durumda direnmek, karşı koymaktan başka bir seçeneğimiz kalmaz. Bundan sonrası için eylemi programlamaya devam edelim. Nasıl devam etmemiz gerekir?

-Yerini ve zamanını belirlemeliyiz, diyerek Selma söz aldı. Eğer zaman konusunda çok sıkışık bir durumda değilsek, gücümüzü de gözönüne alarak önümüze verimli bir sonuç alacak zaman dilimi koyabiliriz. Bu bir hafta olur, iki hafta olur, üç gün, beş gün olur, o artık o günkü koşullara ve eylemin niteliğine bağlıdır. Ama

önceden yer ve zamanın bilinmesinin avantajı vardır. Hem kendi çalışmamızı ona göre daha iyi programlayabiliriz, hem de kitleyi belli bir güne, zamana göre motive etmek, yönlendirmek kolaylaşır. Tabii her zaman böyle olanak bulunamayabilir. Ani bir gelişme olur, hemen bir eylem örgütlemek gerekir, o zaman artık yaşadığımız deney ve tecrübeler ışığında en yakınımızdakilerin de görüş ve düşüncelerini alarak yer ve zaman için hemen karar veririz. Böyle zamanlarda tereddütte düşmek sağlıklı bir çalışmanın yürütülmesine de engel olur.

-Diyelim yeri, zamanı da belirledik. Ondan sonra ne yapacağız?

-Ben şöyle bir şey çıkarmıştım, dedi Ömer. Birincisi, kitleyi eyleme katmak için yürüteceğimiz çalışmayı programlamak. Öncelikle kimlerden başlayarak çağrı yapacağız? Hem tek tek kişiler düzeyinde, hem de kurumlar düzeyinde. Bu konuda dersin başında konuştuğumuz gibi, bölgeyi, halkı ne kadar iyi tanıyorsak işimiz o kadar kolaylaşır. Tabii bu konuda önce kendi aramızda da bir görev bölümümü yapmalıyız. Evleri, işyerlerini, esnafı kim dolaşacak, kurumlara kimler gidecek bunları tesbit etmemiz gerekir. Önümüze hergün için hedefler koyarız. Örneğin bugün şu kurumlara gidecek, şu sokaktaki evler, dükkanlar dolaşılacak gibi. Ayrıca bizim dışımızda eylemi örgütlememize yardım edecek araçları, yöntemleri de yaratabiliriz. Toplantılar yapabiliriz, kurumlardan, halktan katılacaklardan eylem için bir komite oluşturabiliriz. Yani eylemi örgütleme işi içine halkı da katmalıyız. Mesela, burada Halk Meclisi olsaydı elbet işimiz daha da kolaylaşırdı.

İkinci olarak, hem eylemin öncesinde çalışma yaparken, hem de eylem günü eylemin disiplinli, düzenli, programlı bir şekilde yürütmesi için hangi araçlara ihtiyacımız olabilir. Bunları çıkarıp

ona göre çalışmalarımızı hazırlıklarımızı yürütmeliyiz, önlemlerimizi almalıyız.

Örneğin, bu çalışmayı hangi propaganda araçlarıyla yürüteceğiz, nasıl propaganda yapacağız bunları da önceden hesaplayıp, hazırlıklarını yapmamız gerekir. Elilani, bildiri, afiş, duvar gazeteleri gibi araçları kullanacaksak bunları önceden hazırlamalıyız. Propaganda; ajitasyonda hangi konular işlenecek, neler öne çıkarılacak, bunları önceden düşünmeliyiz.

Örneğin, eylem yerini tesbit ettik ama oraya direkt mi gidilecek, bir ya da bir kaç noktada toplanılıp yürüyüş yapılarak mı gidilecek, insanlar toplanma yerine nasıl taşınacak, eylem bittikten sonra nasıl dağılınacak, eylemde hangi sloganlar atılacak, hangi pankartlar açılacak, bunları önceden tesbit etmemiz gerekir ki eylem anında curchuna çıkmasın, eylemin disiplini bozulmasın.

Disiplin dedik de, mesela bunu kimler sağlayacak, müdahale olduğunda önce kimler muhatap olacak. Demek ki ayrıca eylemin disiplini için çabuk kararlar alabilecek, inisiyatif koyabilecek bir eylem komitesi de gerekiyor. Ayrıca disiplinin sağlanması, müdahale ve provokasyonlara karşı önlem olarak bir güvenlik de almak gerekir. Sonra eylem anında önceden programlamak gerekir. Örneğin, ses düzeni kurulacaksa bu nasıl sağlanacak, kürsüyü kimler hazırlayacak, kim yönetecek, kimler konuşacak, konuşma metnini kim hazırlayacak, birden fazla konuşmacı olacaksa bunlar kimler olacak, müzik, tiyatro grupları, sanatçılar vb. çağrılacaksa bunlar kim olacak, kim, nasıl getirecek? Bunları hep düşünmemiz, programlamamız gerekiyor.

-Evet arkadaşlar, bunlara daha bir çok şeyi ekleyebiliriz. Çok daha ayrıntılandırabiliriz. Otururuz çok daha detaylı bir program da çıkarabiliriz. Elbette bir yönetici böyle de yapmalı ama bu yeterli mi? Yöneticiliğin esas mahareti işi örgütlemeye ve sonucunu almada ortaya çıkar. Örneğin, şimdi biz burada ayrıntılı bir program çıkardık, diyelim ki ben de yöneticinizim. Hepinize de ayrı ayrı görevler verdim. İşte sizler şuralara gideceksiniz, sizler pankartları, dövizleri, ilanları hazırlayacaksınız, siz şunu yapacaksınız, siz bunu yapacaksınız dedim, arada bir de bir ikinize denetlemek için işler nasıl gidiyor diye sordum... Ee, iş bitmiş mi oldu o zaman? Olmaz. Olur diyen ya da böyle davranan iyi bir yönetici değil, bürokratlaşmış bir yöneticidir. Peki nasıl davranmak gerekir?

-Bence yönetici dediğin önce öğretmen olmalıdır, dedi Fatma abla. Herkese şunu yap bunu yap dedin de bakalım çocuklar neyi nasıl yapacaklarını biliyorlar mı?

-Doğru söyledin Fatma abla. Yönetici dediğin hem kitle eğitici, hem kadro yetiştiricisidir. O gerektiğinde sıradan herkesin yaptığı işi yapar. Tek tek ev de dolaşır, kitle

toplantıları da düzenler, tek başına ya da bir kaç kişiyle eylem örgütleyip eylemi de yönetir. Ama bir yöneticinin aynı zamanda yakalaması gereken ana halka kadro yetiştirmek olmalıdır. Kitle ilişkisi geliştikçe kadro eğitimine daha çok ağırlık vermelidir. Çünkü kadro demek daha çok iş demektir, daha geniş kitlelere ulaşmak demektir, daha çok yöneticiliğe aday insanın çıkması demektir. Bu da Parti'nin, Cephe'nin daha da büyümesi demektir. O zaman bir yönetici teorik eğitim çalışmalarının yanında esas olarak altındaki insanları pratik içinde eğitmek zorundadır. Bir kere bütün bilgisini, tecrübesini, deneyini onlara aktarmak durumundadır. Hem eylemi en iyi şekilde örgütlemek, hazırlıkları denetlemek, hem de bu faaliyet içinde birikimlerini aktarmak için altındaki insanlarla çok sık bir arada olmak durumundadır. Ne yapacak? Gerekirse onlarla birlikte pankart, döviz yapacak, ev ziyaretlerine, toplantılara birlikte katılacak. Böylece çalışmaları hem daha yakından denetler, eksikleri, olumlu, olumsuz yanları görmüş olur, zamanında müdahale eder, hem de neyin nasıl yapılması gerektiğini de öğretmiş, aktarmış olur.

-İyi de Selim abi bizi örnek alırsak, hangi birimize nasıl yetişeceksin. 4-5 gruba bölündük diyelim. Hangimizle birlikte olacaksınız?

-Yahu hepinizin aynı anda yanında olmam gerekmektedir. Onu da programlarım bir gün bir kaçınızla birlikte, ertesi gün birkaçınızla birlikte olurum. Sorun her an hepinizin yanında olmak değil zaten. Bu mümkün de değil. O noktada denetim mekanizmasını iyi kurmak, işletmek gerekir. Neyapalım? Birlikte olamadıklarımı çok daha sık görüşürüm, yüzyüze görüşürüm, telefona görüşürüm. Günde gerekirse üç sefer beş sefer görüşürüm. Ama kim neyi ne kadar yaptı, yapamadı, ne sorun çıktı kesin bilgilere sahip olurum. Tabii kesin bilgilere nasıl sahip olunur o da önemli bir konu. Örneğin, Uğur'u görüyorum, pankartlar, dövizler hazırlıyor mu

diye soruyorum, o da tamam Selim abi hazırlıyoruz diyor. Şimdi ben de tamam nasıl olsa hazırlanıyor deyip rahat davrandım diyelim. Hatta kendi üstüme de her şey iyi gidiyor diye rapor veriyorum. Sonra bir bakıyoruz eylem günü birçok pankart, döviz eksik. Ee ne diyeceğiz? O noktada sorunun nereden, kimden kaynaklandığının bir anlamı da kalmıyor ki. Sonuçta ortada başarıya düşen bir gölge, bu olumsuzluk var. Ne olmuştur? Belki Uğur da, Uğur senin adını söyledik diye alınmayasın sakın ha, mesela yani diyoruz. Uğur da bu görevi başkalarına vermiştir, o da denetimini iyi yapmamıştır, O'na tamam yapıyoruz demiştir, Uğur bana tamam demiştir, ben de üstüme öyle söylemişimdir. Böyle zincirleme gitmiştir. Veya Uğur işini ağırdan almış zamanında yetiştirmemiştir. Belki de onun da aşamadığı bir aksilik çıkmıştır, ben zamanında sormamışım vs. Ama ben Uğur'a sorduğumda tamam cevabıyla yetinmeyip bezleri, kartonları, boyaları aldınız mı, ne kadar aldınız? Ne kadarını yazdınız, neleri hangi sloganları yazdınız, ne kadarı kaldı gibi kesin sorular sorup kesin cevaplar istesem büyük ihtimalle durumun ne olduğunu çok daha önce farkedebilirdim. Dernek ki, doğru bilgiye ulaşmak için böyle onlarca soruyu sormak, detaylıdır, en ufak iş için onlarca defa görüşmek gerekir. Çünkü o zaman o da muğlak cevaplar veremeyecek, verirse de o işin gereği gibi yapılmadığı ya da başkasına yaptırırsa gereği gibi denetlemediği ortaya çıkacak. Ya da bundan daha iyisi sık sık gidip işlerin yerinde, zamanında yapıp yapılmadığını bizzat görebek denetleyeceksin, ki öncelikle yapılması gereken de budur. Yani özetlemek gerekirse yönetici, eylem hazırlanırken de, örgütlenirken de bizzat onun içinde olmalıdır. Onun görevi yapılan işi en iyi şekilde yapmak ve en iyi sonucu almak için o işe kilitlenmek olmalıdır. Tuttuğunu koparmalıdır. Öyle sağa sola sen şu işi yap, sen bu işi yap diyerek işler yürümez. Yönetici hem eylemi

örgütlemeli, organize etmeli, denetlemeli, hem de altındakileri eğitmeli, onlara yol göstermelidir. Eğer yol gösterici olmazsan, eğitici olmazsan altındaki politikasız kalır. Ondan sonra insiyatif koyamıyorlar, yanlış kararlar alıyorlar diye şikayet edersin.

-Mesela bizim ışık söndürme eylemindeki yürüyüşlerden birinde megafon unutulmuştu, dedi Fatma abla.

-Evet, hiç de iyi olmamıştı. Halbuki düşündüğün zaman küçük bir iş gibi görünüyor. Bir megafonun getirilmesi ne ki? Bir tane adam görevlendirirsin. Zamanında da denetlersin. Bir aksilik çıktıysa son ana bırakmadan başka bir yolla çözersin. Ama o işin başına bir sorumlu vermemişsen ya da zamanında ne olup bittiğini denetlememişsen eylem anında da ne yapacağını şaşırırsın. Zaten eylem dediğin ne ki? Böyle küçük küçük, parça, parça işlerin bir araya gelmesinden, bütünleşmesinden, kendi içinde bir çok işin ayrı ayrı örgütlenmesinden oluşmuyor mu? Bir yerleri eksik bıraktın mı, sonuçta o bütün eylemin sonucunu etkiliyor.

Mesela oradan da bir ders çıkarmak gerekir. Bir kere önceden ne kadar iyi hazırlandığımızı düşünürsek düşünelim, alternatifleri, olağanüstü gelişebilecek durumları da önceden hesap etmemiz gerekir. Örneğin eylemimizi duyan düşmanın ne gibi tedbirler alabileceğini, engellemek için neler yapabileceğini önceden düşünüp ona göre tedbirlerimizi almalyız. Beklemediğimiz anda aksilikler çıkabilir o zaman da üfleyp, püfleypeceğimize bunu nasıl telafi ederiz diye düşünüp yaratıcılığımızı kullanmalıyız. Örneğin megafonun unutulduğu gün aklımıza gelmedi ya da düşünmedik. Mahallede birilerinde mutlaka mikrofona büyük bir müzik seti vardır. O an bile araştırarak belki bulurduk veya bizim elektronik eşya tamircisi Hasan ustaya söyleseydik bize elindeki anfilerle belki yarın saat içinde megafondan daha güçlü ses düzeni yapardı.

-Bir örnek de ben vereyim istersen

Selim abi, tabii benim için olumsuz bir şeydi ama faydalı olur diye düşünüyorum. Hani biz toplu olarak memurların eylemine gitmiştik, senin işin vardı gelememiştin. Grubun sorumlusu da bendim. Dönüşte bana eylem nasıl diye sormuştun. Ben iyi güzel demiştim. Kaç kişi var demiştin. Bende 10-15 bin kadar demiştim. Sen de yahu şimdi kendini benim yerime koy bu verdiğin cevaplardan ne anlarsın, eylemde ne olmuş ne bitmiş ne kadar kavrayabilirsin. Hele bir söyle 10 bin kişi nerede, 15 bin kişi nerede, arada yüzde elli fark var, hadi 10-11 bin desen neyse demiştin.

-Ama doğru, sen bir yönetici olsan bu cevaplarla yetinir misin? Ayrıntı diye bir şey yok. Hangi pankartlar açılmış, pankartlarda neler yazıyordu, hangi sloganlar atıldı, kimler, kaç kişiyle katıldı? Cephelilerne kadardı, oportünistler ne yaptı? Düşmanın tavrı neydi? Kitlenin coşkusu nasıldı? Ne bileyim bunun gibi onlarca sorunun cevabı olmalı ki ne olup bittiği anlaşılabilirsin, bir sonuç çıkarılabilirsin. Bir yönetici böyle düşünmeli, bilgi alırken de, verirken de detaylandırıp olayı, sorunu, eylemi tüm boyutlarıyla kavrayabilmesi, kavrayabilmesi. Yoksa öbürü kadar cevabı eyleme katılmış herhangi birine de sorsan öğrenirsin.

Evet arkadaşlar bu kadar yeter sanıyorum. Sorusu olan yoksa burada bitirelim.

-Benim bir önerim var Selim abi, dedi Sinan. Aslında şimdiki konumuz içinde de işleyebiliriz ama fazla dallanıp budaklanmasın diye girmek istemedim. Eylemi nasıl örgütleyeceğimiz, üzerin tartışırken, oportünistlerin eylem anlayışı üzerine de konuşabiliriz. Çünkü gördüğüm kadarıyla son zamanlarda özellikle ortak eylemlerde bayağı sorunlar yaşanmaya başladı.

-Evet, haklısın, bunu önümüzdeki dersin konusu yapabiliriz. Öyle yapalım. Haftaya konumuz bu olsun.*

Hangi pankartlar açılmış, pankartlarda neler yazıyordu, hangi sloganlar atıldı, kimler kaç kişiyle katıldı? Cephelilerne kadardı, oportünistler ne yaptı? Düşmanın tavrı neydi? Kitlenin coşkusu nasıldı? Ne bileyim bunun gibi onlarca sorunun cevabı olmalı ki ne olup bittiği anlaşılabilirsin, bir sonuç çıkarılabilirsin. Bir yönetici böyle düşünmeli, bilgi alırken de, verirken de detaylandırıp olayı, sorunu, eylemi tüm boyutlarıyla kavrayabilmesi, kavrayabilmesi.

1 Mayıs Halkı Şehitlerinin Hesabını Soruyor

Ümraniye katliamının Yıldönümünde şehitlerini anmak için 1 Mayıs Mahallesi halkı sabah saat 10.00'dan itibaren Cennet Düğün Salonu önünde toplanmaya başladı. Halk "1 Mayıs ve Gazi Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı ve 1 Mayıs

Mahallesi halkı imzalı pankart arkasında toplanırken mahalleye yoğun olarak polis yığınağı yapılıyordu. Mahalleyi baştan aşağı sivil otolarla dolaşarak halka gözdağı vermeye, anmayakattılmaması için korkutmaya çalışan polis başarılı olamadı. Saat 11.00'e kadar pankart arkasında coşkulu ve öfkeli yüzlerce insan toplandı. Ellerindeki dövizlerde "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" yazıyordu. Yürüyüş için pazarlığa oturan polis halkın net tutumu karşısında yürüyüşe izin vermek zorunda kaldı.

15 Mart Cumartesi günü yapılan eyleme mahalle esnafı kepenk kapatarak destek verdi.

Pankartın önünde şehit aileleri

ellerinde karafil ve şehitlerin fotoğraflarıyla yerlerini aldılar. "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyüşe geçen şehit ailelerine pankartın arkasında şehitlerine sahip çıkan 1 Mayıs halkı döviz ve şehitlerin fotoğraflarıyla eşlik ediyordu.

1 Mayıs Mahallesi'nde

katledilenlerin şehit düştüğü meydana doğru yürüyen halk "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla", "1 Mayıs Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarıyla mahalleyi inleterken, balkonlara ve pencerelere çıkan mahalleliler de alkış ve zafer işaretleriyle eyleme katıldılar.

Yolun daha yansına gelmeden kortej 2000 kişiyi buldu. Düzenli ve disiplinli bir şekilde yürüyüşünü sürdüren kitlenin hemen arkasında iki panzer ve işkenceci sürüsü de korteji takip etti. Birkaç defa kortejin yürümesini kesen polis 1-2 dakikalık beklemelerden sonra kortejin önünden çekildi ancak hem köprüde meydana panzerli, özel kıyafetli polis yığınağıyla karşıladı.

Meydana gelindiğinde önce aileler karanfil bıraktı. Muhtar Mazlum Eren kısa bir konuşma yaptı. Eyleme desteğe gelen Grup Yorum da "Dağlara Gel" ve "Bize Ölüm Yok" parçalarını söylerken küçük gruplar halinde halaylar çekildi. Eylem sona erdikten sonra kitle düzenli olarak dağıldı.*

Dersim'de Baskılar Devam Ediyor

Faşist kontrgerilla devleti baskılarına, katliamlarına devam etmektedir.

Tunceliler Derneğinin, 20 Mart 1997 günü saat 11.00'de Tabibler Odası'nda Dersim'deki baskılarla ilgili olarak yaptığı basın toplantısına çok sayıda insan katıldı. Bölgede uygulanan gıda ambargosu bilhassa Tunceli'de savaş yollarını andıran karne uygulaması şeklindedir. Gıda ambargosunun kaldırılmasını, U ve ilçelerin kapatılan yollarının derhal açılmasını ve eğitim, sağlık sorunlarının çözülmesini isteyen Dersim halta tüm girişimlerine karşı devletten bir cevap alamamıştır. Dersim'de yaşanan olayların aynısı Diyarbakır, Muş ve Hakkari'de yaşanıyor. Açlıktan insanlar çoğten topladıktan yiyeceklerle kendilerini geçindirmeye çalışıyorlar. Hükümetin bu sorunları çözmesi gerekirken, tam tersine bir davranışla bunları kamuoyu gündemine getiren basına ve kitle örgütlerinin çalışmalarını engelleyici tavrılar alması dikkat çekicidir.

Yapılan yardımları devlet engellemeye çalışmaktadır. Bunun somut örneği Tunceliler Derneği'ne izin verilmemesi. Diyarbakır'da yardım dağıtımı sırasında yaşanan izdiham ve halkın bu duruma düşmesinin sorumlusu olanlar devlettir.

Dersim'de Şimdi de "Huzur Toplantıları" İkiyüzlülüğü

Dersim'de devlet halka tüm düşmanlığını hiç çekinmeden gösterdikten, Dersim'i yakıp yıktıktan sonra devlet, şimdide tam bir iki yüzlülükle Dersim'in merkezinde "gülyüz" politikası izlemekte. Halta zulümle teslim alamayacağını anlayarak şimdi de bu yeni politikayı uygulamaya çalışmakta. Daha dün evlere tekmeyle giren, yolda insanlara zevk için işkence yapan, küçük çocukları tarayanlar şimdi sahte gülyüz maskesiyle "rıcalı, teşekkürlü" konuşmalarını görmekteyiz.

Ayrıca bir kaç aydır yeni bir uygulamaya başlandı Dersim'de. Her ay bir defa Emniyet Müdürlüğü tarafından tüm esnaflar, kamu kuruluşlarında çalışan yöneticiler tek tek dolaşarak "huzur Toplantısı" adıyla bir araya getirilerek orada saatlerce sahterarca, halka yönelik demagoji yapılmakta, muhbirlik teklifi bulunmakta. Geçtiğimiz ay bu toplantıya, halka, yoldaşlarına, inançlarına ihanet ederek onursuzluğu seçen bir zavallı olan, halkın çok yatandan tanıdığı bir itirafçı getirilerek konuşma yaptırılmıştır. Huzuru sağlamak adına 12 Eylül'de ülkemizi karanlığa gömerlerin, huzur operasyonları adıyla katliamlar yapanların çömezlerinin yaptığı bu "huzur toplantılarının" neye hizmet ettiği ortada.

Yine yaratılmaya çalışılan muhbir, işbirlikçi ağıyla halk arasında güvensizlik yaratılmaya çalışılmakta.*

"Görün nasil Ayaklanır da umut Yürür üstünüze! Korku nasil da boğar sizleri Görün! Görün ve korkun bizden"

14 Mart 1995

Gazi ayakta. Gazi için, tüm emekçiler için, kendi davları için, Ümraniye'nin yoksul geçekundu mahallelerinde yaşayan emekçiler de ayakta. Ümraniye'de esnaf kepenk kapatıyor. Birlik Mahallesi'nde toplanan beş bini aşkın emekçi Gazi'nin omuzbaşında faşizmin karşısına dikiliyor.

(...)

1 Mayıs Mahallesi, geçmiş günlerini anımsatıcısına kıpır kıpır kıpırdamaya başlamıştı. Bir öfke ve coşku seli sarmıştı herkesi. DHKC'liler konuşmalarıyla, "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganlarıyla savaşıma çağırıyorlardı. Ümraniye emekçilerini. Yapılacak çok şey vardı ve adı buydu çünkü. DHKC'lilerin bu çağrısı kitlelerde yansımaları buldu ve hep bir ağızdan haykırıldı: "Halkız Savaşacağız, Kurtuluşumuzu Kazanacağız!". Bazı küçük

kompleksli siyasi grupların çekememezlik içine girip "grupçuluk yapıyorsunuz" fevranlarına cevabı tavırlarıyla, sloganlarıyla halk veriyordu.

(...)

İşte o anda 30 Ağustos, İlköğretim Okulu'nda pusuya yatmış olan sivil polisler halkın üzerine ateş etmeye başladı. Ateşi başlatılan halkın bulunduğu yere çok yakındılar ve Ümraniye halkının çok iyi tanıdığı sivil polislerdi. Katiller acımasızca kurşun yağdırdılar halkın üzerine. Gençlik yigitler, yaşlı analar aldıkları

kurşun yaralarıyla düşüyorlardı yere. Akan kan öfkeyi büyütüp korkuyu yendi. Kurşunlara karşı taşla, sopayla, sürdürüldü çatışma, ölüm kavgayla yenildi. (...) Genco DEMİR, İsmihan YÜKSEL, İsmail BALTACI, Hasan PUYAN barikatlar... Hastaneye götürülen yirmiikişindeki genç direnişçi Hakan ÇABUK da onbeş gün sonra bu şehitler kervanına katılacak. Ama O da barikatlardaşimdi.

(Gazi) Gecekondulardan Geliyor Halk Haziran Yayınevi Sayfa: 145)

kalması; esas olarak da o süreçte mevcut Kemalist iktidarı güçlendirmeye dönük olmuştur.

1924 ANAYASASI

Cumhuriyetin ilanı ve yeni devletin kuruluşunun az çok tamamlanmasını takiben, devletin işleyişini daha ayrıntılı bir biçimde düzenleyecek yeni bir anayasaya ihtiyaç duyuldu. İhtiyaç 20 Nisan 1924 yılında kabul edilen Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'yla karşılandı.

1924 Anayasası'nın kurduğu sistemin ana yapısı, 1920 geleneği ile parlamenter mekanizmanın kaynaştırılmasından oluşur. 27 Mayıs 1960 darbesiyle fiilen sona erecek olan 24 Anayasası, bu niteliğiyle hem tek partili dönemde, hem çok partili dönemde uygulanabilen bir anayasa olmuştur.

1924 Anayasası'nda hiç kimseye Meclis'i feshetme yetkisi tanınmıyor. Meclis - ancak yine kendisi tarafından feshedilebiliyor. Ancak Meclisin ve milletin üstünlüğü anlamında yorumlanan bu feshetilememeye pratikte bu anlama gelmiyor. Çünkü *Hükümet, genellikle parlamentoya hakim olan partinin önderlerinden kurulu olduğu için, onların aldıkları 'seçimleri yenileme' kararı, kolaylıkla, parti grubunun ve sonra da Meclisin kararı haline gelebilmektedir.* Yani aynen bugün olduğu gibi, meclisin ya da milletin egemenliği değil, parti liderlerinin egemenliği söz konusudur. Bu düzenin Meclisi, en demokratik görüldüğü dönemde bile hep bu karakterde olmuştur.

1924 Anayasası'nda Neler Var?

Anayasa "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" diyor. Sonra da ulus adına egemenlik hakkını kullanmanın yalnızca Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne ait bir yetki olduğu belirtilir. Sonraki yıllarda bu yetki dağıtılacaktır.

"Hürriyetin herkes için hududu başkalarının hudud-u hürriyetidir" der. 1924 Anayasası "Ekonomik ve sosyal haklar"dan hiç söz etmez.

Klasik anlamdaki haklar ve

özgürlüklere ise oldukça kısa bir yer ayrılmıştır.

Kurtuluş savaşı meclisli bir yönetimle yürütülmüş ve başarılmıştır. Anayasada meclise tanınan yer esas olarak bunun ürünüdür. *"Meclis iradesini kısıtlayacak tedbirlerin aynı zamanda halk iradesini de kısıtlamak anlamına geleceğine inanılıyordu"*.... Meclisin haktan, ulustan kopabileceği, halka ters düşebileceği öngörülüyordu çünkü.

1924 Anayasası'nda Değişiklikler

1924 Anayasası 36 yıl yürürlükte kaldı. Bu süre içinde gelişen koşullara göre, pek çok değişiklik yapıldı. Bu değişikliklerden belli başlıları şunlardır.

a- 10 Nisan 1928 tarihli değişikliklerle, *"devletin dini, islam dinidir"* diyen hüküm, laiklikle ters görülerek anayasa metninden çıkarıldı.

b- 5 Aralık 1934'de, milletvekili seçmek ve seçilmek hakkı kadınlara da verildi. Ayrıca seçmenlik hakkının, 18 yaşını bitirenler yerine 22 yaşını bitirenlere tanınması şeklinde bir değişiklik yapıldı.

c- 5 Şubat 1937'de, Cumhuriyet Halk Partisi'nin "6 ok'u anayasaya alınarak, devlet, temel nitelikleriyle "cumhuriyetçi, milliyetçi, halkçı, devletçi, laik ve devrimci" olarak tanımlandı.

e- 5 Şubat 1937'deki bir başka değişiklik, *"hiçbir kimse mensup olduğu din, mezhep, tarikat ve felsefi içtihadından dolayı kınanamaz"* diyen 75. Madde hükümünden "tarikat" sözü çıkarıldı. Bu değişiklik, tekke ve zaviyelerle türbeleri kapatan ve bütün tarikatları yasaklayan 30 Kasım 1925 tarihli yasa ile anayasanın metni arasında uygunluk sağlamak için yapılmıştı.

Partisiz Anayasa; Çok Partili Rejim

Cumhuriyet tarihinde çok partiliğe geçiş asıl olarak 1945'tedir. 24 Anayasasında bunu doğrudan engelleyen herhangi bir madde yoktur. Ama çok ilginçtir ki, 1924 Anayasası'nda "siyasi parti" sözü geçmemektedir. Öte yandan devletin tek partili olduğunu belirten bir

madde de yoktur. Partiler uygulamada daha çok "siyasi dernek" işlemleri görürler. Esas belirleyici olan ise fiili durumdur.

Bu dönemde elbette çeşitli partilerin kurulması gündeme gelir. Örneğin 1924 Kasımında Mustafa Kemal'in muhalifleri tarafından "Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası" kurulur... Ama ömrü uzun olmaz. Şeyh Said isyanından sonra çıkarılan Takrir-i Sükun Kanunuyla bu parti de kapatılır.

ikinci deneme ise cumhuriyet tarihindeki muvaza parti geleneğinin de başlangıcıdır. Mustafa Kemal kendisine sadık bir muhalefet yaratmak için 1930 Ağustos'unda Serbest Cumhuriyet Fırkasını kurdurur. Serbest Cumhuriyet Fırkası, en başta tüccar ve toprak ağalarının desteğini alarak, onların sözcüsü olma yoluna girmiştir. Ama bununla kalmayıp halkın içinde bulunduğu memnuniyetsizliği örgütlemek istemesi, Kemalistler için felakettir. Aradan çok geçmeden çok çeşitli tepkilerin birleştiği bir yer haline gelen bu parti 1930 Kasım'ında yine Mustafa Kemal'in emriyle kapatılır.

Yine 29 Eylül 1930'da Adana'da Abdülkadir KEMALİ'nin başkanlığında "Ahali Cumhuriyet Fırkası" adı altında bir parti varlığını sürdürmeye başlamıştır. Buna karşılık, 29 Ağustos 1930'da Edirne'de kurulan Türkiye Cumhuriyet Amele ve Çiftçi Partisi'nin çalışmasına komünist eğilimli olduğu gerekçesiyle hükümetçe izin verilmemiştir.

Halk İktidarını Öngörmeyen Bu Anayasa, Çok Kolayca Halka Karşı Baskı Anayasasına Dönüşüyor

Kurtuluş savaşıyla emperyalizme karşı bir bağımsızlık savaşı verilmiş ve bu savaş emperyalizme karşı zaferle sonuçlanmış, Feodal Osmanlı padişahlığı yıkılmıştır. Ne var ki, tüm bunlar, geniş halk kitleleri açısından tam bir kurtuluş anlamına gelmemiştir.

1923 Devrimi ile birlikte, Kemalist hareket hiyerarşinin en üstüne oturmuş, yönetimi küçük-burjuva ve diğer burjuva fraksiyonlarıyla birlikte paylaşmıştır. Bu yönetimin esas ağırlığı Kemalistlerdedir. Kemalistler, feodalizmin ideolojik ve siyasal egemenliğini üst yapıda radikal dönüşümler sonucu kırdıktan sonra, devlet mekanizmasını yetkinleştirerek, siyasal iktidarı en üst noktaya kendileri geçtiler. Diğer burjuva fraksiyonlarla küçük-burjuva diktatörlüğünü kurdular. Daha sonra yeni bir anayasa, ve başka yazı, takvim, kıyafet vb. gibi birçok reformlara yöndeldiler.

1924 Anayasası, bir yarıyla işte bu egemenliği pekiştiren bir muhtevadadır. Bu anayasada küçük-burjuvazinin, kemalistlerin tek parti diktatörlüğünü mümkün kılan bir sistem öngörülmüştür. Örneğin bu çerçevede ismet inönü'nün 1 Haziran 1936 tarihli genelgesiyle, İç işleri Bakanı Parti Genel Sekreteri, illerin Valileri Parti İl Başkanları, Denetçiler Bölgelerinde Parti Denetçileri yapılarak; CHP'nin ilkeleri anayasa konularak, parti-devlet özdeşliği sağlanmıştır.

Kemalistler, tüm küçük-burjuva diktatörlüklerinde görüldüğü gibi, güçlü bir otoriteyle egemenliğini sürdürmüş ve bu

yarıyla da baskıcı anti-demokratik ve gerici özellikleri taşımıştır. Özellikle kendini tehlikeye hissettiği zamanlarda, sistemli baskı uygulamaktan kaçınmamıştır. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı gasp edilmiş, işçi sınıfı anti-demokratik uygulamalardan nasibini alarak, yoğun baskı ve törelerle susturulmuş, köylülük yine jandarma zulmüne bırakılmış, halkın ekonomik, sendikal hakları tanınmamıştır.

Elbette sürecin böyle gelişimine yolaçan, bunu mümkün kılan asıl olgu, kurtuluş savaşı sürecinde aşağıdan gelen bir halk hareketinin örgütlenememiş, kendi talepleriyle bir savaş yürütememiş olması vardır. Böylesi, somut talepleri olan ve itici fonksiyon gören bir hareketin olmaması, devrim sonrası Kemalistlerin çok rahat bir biçimde davranmalarına emekçi halkın çıkarlarını gözardı etmelerine yol açmıştır. Kararlı bir sınıf tavırlı olmadığı için, ve de iktidarı paylaşmış olmalarından dolayı taşradaki siyasal gücü elinde bulunduran toprak ağalarına, eşraf ve şeyhlere karşı tavır alamamış, onlara uzlaşma mantığıyla yaklaşmıştır.

Tek Partiliğin Anayasası ve Çok Partiliğe Geçiş

1945'ten önce derneklerin kurulmasını hükümetin iznine bağlayan bir yasa vardı. Aynı yasa çerçevesinde "siyasal nitelikteki dernekler" statüsünde görülen partilerin kuruluşu da izne bağlıydı. Ve pratik olarak da pek kimseye bu izin verilmiyordu. 45'in ortalarında Cumhurbaşkanı ismet inönü artık parti kurulabileceği yönünde bir siyasal tutum takındı.

Bu gelişmenin ardından ilk kurulan parti Milli Kalkınma Partisi oldu. Tarih 18 Temmuz 1945'ti Ardından.. Çiftçi Topraklandırma Kanunu'na direnmeleriyle o günlerde öne çıkan "Dörtlülük" sahipleri Celal Bayar, Adnan Menderes, Fuat Köprülü ve Refik Koraltan 7 Ocak 1946'da Demokrat Parti'yi kurdular.

5 Haziran 1946'da da parti kurmak için içişleri Bakanlığı'ndan izin almak zorunluluğu bütünüyle kaldırıldı.

DP, tekelsiz burjuvazi ve toprak sahiplerinin temsilcisi olarak doğmuştu aslında. Ancak halkın Kemalist iktidara karşı on yıllardır biriken tepkisini de kısa sürede yanına aldı. 1946 seçimlerinde 65 sandalye kazandı.

Henüz iktidarı koruyan CHP, iktidarını korumak için hızla egemen sınıfları, ABD'yi memnun eden kararlar çıkarmaya başladı.

Ama CHP bu haliyle ABD emperyalizminin çıkarlarına cevap verecek durumda olmadığından, 1950 seçimlerinde ABD, açıkça DP'yi destekledi. Amerikan finans çevrelerinin temsilcisi, Amerikan Haber Ajansı, kitap ve broşürlerle DP'nin seçim kampanyasını bizzat katıldı. Ve DP iktidara geldi. Tek parti diktatörlüğünü mümkün kılan, Meclisteki çoğunlukla "milli irade" denen şeyi aynıştıran tüm yasa ve anayasalar, DP'nin lehine işlemeye başladı. İşte bu süreç Türkiye'nin gündemine yeni bir "ihtilal" ve doğallıkla da yeni bir anayasayı getirecekti*

Meşruluk-Kanunilik

"... (Bazen) fiili iktidar, kanuni değildir. Fakat meşru olabilir. Nasıl ki, (bazen de) kanuni iktidar fiili olmayıp, gayri-meşru olabilir... Durumun en canlı örneği ihtilal hükümetleridir. Bir ihtilal, genellikle kendinden önceki hukuk düzenini- kısmen ya da tamamen- yıkar. Bu açıdan, yıktığı hukuk düzenine göre kanuni sayılmaz. Fakat, kendisi ihtilalin yeni kurduğu düzenin hukukunu yaratır. Ve kanunleşir.

Kanuni bir iktidarın meşruluğunu kaybetmesine gelince, dayandığı temele aykırı hareket eden hükümetlerdir. İhtilallerin baş nedeni bizzat bu hükümetlerdir.

Dikkat edilecek nokta şudur: meşruluk, her zaman kurulu hukuk düzenine göre saptanamaz. Meşruluk belirli bir zaman içinde, bir toplumun ideal olarak yaşadığı hukuk fikrine, gerçekleştirmek istediği bir hukuk düzenine oranla saptanır.

Siyasal iktidar, her istediğim yapma yetkilerine sahip değildir. Bu taktirde başıboş bir kuvvet olur. Siyasal iktidar, fikre bağlı, fikrin emrinde bir kuvvettir. Zorlamalar, emirler ve yasaklar bu fikir "uğru-na" istenir ve uygulanır. Fikir bir zihni-yettir, bir dünya görüşüdür. Kısacası bir ideolojidir. Bütün fedakarlıklar, katlan-malar, iktidar tarafından, bir ideoloji adına istenir. İktidar, meşruluğunu ve kay-nağını, gerçekleştirmekle ödevli saydığı, fikir ve etik (ahlak) kanşımından alır. Belirli bir ideolojinin gerçekleştircisi olur. Hakimiyet teorileri, iktidarın kaynağını, meşruluğunu, boyun eğme, (itaat) ne-denlerini açıklamak için vücuda getiril-miş, 'insan aklının yapıları'dır. Bütün bu satırları çağdaş bir tanımla özetleyebil-rikt. İktidar kuvvet + kanun dur."

(Tank Zafer Tunaya, Siyasal Kurum-lar ve Anayasa Hukuku, S. 156-157)

Susurluk Çetesi itiraflarına Devam Ediyor

Köşeye sıkışan kontrgerilla devleti- nin şeflerinin itiraflarına yenileri ekleniyor. Susurluk kazasıyla iyice köşeye sıkışan ve geçen süreçte tüm pislikleri ortaya çıkan mafyacı faşist devlet, gelişen mücadeleyi bastıramayıp, halkın tepkisini daha fazla üzerine çekiyor. TÜSIAD'ın şikayetleri MGK'nın talimatlarıyla bocalayan Refah Yol hükümeti bir yandan da demokratikleşme söylemleriyle tepkilerden uzaklaşmaya çalışıyor. Avrupa Birliği'ne tam üye olabilmek için yeniden makyaj fırçasına saldıran Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı Çiller en son gafını "İşkence ya kalkacak, ya kalkacak" diyerek yaptı. Böylece daha önce Türkiye'de işkencenin olduğu tek karakol göremezsiniz" gibi büyük yalanları gözü kapalı söyleyen Çiller işkence yapıldığını itiraf etmiş oldu.

Çiller'in itirafları yalnız bununla da kalsa, filistin askısından elektrik manyetosuna kadar değinerek "hiç bir karakolda olmayacağını(!)" söyleyen Çiller bu konuda da ne kadar uzman olduğunu kanıtıyor. Özel tim kuyafetleri giyerek MHP amblemlili özel timcilerle sarmaş dolaş fotoğraflar çekti, her söylediği yalanı ertesi gün eline yüzüne buluşturan kısacası şaşkın bir kukla olan Meral Akşener ile tüm karakolları gezeceğini ve işkence uygulamasının tespit edildiği yerlerde yasal işlem yapılacağını söyleyen Çiller işkencenin utanç verici olduğunu söylemeyi de ihmal etmiyor.

İşkencenin utanç verici olduğu, dahası insanlığın en büyük aybı, insan onurunun aşağılanması olduğu da bir gerçek ve biz bu

gerçeği işkence tezgahlarında manyetoya bağlanırken, okulda, sokakta coplanırken "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarıyla yıllardır haykırdık, haykırıyoruz. Elbette Çiller'in yüzü bunları söylerken kızarmıyor. Hatta büyük bir ustalıklı rol yaparak ne kadar ciddiye aldığını gösteriyor. Çünkü onlar için utanma, sıkılma, onur, namus gibi kavramların pek önemi yoktur. Sözü özüyle onların ardamı çatlatmış bir kere. Hem onursuzluğu yapıp, yaptırıp hem de hiç suçları yokmuş gibi "utanç verici" diyebilirler. Soruyoruz Çiller'e bırak utanç işkencede katledilenleri, polis tarafından camlardan atılarak öldürülenleri bugüne gel. Manisalı 16-17 yaşındaki gençlerin tedavileri hala devam ediyor. Sizin DGM'leriniz her ne kadar katilleri koruyup gencecik insanlara cezalar yağdırsa da Manisalı gençlerle bütün dünya bir kere daha Türkiye'deki işkencenin vahşiliğiyle ürperti. Metin Göktepe'nin vücudundaki morlukları, kırıkları karate denemeleriyle nasıl gerçekleştirdiğini sizin analık(!) yaptığınız polislerin itiraf ediyorlar. "Türkiye'nin her yerinde işkence uygulamasına son verme gereği açıktır" diyerek Türkiye'nin her yöresinde, metropollerinden köylerine kadar işkence yapıldığını da kabul eden Çiller bunların yanı sıra gözaltı süresini indirmekle de övünüyor. İşin ilginç de Çiller'in düzenlediği basın açıklamasına katılanların arasında Emniyet Genel Müdürü Alaaddin Yüksel, Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele Dairesi Başvekili Ahmet Demirci, İstanbul Emniyet Müdürü Ramazan Er, Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Cebe gibi işkencede uz-

manlaşmış azı işkenceciler, katiller yeralityor.

Bundan sonra bu masallarla Çiller uyutsa uyuysa yalnız kendini uyutur. Halklarımız bu masalları daha önce de dinledi. İnsanlarımız DGM'lerde sanık kürsülerinde, cezaevi, şube önlerinde basın açıklamalarında nasıl işkenceye alındıklarını anlatırken kulak tikayıp "İşkence nedir bilmiyoruz" diyenler Çiller ve onun gibileriydi. Köy ortasında dışı yedirilen, gözünün önünde karsına kızına tecavüz edilen Kürt halkı bu gerçeği yıllardır söyledi.

Çiller'in işkence yapıldığı takdirde sorumlu tutacağını söylediği il valileri, emniyet müdürleri zaten yüzlerce insanımızın katledilmesinin, kaybedilmesinin, işkencenin geçirmesinin sorumluları arasındadır.

Mafyacı-kontrgerilla devleti köylerinden sürdüğü insanlarımızı ağıltan, sefaletten öldürerek en büyük işkenceyi yapıyorlar. Çiller'in ortağı olduğu RefahYol hükümeti halklarımız üzerinde estirilen terörün, ülkede vahşetin uygulanan faşizmin en büyük sorumlusudur. IMF'ye bağımlı TÜSIAD'ın, MGK'nın yönettiği kontrgerilla devleti zulmün, işkencenin en büyük sorumlusudur.

Tansu Çiller'in kendisi de çok iyi biliyor ki yedi güne indirdiği gözaltı daha doğrusu işkence süresinin ilk üç gününde işkenceciler görevlerini en iyi şekilde yerine getiriyorlar. Çillerle Akşener de karakollarda hali altında filistin askısı arayarak sadece kendilerini kandırırlar. Halk bir gerçeği çok iyi biliyor, sizlerin ağzından çıkan her söz yalandır, halka karşıdır. Siz bu ülkeden hiç birşeyi kaldıramazsınız ama bu halk sizin saltanatınızı

Tüm YARGI-SEN'den Maaş Zamlarına Tepki

Tüm Yargı-Sen Şubesi 19 Mart Çarşamba günü, Ankara Adliyesi önünde saat 12:30'da bir basın açıklaması yaptı.

Yapılan son maaş zamlarını, keyfi yer değiştirmeleri, sendikali çalışanlara reva görülen haksız ve adil olmayan uygulamaları protesto etmek yapılan ve yaklaşık 200 kişinin katıldığı açıklama "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme" sloganlarıyla başladı. Tüm Yargı-Sen Ankara Şube Başkanı Abdurrahman Güzelgün yönetim kurulu adına yaptığı açıklamada: "Bir yandan KİT'lerin, tersanelerimiz, fabrikalarımız, PTT'miz kısacası gelecekte emperyalizme karşı duracak, halkımıza yararı olacak ne varsa İMF'nin dayatmasıyla emperyalist tekelere arsa değeri bilin bile altında bedellerle peşkeş çekilmek istenmektedir. Diğer yandan dıştaki güçlerin içteki uzantıları sendikalara saldırmaktadır. Sendikal haklarımızı kullanılmaz hale getirmek istemektedir. İşyerlerimizde biz, dialog ve barış istiyoruz. Bunun için çalışanların da Adli Yargı Adalet Komisyonlarında temsil edilmesini istiyoruz. Yerel yetkilileri, yükselen bu haklı taleplerimizi duymaya ve çözmeye çağırıyoruz" dedi.

Açıklamanın ardından, Adliye emekçileri "Yüzdelik Zamlara Hayır", "Susma Sustukça Susurluk'lar Olacak", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları attıktan sonra davul-zurna eşliğinde coşkuyla halaylar çekip dağıldılar.

Bergama Halkı Direnerek Kazanacak

Bergama'da 1989 yılından bu yana Ovacı yöresinde siyanürlü yöntemle çıkarılmak istenen altın madeni, doğa ve insan hayatını tehdit ediyor. Bergama halkı siyanürlü bir gelecek istiyor.

Yıllardan beri sürdürülen mücadele tesislerin inşaatının bitiminin yaklaştığı bu süreçte daha aktif bir şekilde devam ediyor.

Bergama halkı siyanürlü ölmek istemediğini anlatmak için bu güne kadar bir çok eylemlilikler gerçekleştirdi. Bu eylemlilikler bütün basında yer aldı ve Bergama halkı devletin seslerini duymalarını istedi. Onların haklı direnişlerine demokratik kitle örgütleri, çevreciler, sendikalar destek oldular.

Emperyalist tekel Eurogold yatırımdan daha fazlasını altın olarak alıp götürmektedir. Kurulacak tesisler ister bırakılsın ister götürülsün, bu tesislerden Türkiye'nin yararlanması mümkün değildir. Şirket altını yurt dışına götürecektir, karşılığında bir bedel ödemesi söz konusu olmayacak. *

Kontra Yayınından Vazgeçemeyen 'Zaman', "Saldırının Zamanı Geldi" Diyor

Peki Hesap Verme Zamanı Size Gelmeyecek mi?

Kontrgerilla haberlerinin manşete hep çıkarmaktan, devrimcilere, devrimci tutsaklara karalamalar yapmakta vazgeçmeyen "Zaman Gazetesi" yine saldıran çığlıklarını atıyor. 17 Mart 97 tarihli yayınında Buca Cezaevinin bir terör yuvası olduğunu DHKP-C'li tutsakların cezaevinde terör estirdiklerini yazıyor. Zaman Gazetesi'nin zehir muhabiri (!) ile görüşen dört mazlum (!) gardiyan cezaevinde yaşadıkları dehşeti (!) Zaman'a anlatmışlar. Ve sıralıyor Zaman'ın zehir muhabiri Birol Aydın büyük bir pişkinlik, ahlaksızlık örneği vererek ne derece satılık olduğunu ispatlayarak anlatıyor. Buca'da ölüm orucu açık grevi yapılmamış, açık grevleri koca bir yalanmış, koşullarda çuvalarla yiyecek varmış, 0-10 yaşındaki çocuklar koşullara kadar giriyor, açık görüş yapıyorlar (bu bile çok dokunmuş). DHKP-C'nin örgüt liderleri Ölüm Orucu'nda ölüm olmadıkları(!) ve tünel başarısız olduğu için bazı tutsakları cezalandırmışlar, daha da cezalandırılacaklar varmış. Yeni tutuklananlar Zaman muhabirinin engin tepesine göre "militanlaşma aşamasında" olanlar örgüt lideri tarafından görüşe çıkarılmayıp suç idaresinin üzerine atılmışlar. Ayrıca tutsaklar ne sayım ne de arama yaptırıyorlarmış. Zehir muhabir Birol Aydın öyle dramatize etmiş ki neredeyse kontrgerillayı bu hale nasıl düşük diye ağlatacak. Ve Zaman Gazetesi sözde ga-

diyalardan aldığı bilgi ile akıl veriyor. "DHKP-C'den altmış kişi var. En fazla yirmi iki tanesi, bize göre sözde davalara adına mücadele verir" yanı lafın kıvrılmamış şekliyle "saldırın en az yirmi iki tanesini daha katledip gerisi kolay" diyor. Kısacası kemiğini ağzına almış sahibine şaklabanlıklar yapıyor kontrgerilla gazetesi Zaman ve kontra muhabiri Birol Aydın. Herşeyden önce devrimcilerin davasının sözde mi, öde mi olduğunun yorumunu yapmak sizin gibi parayla faşizme borazanlık yapan, satılık kalemlerlere düşmez. Siz halkın mücadelesini, gücünü, sevgisini ağzınıza dahi alamazsınız.

Buca için "Bayrampaşa'dan umutlarını kesen terör örgütleri Buca'ya yöneldi" derken de sıkıntınızı görüyorsunuz. Son günlerde Bay-

rampaşa'da yaşanan gelişmelere bozuluyor Zaman çünkü tutsaklar hiç kimseden korkuları, çekinmeleri olmadığını, onurlarını, siyasi kimliklerine her zaman sahip çıktıklarını, bunun dışındaki hiç birşeyden sorumlu olmadıklarını tüm basına birkez daha ispat ettiler. Artık "içeride silahlar var, cep telefonları var" vb. ıvır, zıvırlarla çırpınmayacak Zaman, Bunun için hemen

Buca'ya yöneliyor. Ve cezaevi idaresinin zor (!) durumundan DHKP-C tutsaklarının acımasızlığından (!) öyle bir bahsediyor ki sanki 21 Eylül 1995'te o cezaevinde tutsaklara pervazsızca saldırılmamış üç DHKP-C tutsağı katledilmemiş veya Zaman bunu tersine biliyor.

Aslında Zaman, zamansız yere öne atlayıp, delikanlılık yapıyor. Susurluk kazasından sonra iyice tükenen kontrgerilla devletini diriltmeye çalışıyor. Cezaevlerini hedef gösteriyor "katliamin zamanı geldi" diyor. Bizde söylüyoruz Zaman'a ve kontra muhabirine bakın sokaklarda, alanlarda... Hesap soran haykırıları duyuyorsunuz. Hesap sorma zamanı size gelince ne yapacaksınız ya da sizi kim kurtaracak? *

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLERE YAPILAN SALDIRILAR ŞUBAT 1997 RAPORU

Haklar ve Özgürlükler Platformu

Haklar ve Özgürlükler Platformu Şubat 1997 Raporunu Açıkladı

Haklar ve özgürlükler Platformu, Marmara TİYAD'da yapılan bir basın açıklaması ile Haklar ve Özgürlüklere yapılan saldırıların Şubat 1997 Raporu'nu Haklar ve Özgürlükler Platformu Sözcüsü Oya Gökbayrak basına okudu. Raporda Şubat ayında yapılan insan hakları ihlali, hak ve özgürlüklere olan saldırıların yer verildi.

KAYIPLAR:

Sadece şubat ayı içerisinde kayıp sayısı üç...

HADEP'li Osman KAYA 8 Şubat'tan beri kayıp.

Dursun ÖNDER gözaltına alındığı 31 Ocak gününden beri kayıp. Seyahat ederken gözaltına alınan Mehmet YOLDAŞ gözaltına alındığı 1 Şubat gününden beri kayıp.

KATLİAMLAR:

Bingöl'de bir PKK gerillası öldürüldü. Tarih 1 Şubat 3 Şubat günü Mardin'in Mazi Dağı ve Derik ilçeleri arasında seyir halinde araca asker ve korucuların açtığı ateş sonucu Muharrem DARALAN, Mehmet DARALAN ağır yaralandı, Hasibe DARALAN öldü.

6 Şubat günü İstanbul Taksim'de bir eve baskın düzenleyen polis TKP-ML-B üyesi iddiasıyla Kamuran ÖZCAN'ı katletti.

17 Şubat günü Elazığ'ın Palu ilçesine bağlı Bukardı beldesinde askerlerin döşediği mayınabasan Hasan TEMİZKAN öldü.

16 Şubat günü Esenler Fatih Mahallesi 4. sokakta TİKB pankartı astığı iddia edilen 18 yaşındaki Nurettin DEMİR kadedildi.

16 Şubat günü Antalya Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan karartma eyleminde 42 yaşındaki banka emeklisi Celal CANKORU'yu polis başına telsizle vurarak katletti.

19 Şubat günü Erzurum Palandöken'de askerlik yapan 20 yaşındaki Hosraf SAYIN askerler tarafından öldürüldü.

20 Şubat günü Nusaybin ilçesine bağlı Tumanlar Köyü yakınlarında mayına basan çocuklardan 12 yaşındaki Hacı ALKAN ağır yaralanırken, 13 yaşındaki Bahattin BAYTUĞ öldü.

GOZALTI, İŞKENCE

Şubat ayı boyunca 307 kişi gözaltına alındı ve işkence görüldü.

GOÇLER, KÖY YAKMALAR, BOŞALTMALAR:

Kürt halkı üzerindeki baskılar Şubat ayı içerisinde de aratarak devam etti.

Siirt'in Eruh İlçesi'ne bağlı 250 haneli Eyne Beldesi'nde 29-30 Ocak günleri akser ve korucular tarafından yapılan baskında göç edecek ilk grupta 40 hane belirlendi daha sonra bu 40 hane göç etmeyince köyde baskı ve gözaltılar yoğunlaştı. Köyde telefon santaraline sabotaj yapılarak dış dünyayla bağlantıları kesildi.

Hakkari'nin Yüksekova ilçesi'nde koruculuk dayatması ile kısmen boşaltılan Mıç Köyü'ne korucular yerleştirildi. Geri kalan evlere de korucular yerleştirilmeye çalışıldı.

14 Şubat'ta Silvan yakınlarında askerler durdurdukları arabalarda bulunan un torbalarını üzerine benzin dökerek yaktı.

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde koruculuk dayatmaları devam ediyor. Koruculaştırma ya karşı direnen bir bölümün silahları geri alınırken son 39 kişiyle 18 yaşından küçük çocukların istifa dilekçeleri kabul edilmiyor. Direnen halka işkence yapılıyor.

CEZAEVLERİNDE YAPILAN BASKI VE KATLİMLAR:

Sessiz imha planının bu ay ki kurbanları Celal Türkerve Emin Çakan oldu. Tedavileri engellenerek katledilen

Bayrampaşa Cezaevi'nde 43 tutsak tedavi edilmeyi bekliyor.

Kırklareli Cezaevinde 1 Bartın Cezaevi'nde 1 Sakarya Cezaevi'nde 6, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 3, Bingöl Cezaevi'nde 1 Çanakkale Cezaevinde 2, Çankırı Cezaevi'nde 1, Yozgat'ta 1 Bursa'da, 2 Gebze Cezaevi'nde 2 kişi ve çeşitli cezaevlerinde onlarca tutsak tedavi edilmeyi bekliyor.

Nazilli ve Uşak Cezaevlerinde A. G ile kazanılan haklar gaspediliyor. Ayrıca Uşak Cezaevi'ne gönderilen tutsaklar soyulup, eşyalarına el konuluyor.

Elbistan Cezaevi'nde şevki çıkan İmam Aksıy Kırklareli Cezaevi'nde keyfi olarak tutulduğu için kendini yaktı.

Ağrı Cezaevi'nde bulunan PKK tutsağı Mehmet Göz işkence ile öldürüldü.

Antakya Cezaevi'nde siyasi tutsaklar A. G'ye başladı.

Antakya Cezaevi'nde Arif Gürbudak ve Metin Polat'a keyfi olarak 15 günlük hücre cezaları verildi.

Maraş Cezaevi'nde 7 adli tutuldu baskılan protesto etmek için S.A.G başlattı. Erzurum Cezaevi'nde gardiyanlar tutsaklara saldırdı.

Ümraniye Cezaevi'nden Gebze Cezae-

vi'ne sevk edileceği gerekçesiyle alınan Fahmi Gemli Afyon Cezaevi'ne götürüldü. İtirafçılığı kabul etmeyen Gemli'ye 40 gün işkence yapıldı.

SİVİL FAŞİST SALDIRILAR:

97 Şubat ayı sivil faşist saldırılarının artarak devam ettiği bir ay oldu.

8 Şubat günü Erenköy Ülkü Ocağı'ndan sivil faşistler SİP'lilere saldırdı. Saldırıya uğrayanlar gözaltına alındı.

İstanbul Soğanlı'da 11 Şubat akşamı yapılan karartma eylemine polis saldırdı. Bir kişi yaralandı. 20 kişi gözaltına alındı. Aynı akşam Halkevi önünde toplanan kitleye sivil faşist ve polisler saldırdı.

21 Şubat İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne saldıran sivil faşistler Uğur adlı öğrenciyi karnından ve kolundan bıçakladılar.

24 Şubat günü Mustafa Kemal Paşa Meydanı'ndaki 250 kişinin katıldığı karartma eyleminde bir grup faşist silah çekerek provokasyon yarattı.

25 Şubat günü İstanbul Üniversitesi'ne bağlı bölümlerde sivil faşistler devrimci, demokrat öğrencilere saldırdı. Saldırıda polislin açtığı ateş sonucu üç öğrenci kurşunla yaralandı.

ÖRGÜTLENME HAKKINA YÖNELİK SALDIRILAR:

19 Şubat'ta Elazığ İHD valilikçe gerekçe gösterilmeden kapatıldı.

Düşünceye Özgürlük adlı dilekçe yabancılardan imza atan 144 yayımcı ve sanatçı ve imza attığı iddiasıyla Şanar Yurdatapın'a 2. kez dava açıldı.

İŞTEN ATILMALAR-KAZALAR- ÇALIŞMA VE ÖRGÜTLENME HAKKINA YAPILAN SALDIRILAR

İstanbul Pendik'ten Ercan Giyim'den 6 Şubat günü 12 işçi işten atıldı.

Konya Seydişehir Beldesi'nde 34 işçinin iş aktiviteleri fes edildi. Daha önce 149 işçi işten atılmıştı.

Kömür ocağında çalışan 10 işçi gözaltına alındı.

ANAP Genel Merkezi'nde 14'ü sendikalı olan 19 işçi işten çıkarıldı.

Biga Belediyesi'nde 16 temizlik işçisi işten atıldı.

Yurdun çeşidi yerlerinde 1023 işçi işten çıkarılmış, 12 işçi iş kazasında ölmüş, 29 işçi ağır yaralanmıştır. *

Kurtuluş Susmayacak

Kurtuluş Gazetesi Bursa temsilcisi onbeş okurumuzun gözaltına alınmasıyla ilgili, gözaltına alınanların yakınları ile birlikte 17 Mart günü saat 14.00'de insan Hakları Derneği'nde toplanarak bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında genelde devrimci basına özel de ise Kurtuluş Gazetesi okurlarına yönelik baskılar protesto edildi.

Kıbrıs'da Gazi Katliamı Protesto Edildi

Gazi Mahallesinde iki yıl önce gerçekleştirilen katliamı Kıbrıs'tan da pankart asılarak protesto edildi. 17 Mart günü büromuzu arayan bir kişi 14 Mart günü KKTC Doğu Akdeniz Üniversitesi Hukuk Fakültesi önüne üzerinde "Gazi Şehitleri Yaşıyor DHKC Savaşıyor" yazan Devrimci Halk Güçleri imzalı bomba süsü verilmiş bir pankart astıklarını belirterek "Parti-Cephe'yi Kıbrıs'tan Selamlıyoruz" diyerek eylemi üstlendiler.

Saldırıları Şimdi de Tutsak Yakınlarına Yöneldi.

Yozgat Cezaevi'nde bulunan ve Ölüm Orucu'ndan sonra keyfi bir şekilde tedavisi engellenen Selmani Özcan'ın abisi Nihani Özcan jandarmaların saldırısına uğradı.

Nihani Özcan'a yapılan bu saldırıyı protesto için Ankara TİYAD'lı aileler 13 Mart günü bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada "Bizler TİYAD'lı aileler olarak şehitler vererek kazandığımız haklarımıza bedeli ne olursa olsun sahip çıkacağız" diyerek kamuoyunu yapılan bu provakasyon çabalarına karşı duyarlı olmaya çağırıldı.

Malatya'da Gazi İçin Yazılama

Malatya'da 14 Mart günü Gazi Katliamını protesto etmek ve hesap sormak amacıyla Paşaköşkü, Özalper ve Başhank mahallelerinde yazılamlar yapıldı. Büromuzu arayan bir kişi yazılamları DHK Cadına üstlendi.

"Samandağ Faşizme Mezar Olacak"

Hatay özellikle OHAL'le birlikte mafyacı kontrgerilla devletinin özelde alevi genelde tüm emekçi halklar üzerindeki sindirme ve asimile etme politikaları devam ediyor. Halklar üzerinde bir çok kez provokasyon ortamı yaratmaya çalışan mafyacı kontrgerillanın katilleri, polisler bu sefer Samandağ halkının öfkesi karşısında başarılı olamadı.

19 Mart 1997 günü Antakya'ya bağlı Samandağ ilçesinde halk düşmanı polis işbirlikçisi Hikmet Barutçu ile aynı otda bulunan bir sivil faşist ve polis otosuyla yolda giderlerken kendilerine yol vermediklerini iddia ettikleri bir genci dövdüler. Kendini kurtaran genç bölgeyi terkederken Bünyamin Karadoğan adlı faşist, yanındaki faşist ve polislerle birlikte kaçan genci Samandağ sokaklarında silahla kovalamaya başladı. Saldırganamüdahale eden Nuri Hoca isimli bir kişi silah kabzasıyla yaralandı. Saldırı karşısında öfkelenen Samandağ halkı Samandağ Emniyet Müdürlüğü önünde toplanmaya başladı. Dört saat boyunca emniyetin önünden ayrılmayan halk, halk düşmanlarının kendilerine teslim edilmelerini istediler. Halk, Devrimci Halk Güçleri öncülüğünde emniyet binasını bastı. Halkın öfkesini dindirmek için bir konuşma yapmak isteyen jandarma komutanı, savcı, emniyet müdürü ve belediye başkanı halk tarafından yuhalanarak "Samandağ Faşizme Mezar Olacak", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını attılar. Eylem sırasında kitlenin içine sızan Necmettin ve Derviş isimli faşistler halk tarafından dövüldü. Samandağ halkı saldırıyı yapan faşistler ve polisler cezalandırılınca kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirtti.

Devrim Yaşar Arslan Ölümsüzdür

Antakya Hayvan Pazarı civarında 20 Mart 1997 tarihinde Devrimci Halk Güçleri "Antakya şehidimiz Devrim Yaşar Arslan Yoldaş Ölümsüzdür", "Halkız Kazanacağız", "Yaşasın Önderimiz Dursun KARATAŞ", "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi" yazılamalarını yaptı.*

Pancar Üreticisinden Hükümete Uyarı

İşçilerin, emekçilerin haklarını zorla gaspederek tekellere peşkeş çeken siyasi iktidarın 35 trilyonluk alacaklarını ödememesi üzerine 10 binin üzerinde şeker pancarı üreticisi hükümeti uyarmak amacıyla Eskişehir'de 15 Mart günü bir yürüyüş ve miting düzenlediler. Eskişehirli pancar üreticileri düzenledikleri mitingün alacaklarını ödemeyen hükümete yönelik bir uyan olduğunu, haklarını alamadıkları takdirde daha büyük eylemlere başvuracaklarını açıkladılar.

Pancar üreticilerinin hak alma yürüyüşü Cumartesi günü saat 13:00'te Eskişehir'de bulunan Basma Fabrikası'nın önünde başladı. Eskişehirli çiftçilerin yanı sıra Konya, Bursa, Afyon, Kütahya'dan gelen çiftçiler de destek verdiler. Kortejin önüne bir çift öküzün çektiği bir traktör yerleştiren çiftçiler yedek parça ve benzin zamlarını da protesto ettiler. Çiftçiler yürüyüş sırasında, "Hükümet İstifa", "En Büyük Çiftçi Başka Büyük Yok", "Hacı Bacı Dediler Hakkımızı Yediler" sloganlarını atarak alınterlerinin karşılığını ödemeyen hükümeti protesto ettiler.

Pancar üreticilerim desteklemek amacıyla yürüyüş kortejine girmek isteyen kamu emekçilerini ve öğrencileri korteje yanaştırmayan ve yoğun güvenlik alan polis bazı sendikalara üye işçileri de zorla kortejden çıkarak halk düşmanı yüzünü bir kez daha gösterdi. İstasyon Meydanı'nda düzenlenen mitingde konuşan Pancar Kooperatifi

Uzun yıllar sonra yapılan Çiftçi mitinginde 10 bine yakın Çiftçi yürüyerek taleplerini dile getirdi.

Başkanı Halik Erturgut, Türkiye gündeminin belirsizlik içinde olduğunu söyledi. Erturgut çiftçinin yok sayıldığını vurgulayarak "Sesimizi, var olduğumuzu duyurmak zorundayız. Bu ülkenin % 42'sini çiftçiler oluşturuyor. Ancak, bu kitle giderek yoksullaştırılıyor." dedi.

Ziraat Odası Başkanı İsmail Büyüksan da çiftçinin uzun yıllardır susmayı tercih ettiğini dile getirerek "Haklarımız için artık yürüyoruz. Bundansona da yürüyeceğiz" şeklinde konuştu.

Yürüyüşün sona ermesinin ardından,

çiftçinin büyük çoğunluğunun Nuray Hafıftaş'ın da yer aldığı mitinge katılmayışı dikkat çekiciydi. Miting alanında yer alan ANAP, CHP, DSP milletvekili ve yöneticileri ise yapılan anonsların ardından protesto edildi.

Yürüyüşe Eskişehir'de bulunan Şeker Fabrikası işçileri katılmazken Şeker-İş Şube Başkanı Metin Tezerer yürüyüşe katılanlar arasındaydı. Yürüyüş sırasında bir grup çiftçi ise yürüyüş ve mitingün kendilerine çözüm getirmemesi halinde Atina'daki gibi bir eylem yapılmasını dile getirdiler.*

Mürsel Göleli Mezarı Başında Anıldı

"Yüreğimize Bilincimize Gömüldü Bizimle Yaşıyor"

Dersim Çemişgezek ilçesi Arasor Deresi mevkiinde, 19 Mart 1994 günü Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri komutanlığına bağlı Hayri Koç müfrezesi savaşçılarından Nazım Karaca, Feride Karaca ve Mürsel Göleli, kontrgerilla devletinin kiralık katilleri ile girdikleri çatışmada şehit düşmüşlerdir.

DHKC savaşçılarından Mürsel Göleli İstanbul Silivrikapı'da bulunan mezarı başında ailesi, TİYAD'lı aileler, ve yoldaşları tarafından 19 Mart günü anıldı.

Mezarlığa halkların umudu, tarihi kanla yazılan DHKC'in bayrağı konuldu.

Yapılan anmada yoldaşları Mürsel-Göleli'nin yaşamını ve mücadelesini anlattılar. Ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Mürsel Yaşıyor Parti-Cephe savaşçıları" sloganlarıyla ve marşlarla anma bitirildi.

Anmadan sonra aynı mezarlıkta bulunan 1984 ölüm orucu şehidi Haydar Başbağ, 1996 ölüm orucu şehidi Ayçe İdil Erkmen, Hamdi Aygül, Ferit Eliyugun, Kahraman Altun, Seher Şahinin mezarları ziyaret edildi.*

İsmet Güvenç Marşlarla Anıldı

Esenler'de boş bir sınıfta 6 Ekim 1996 tarihinde, katledilmiş olarak bulunan İsmet Güvenç, Yenidoğan'da, iktideli Devrimci Halk Güçleri ve TİYAD'lı aileler tarafından mezarı başında anıldı.

15 Mart Cumartesi günü İstanbul Küçükçekmece'deki Kanarya Mezarlığı'nda yapılan anmada, devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunularak başlandı. Mezarı kırmızı karanfillerle donatılan İsmet Güvenç'in ağabeyi de elinde kardeşinin resmiyle gelmişti.

"Devrim Şehitleri ölümsüzdür", "Halkın Umudu DHKP-C", "İsmet Yoldaş'ın Hesabını Soracağız", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarının atıldığı anma İsmet Güvenç'in mücadelesini anlatan bir bildirinin okunmasıyla sürdü. Daha sonra TİYAD'lı aileler İsmet Güvenç'in fedakarlığından, özverili oluşundan söz etti.

Coşkulu bir şekilde "Bize Ölüm Yok", "Halkız Kazanacağız" marşlarının söylenmesinin ardından İsmet Güvenç'in mezarına Parti-Cephe bayrağının konulmasıyla anma sona erdi.*

Basın Emekçilerinin Örgütlenme Zemini Olarak

"Halkçı Anayasa"

Basın emekçilerinin genel olarak örgütsüzlüğü üzerine daha önce yazmış ve bu örgütsüzlüğün ancak, devrimci, demokrat, yurtsever tüm basın emekçilerini kapsayacak örgütlenmelerle aşılabileceğini söylemiştik. Elbette bu örgütlenmeleri yaratmanın da yolu ortak hareket noktalarını bulmaktan geçiyor. İşte bugün bunun en güçlü zeminlerinden, hem de en geniş zeminlerinden birisi olarak "Bağımsızlığı, Demokrasiyi ve Ulusların Haklarını Esas Alan Anayasa" kampanyası ve bu kampanya etrafında yapılacak çalışmalar duruyor. Geçen haftaki yazımızda bu alternatif anayasada basın emekçilerinin neden yer alması gerektiğini talepler boyutuyla ele almıştık. Şimdi biz basın emekçileri açısından sorunun başka bir boyutu olan örgütlenme ve birlikte hareket zemini olarak bakalım bu kampanyaya.

Basın alanında irili ufaklı bir çok sendika, cemiyet, dernek vb. bulunmasına rağmen gerçekte baktığımızda ciddi anlamda bir örgütsüzlük yaşanmaktadır. Ne burjuva basında çalışan duyarlı, demokrat basın emekçileri ne de sosyalist basın emekçileri herhangi bir sorun karşısında bir araya gelememekte, mevcut biraraya gelişer de sınırlı ve cılız kalmaktadır. Halbuki devletin basın emekçilerine yönelik saldırgan politikaları ve genelde basma yönelik kısıtlama ve sansür yasaları biraraya gelmenin çok daha fazla bir ihtiyaç olduğunu göstermektedir. Bugüne kadar yaşanan deneylerde ise genelde tek tek olaylar özgünlüde birlikte hareket etme zeminleri olmuş ancak bu, söz konusu olayın sıcaklığının geçmesi ile yine eski dağınık görünüm sergilenmeye devam edilmiştir. Yaşanan bir Metin Göktepe olayı bunun en somut örneğidir. Bu katliam çerçevesinde biraraya gelen basın emekçileri, bugün saldırılar devam etmesine rağmen buna karşı set oluşturulmamakta ve gittikçe de bu durum kanıksanmaya başlanmaktadır. Yine basın alanındaki tekelleşme ve onun getirdiği sorunlar karşısında mevcut örgütlülükler elleri kolları bağlı oturmakta, hatta kimisi de bu basın tekellerine hizmet etmektedir.

Kalıcı ve güçlü birlikteliklerin yaratılması, somut program ve talepler etrafında gerçekleşecektir

ancak. Ve bugün en geniş halk kesimlerinin taleplerini içeren Anayasa kampanyası basın emekçileri açısından da ortak hareket etmenin en güçlü zeminlerindendir. Zira basın emekçileri için elzem olan talepler bu anayasanın da talepleri arasında olacaktır. Örneğin bugün en sık tartışma konusu olan basın özgürlüğü ancak bağımsız, özgür bir ülke yaratma mücadelesinin bir parçası olarak ele alınıp kazanılabilir. Ki bunun şimdiki ifadesi bu anayasanın talepleri arasında olmalıdır.

Bu anayasa etrafında oluşturacağımız taleplerimiz, sadece sosyalist basın emekçilerinin değil aynı zamanda burjuva basında çalışan dürüst basın emekçilerinin de talepleri olmalıdır, olacaktır. Örneğin basın özgürlüğü, iş güvencesi, can güvenliğinin sağlanması vb. tüm bu talepler genelde tüm basın emekçilerini kapsayabilmekte ve bu yanılla da tüm basın emekçileri için ortak hareket etmenin zeminini güçlendirmektedir. Bunun somutu olacak örgütlenme modelleri de elbette yine en geniş kesimi kapsayacak tarzda olmalıdır.

Alternatif anayasanın en geniş kesimler tarafından tartışılması ve sıcak bir şekilde gündemde tutulmasında da basın emekçilerinin yaklaşımının ve sahiplenmesinin önemli payı olacaktır. Kısmi iyileştirme taleplerini içeren yaklaşımlar yerine gerçekten halk için demokrasiyi sağlayacak, bağımsız, özgür bir vatan mücadelesini kapsayacak bir anayasadan yana yazmalı kalemlerimiz. Mevcut dernek, sendika vb. kurumlarımızdaki gündemlerimizi buna göre belirleyelim. Basın özgürlüğü çerçevesinde yapacağımız çalışmalarımız, iktidara dayatmalarımızda daha köklü taleplerimizi dile getirelim. Ancak birliğimizi bu çerçevede sağlayabilir ve güçlendirebiliriz. Sorunlarımızın çözümü bu zeminde gelişecektir. Yeni bir anayasanın yaratılması çalışmasına katılımımız ne kadar güçlü olursa taleplerimiz istemlerimiz de o oranda güçlü dile getirilmiş olacak ve her kesim tarafından kabul edilen talepler haline gelecek, yine birliğimiz bu katılım ile sağlanıp güçlenecektir.*

"Anayasayı Kendi Taleplerimizle Oluşturmalıyız"

Bağımsızlığı, Demokrasiyi ve Ulusların Haklarını Esas Alan Anayasa Kampanyası üzerine Çağdaş Gazeteciler Derneği İstanbul Şubesi Başkanı Murat İnceoğlu'yla görüştük.

KURTULUŞ-1982 Cunta Anayasası'nı savunabilen kimse kalmadı ve bir kesim yeni anayasadan bahsediyor. Haklar ve özgürlük Platformu ise Bağımsızlığı, Demokrasiyi ve Ulusal Hakları Esas Alan bir Anayasa kampanyası başlattı. Sizin böyle bir anayasa konusundaki görüşlerinizi öğrenebilir miyiz?

Murat İnceoğlu-1982

Anayasası'nı savunabilecek kimsenin olmadığı ya da daha doğrusu savunabilecek yanının kalmadığı aslında insanların istediği taleplerle ilgili, yani 1982 döneminde toplumlar sindirilmeye yönelik politikalarla bastırılmıştır. Sıra şimdi bizde. Bizim istediğimiz anayasa hazırlandı diyordu TUSİAD. Fakat bugün geline nokta aynı Anayasadan kendileri de şikayetçi oldular. Özgürlüklerinin de sınırlandığını, söylüyorlar. Aslında onlar açısından da bugüne gelindiğinde çok fazla değişen bir şey yok. Fakat gelişen muhalefet ve insanların talepleri onları rahatsız ve huzursuz edecek boyuta vardı için bu noktadan bakıldığında onlar da artık bir takım kurallardan taviz vermek zorunda kaldılar. En azından bundan sonra yine bir süre için huzurlu bir ortamda yaşayacakları, ürettiklerini daha karlı hale getirecek düzenlemeleri istiyorlar. Onların istediği;demokratik bir anayasa ya da bağımsız anayasa değil, yine aynı düzenin şartlarını az da olsa değiştirerek bu düzeni sürdürebilecekleri bir anayasa ve düzenleme istiyorlar. Bizim istediğimiz, tamamen bütün kurumların demokratik bir şekilde işleyeceği, tüm taleplerin demokratik çerçevelerde dile getirildiği bir anayasa. Yani bunun somut göstergeleri nedir. Türkiye'de gazetecileri yazarları cezaevinde yatırmayacak, gazeteleri, dergileri, T.V'leri kapatmayacak, ekranları karartmayacak. Basın açısından bakıldığında en temel talep elbette bu. Düşünce özgürlüğü bizim açımızdan ne kadar önemliyse halkın bütün katmanları tarafından o kadar önemli. Çünkü talepler hem bizim hem de halkın diğer talepleri için aynı önemliliği taşıyor. Dile getirilen basın çalışanlarının sorunu değil tüm halk kesimlerinin sorunudur.

HerkesbulunduğualandaAnayasa çalışmalarını içerisine girdiği konusunda mutlaka kendi alanında oluşturduğu politikaların kendi öne çıkardığı

taleplerimde birleştirmek zorundadır. Bu aynı zamanda da düşünce özgürlüğü anlamında sorunlar sadece gazetecilerin basın çalışanlarının yazarlarınsanatçıların o r u n l a r ı değil, bu sorunun çözümünde onların elinde değil. Taleplerimizi ne kadar hep birlikte dile getirirsek bunları elde etmek de daha kolay olacaktır diye

düşünüyorum. Bunun yolunda talepleri birleştirmek ve hep beraber istemekten geçiyor. Bunun sonucu tüm halk kesimlerinin birşeyleri beraber istemesi ve birlikte elde edebilmesinin de en somut örneği olacaktır. Zaten şu anda kampanyası sürdürülen Bağımsız, Demokratik ve Ulusal hakları esas

alan anayasa çalışması bu coğrafya da yaşayan halkların sorunlarıyla bütünleşmiş ve aynı zamanda halkımızın özlemlerim duyduğu bir anayasa çalışması. Bunun en somut örneği Susurluk'la birlikte her türlü koşula rağmen sokağa çıkarak taleplerini bağımsız, özgür, adalet isteme şiarıyla dile getirilmesidir.

KURTULUŞ- Böyle bir anayasanın kapsam ve çerçevesi, talepleri hangi çerçeveye kadar genişletilmeli?

M. İnceoğlu- Şimdi bunun genişletebileceği çerçeve ne istediğimiz yada neyin nasıl olması gerektiği konusunda bizim üreteceğimiz politikayla belirlenecek olan olgudur. Eğer bizler önümüze genel prensipler olarak sadece işte bir TUSİAD'ın hazırladığı Anayasa'daki bahsedilen özgürlükten ya da ondan biraz daha" fazlasını veya da sadece birleşmiş milletler tarafından imzalanan bir takım sözleşmelerini genel bir kurallarım koyarsak önümüze hedef olarak çizeceğimiz çerçevede onadan ileriye gitmeyecektir. Şimdi mesala gazeteciler açısından baktığımızda uluslararası gazetecilik ilkelerinde de gazeteci savaştan taraf olmaz der ama bu savaşın nasıl bir savaş olduğu belirsizdir. Yani örneğin işgal altındaki bir ülkede yaşıyorsunuz ve onda sizinde mensubu olduğunuz bir halk özgürlük savaş veriyor orada taraf olmayacakmışınız yani bu gazetecilik ilkesi mi diyeceksiniz. Bunu sadece şunun için söylüyorum; uluslararası ilkelerde aslında çok net ya da insana çok fazla özgürlük tanıyan ilkeler değil, hatta bir çoğu bugün Türkiye'de uygulanan yasa maddelerinin yerini doldurabilecek ilkeler bunlar. Çünkü bunlarda gene egemen güçler tarafından verilen haktan şu değil işte bütün dünya halklarının bir araya gelip oluşturduğu kurallar bütün değil o nedenle biz tüm bunları ele alarak gözeden geçirip bunların bizleri çin yeterlimi değilmi? yeterli değilse nasıl olması gerekir yönünü tartışmalıyız.*

Cezaevlerindeki Sessiz Katliam Devam Ediyor

K yleri yakıp, yıktı, talan etti, etmedi
"Failimeçhul" cinayetleri, özel eğitimli konralarına işletti, yetmedi. Zindanlarda bulunan devrimci tutsaklara hunharca saldırdı, işkence ve baskılarla katliamlar gerçekleştirdi, yetmedi.

Durmak doymak bilmeden binlerce değerli halk evladının kanına girdi, yine yetmedi.

Mafyacı, kontrgerilla devleti ek olarak, son dönemlerde devrimci tutsakları tedavi ettirmeme, tedavilerine engel olma, geciktirme, zorluk çıkarma gibi yöntemlerle yeni katliam ve cinayet politikasını devreye sokmaktadır.

Uşak Cezaevi'nde bayan tutsaklara

yapılan saldırılar her geçen gün armakta ve teslimiyet dayatılmaktadır.

Buca Cezaevi'nde açlık grevi tehlikeli boyutlara, gelmesine rağmen duyarsızlık halen devam etmektedir. Çankırı Cezaevi'nde ise hastalıkları ciddi boyutlara gelmesine rağmen tutsakların tedavileri engellenerek ölüme terk edilmektedir.

Çankırı Cezaevi'nde sağlık durumu ağır olan tutsakların adları şöyle: Sabri Çelik (Kalp sıkışması ileri derecede verem, nefes darlığı), Hüseyin Şahin, Kemal Çelik, Abdullah Babat (Kan kaybı ve kansızlık sonucuyürememe), Fevzi Ünal (Karaciğer yetmezliği, kronik bronşit), Mustafa Argeç (Gırtlakta guatr, nefes almada zorlanma, konuşamama),

Adem İnce, Ferit Soylu, Sabri Taş (Beyin zedelenmesi), Hikmet Bozkurt (Kafatası çatlaması, beyin damar zedelenmesi), Kontrgerilla devletinin bu katliam politikalarının bir sonucu olarak daha önce, Yunus Yaman (Ankara Cezaevi), Kazım Tunç (Nevşehir Cezaevi), Polat İyit (Sağmalcılar) yaşamlarını yitirmişlerdi.

Yine Konya Cezaevi'nde son dönemlerde tünel bahane edilerek tutsaklara saldırılar, onlarca yaralandı.

Hücrelere atılarak işkenceciler tarafından sorgulanan tutsakları kişiliksizleştirmeyi amaçlayan faşizm, her zaman olduğu gibi yine bu çabalarından bir sonuç alamayacaktır. *

İstanbul Tabip Odası'nda Cezaevleri Konulu Panel "Sorunlar Sistemden Kaynaklanıyor"

İstanbul Tabip Odası'nda 13 Mart Perşembe - günün yapılan "Cezaevlerinde Sağlık Sorunları ve Çözüm önerileri" konulu panele katılan partelistler arasında Bayrampaşa Cezaevi Savcısı Necati Özdemir, özellikle ölüm orucundan sonra tutsakların sağlık durumuyla ilgilenen Çapa Tıp Fakültesi Nöroloji Başhekimisi Dr. Hakan Gürvit'in yanısıra üç doktor ve bir avukat da vardı.

Paneli izlemeye gelenlerin arasında ise Halkın Hukuk Bürosu Avukatları, ölüm Orucu direnişçisi Zeynep Güngörmez'in annesi Cennet Güngörmez ve süresiz açlık grevi direnişçisi Hüseyin Gündüz'ün babası Enver Gündüz de bulunuyordu.

Cezaevi Savcısı Necati Özdemir cezaevinde sorun olmadığını ve tutsaklarla sorunları diyalog yolu ile giderdiğini ve sorunun doktorlardan kaynaklandığını doktorların kafa yapısının değişmesi gerektiğini vurguladı.

Dr. Hakan Gürvit ise 86 yılında tanıdığı iki süresiz açlık grevi direnişçisinde Nazi kamplarında görülen bir hastalığa rastladığını belirtti, Ölüm Orucu direnişinden sonra asker ve polislin hastanede estirdiği teröre de değinen Gürvit, sorunun sistemden kaynaklandığını söyledi.

Diğer doktorlar da Hakan Gürvit'i destekleyen konuşmalar yaparak cezaevi ile ilgili kararlar doktorların değil MGK'nın aldığını vurguladılar.

Panel sonrası konuşan tutsak anası Cennet Güngörmez Bayrampaşa Cezaevi hastanesine sevk edilen kızının tedavisinin yapılmadığını ve sevk sırasında ise gözaltına alındığını Ankara'ya döndüğünde ise durumunun daha da kötüye gittiğini söyledi.

Cennet Ana tutsakların kötü sağlık durumlarından Susurluk'taki devletin sorumlu olduğunu vurgulayarak "Adalet istiyoruz" dedi. *

Ahlaksızlıklarınızla Özgür Tutsakları Karalayamazsınız

Burjuvazinin yıllardır devrimcilere karşı attığı en büyük iftira ve yalanlardan birisi, onların ahlakına yönelik olanlardır. Kendi pisliklerini, ahlaksızlıklarını, aralarındaki hayvanca ilişkileri, sosyete partilerini gizlemek için bu yola başvurun, halkımızın en çok değer verdiği olgulardan olan ahlak konusunda da, bu şekilde karalamalarla halkı devrimcilerden uzaklaştırmaya çalışır. Bu konuda akla-hayale gelemeyecek çarpıtmalar yapar, senaryolar kurar. Burjuvazinin, egemenlerin borazanı haline gelen, tümüyle onursuzluklarına ortak olan burjuva medya da bu konuda kraldan daha kralcı davranmaktadır. Devrimcilere yönelik her türlü aşağılık çarpıtmaları yayınlamaktadır.

Son olarak da Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde bulunan siyasi bayan tutsakların özgürlük eylemi, tünelin ortaya çıkmasıyla engellenmesi üzerine başta kontrgerillanın baş yayın organı Hürriyet Gazetesi ve daha sonra da Star Televizyonu bunu "Bayan tutsakların erkek tutsaklarla buluşmak için tünel kazdıkları" şeklinde vererek, adını da "Aşk Tüneli" koydular.

Halkın değerlerini, geleneklerini her zaman gözönünde bulunduran devrimcilere yönelik bu saldırıya sessiz kalamazdık. Ankara'da bulunan tutsak aileleri, 15 Mart Cuma günü Inter Star'da yayınlanan "Aşk Tüneli Yakalandı" haberini kinamak amacıyla bir basın açıklaması yaptılar.

İnter Star'ın Ankara temsilciliğinin önünde yapılan açıklama saat 12.30'da başladı. Aileler tarafından okunan açıklamada: "Haberiniz, tam da içinde bulunduğunuz kokmuş, her tarafından pislik akan düzeninize yaraşır bir haberi. Oysa halkımız vatan, özgürlüğü, onuru ve namusu için, devrimcilerin canı-kanı pahasına bedeller ödediğini biliyor. Hiçbir yalan ve ahlaksız haberiniz gerçekleri ters-yüz edemez. Vatanın ve halkımızın özgürlüğü için mücadele eden evlatlarımız zindanlar aşarak kavgaya kavuşacaklardır" denildi. Ayrıca tüm basına seslenerek "özgür bağımsız bir ülkede yaşamak istiyorsanız, kontrgerillanın sözcülüğünü yaparak evlatlarımızı çamur atmayın. İkiyüzlülüğü bırakıp kendi pisliğinizden arının" denilerek açıklama sona erdi.

Açıklamanın okunmasının ardından aileler, sorulan sorulan cevapladı.

Aileler açıklamaların ardından alkışlarla İnter Star'ın önünü tertektiler. *

Buca'da Yeni Bir Katliamın Fırsatı Kullanıyor

Burjuva basınla, kontrgerilla kalemşörleriyle "2. Bayrampaşa" demogojileriyle Buca Cezaevi'nde yeni bir katliamın zeminini hazırlayan kontrgerilla devleti, şimdi fırsat kolluyor. Gerginlik yaratmak, için bahaneler arayan cezaevi idaresi, hak gasplarına devam ediyor. Kontrgerilla Buca'ya saldırarak, tutsakları katletmek için pusuya yatmış durumda.

Var olan hak gasplarını ve gerginliği protesto etmek amacıyla görüşe çıkmayan tutsakların elektrikli ve suyunu keserek gerginliği artıran cezaevi idaresi bununla da yetinmeyip elleri bıçaklı, zincirli, şişli gardiyanları kordidorlarda dolaştırarak yine provokasyon yaratmaya çalıştı. Kapıda tedirginlik içinde bekleyen tutsak yakınlarına da saldırımdan çekinmeyen cezaevi müdürü ve savcısı "çocuklarımız adam gibi durmazlarsa gerekeni yaparız" tehdidiyle katliamın sinyallerini vermiştir.

Son olarak 19 Mart 1997 tarihinde cezaevine giden Çağdaş Hukukçular Derneği'nden bir avukat heyeti, Buca Cezaevi'nde gerginliğin sürdüğünü, devrimci tutsaklara yönelik her an bir saldırının olabileceğini ve tutsakların bunları protesto ederek sayım vermediklerini, kapıları dövdüğünü, sürekli sloganlar attığını ve idarenin tehditlerine devam ettiğini söylediler. *

Şok Radyo'ya Kapatma Cezası

Mersin'de halktan yana yayın yapan Şok Radyo'ya RTÜK tarafından bir'ay kapatma cezası verildi. Şok radyo çalışanları 13 Mart'ta yaptıkları basın açıklamalarında "Ülkemizde yapılan bunca pisliğin içerisinde amacı halka doğru haber iletmek olan bir radyonun cezalandırılması bizce çok anlamlıdır. Çünkü bu karar, demokrasiye basın özgürlüğüne tahammülsüzlüğün açık bir göstergesidir.

Açıklamada "Şok Radyo'nun susturulmasını istemiyorsak toplama ve kendimizi karşı sorumluluğumuzu yerine getirelim" çağrısı yapıldı. *

Bayrampaşa'nın Kapıları Basına Açıldı Onlar Yenilmezliğin ve Umudun Yiğit Neferleridir

İlk kez 17 Mart günü Bayrampaşa Cezaevi'nde koşullara kadar girecek özgür tutsaklarla kucaklaşmanın hazzını yaşadık. Onları, yaşantılarını yakından görmenin görüntülemenin dört saatte olsa onların yaşamına ortak olabilmeyi hazzını yaşadık hepimiz.

Bütün burjuva basın manşetten verdi Bayrampaşa'nın 'gizli yüzü'nün basına açılmasını. Neydi bu gizli yüz veya gizi yaratan kimdi? Bu sofiyu yine basını kapıda karşılayan, merak ettikleri herşeyi açıklayan özgür tutsaklar yanıtladı. "Biz sizi hep bekledik, görüşmek istedik. Kapıları açmayan biz değildik" diyen özgür tutsak hiçbirşeyden korkusu, saklayacak bir ayıbı olmadığını gösterdi. Alabildiğine açık ve meşruiyetli çünkü. Her soruya rahat rahat yanıt veriyorlar, dün ne söyledilerse bugün aynısını savunuyorlardı. İşte bütün kameralar, objektifler bu netliği 17 Mart günü Bayrampaşa'da gördüler. Onların kalemiyle "katliam emirleri veren azılı teröristlerin" düzenli, disiplinli, sevgi, saygı dolu yaşamlarını, üretimlerini, yaşamlarından aldıkları hazzı gördüler. Tüm karalamalarına rağmen tepkiyle karşılamadılar akillarındaki tüm soruları sormalarını istedikler. İnsanlık onurlarını, siyasi kimliklerini, değerlerini, ilkeli yaşamlarını hiç bir gücün bozamayacağını da açıkça ifade ettiler. Siyasi tutsakların kaldığı tüm cezaevleri kontrgerilla devlet tarafından sürekli hedef haline

getirilmiştir. Bayrampaşa cezaevinde her türlü iletişim araçlarının bulunduğu, eylem talimatlarının buradan verildiği ve siyasi karargah haline getirildiği noktasında medyanın da reklam aracı haline gelmiştir.

18 Mart Salı günü yine Bayrampaşa Cezaevi savcısı Necati ÖZDEMİR, yine basını çağırarak bütün siyasi koşulları tarihte ilk defa, basına açık olarak gezileceğini söylüyor.

Saat 11.30 sıralarında gerçekleşen görüşmeler başlıyor.

Yaklaşık bir saat içerisinde bütün koğuş ve yemekhaneleri geziyoruz ve sohbetlerimizi sürdürüyoruz. Bu arada aklımıza ve bilincimize yerleşen bir duygu yükleniyor. Hemen 1984 ölüm Orucu Direnişi'nde şehitlerimizi ve Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi önderi Dursun Karataş, Sinan Kukul'ları, tabii duyguyla insanın gözlerinden yaşlar akmaya başlıyor.

Çünkü Bayrampaşa Cezaevi'ne girmek bizim açımızdan tarihi onur ve mutluluktur. Altan Kerimçiller'in ve diğer şehitlerimizin anısı bilincimizde ve mücadelemizde yaşadığı gibi, onların tutsak yoldaşlarını görmek ve kucaklaşıp sohbet etmek, bizi sanki bir anda özlediğimiz günlere götürüyor. Bir anda beklediğimiz kavuşma geldi gibi düşünüyoruz. Bütün basın birden kameralarına ve fotoğraf makinalarına saldırarak, heyecanla 14. koğuşun kapısından içeri giriyoruz. Karşımızda halkımızın umudu, mafyacı-kontrgerilla devletinin korukulu rüyası olmuş, iki

çelik yürek bütün direnişlerde ve düşmanın hedef gösterdiği tüm provokasyonların karşısında alını ak, başı dikçe karşımıza dikiliveriyorlar. İki devrimci tutsak. Şadi Özpolat, Ercan Kartal. İtirafçıların ve hainlerin ortaya attığı yalanlarla, gerçek dışı iddialarla ilgili sorular sorulmaya başlanıyor. Basın bir yandan panik içerisinde sorulan sormaya başlarken diğer yandan da şaşkınlık geçiriyorlar. ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Greviyle ilgili devletin sürekli hedef gösterdiği DHKP-C tutsağı Şadi Özpolat, konuşmalarında şu görüşlere yer verdi:

Yine bugünde saldırılar olduğu zaman devlet bugünde devrimci tutsaklara ideallerinden, düşüncelerinden vazgeçirme çabası içerisine girdiği zaman bugünde direnişler olur. Bugün de devrimci tutsaklar ölümü göze alırlar. Bu konuda değişen hiç birşey yok. Şöyle bir yanlışlık çıkmazın, dün ya da önceki gün, burada bir arama yapıldı. Bayrampaşa Cezaevi'nde şimdiye kadar hiç bir zaman çeşitli cezaevlerinde de olduğu gibi arama problemi olmamıştır. Basın tarafından burası üzerinde de çokça spekülasyonlar vardı. Bir yanı sıra basın ve kamuoyu, cezaevlerinin yapısına geldi ve gördü. Onun ötesinde birşey yok, ne tutuklular açısından ne de idare açısından. Bir Buca'da içeriye saldırı yapıldı, katliam olduğunda çeşitli spekülasyonlar yapıldı ve hatta öncesinde de hazırlıklar yapıldı. Yine bir Ümraniye'ye saldırı yapılarak katliam gerçekleştirildiğinde dört tutsak katledilip onlarca keç spekülasyon yapıldı. Ama Ümraniye'de şu anda burada katliamda oraya saldırdığı zaman cezaevi işleyiş vardı. Bilirsiniz işleyiş dışı arama yapıldığı halde tutuklulardan hiçbir müdahale olmamıştır. Ama tüm koğuşlar aranırken DHKP-C tutsaklarının koğuşlarına girilmiştir. Saldırı planı düzenlenerek katliam yapılmıştır. Ve kamuoyuna da sayım verilmiyor, arama yapılmıyor gibi yansıtılan şeyler vardır. Yani kendilerine bir gerekçe yaratma gereği duyuyorlar. Kamuoyundaki tepkileri dizginlemeleri mümkün değildir. Gösterilen tepkiler ortadaydı. Bunları giderebilmek için kendilerini aklı selim bulmak için, butür saldırılar defalarca gündeme getirilmiştir Ama cezaevlerinde temel sorun şudur, bizim sorunumuz da budur. Siyasi tutsakların inancıyla yaşamak sorunudur. Bir Eskişehir politikası gündeme getirildiğinde Bayrampaşa

çok hedef haline getirildi. Örneğin temel politika suydı, öz de hep onu yazdık, çizdik. Eskişehir'de tutsakları tek tek hücrelere atarak işkencelerle itirafçılığın zorlamaktı. Bugün programlarda itirafçıların tablosu sergileniyor. Bu politika cezaevlerinde sergilenerek uygulanmaya çalışıldı. Tüm halka yönelik terör politikasının bir parçasıydı ve cezaevlerinden de uygulanmaya çalışıldı. Tutsakların kendisini ölüme yatıran direnişleri bunlar üzerine oldu. Ve bugünkü tabloları bu direnişlerden ayrı değerlendirmemek gerekiyor. Biz cezaevlerinde de olalım, dışarda da olalım, kişiliğimize, kimliğimize de olsa da ona uygun bir yaşam kurarız. Yani sorunumuz sadece kendi yaşantımızı kurmanın ötesinde bir sorun bugün ölüm orucundan çıkan insanların bir çoğunun durumu hem hafıza kaybı yönüyle hem de yürüyememe, konuşamama yönüyle sorun var ve rahatsız durumdadır. Bu insanların cezaevinde yatırılması bir işkencedir. Ümraniye'de ağır yaralanan kulağı sağır ve yürüyemeyen insanlar var. Ama bunlar hala bu durumda ve sorunları çözülmedi.

Bu arada DHKP-C tutsağı Ercan Kartal özelde Bayrampaşa Cezaevi, genelde tüm cezaevleriyle ilgili ve dışarda devletin direk hedef göstermesi, itirafçı hainlerin iddialarıyla ilgili açıklamaları yaptı. Şu görüşlerine yer verdi:

Bakın bir iddianameleri inceleyelim, gerçekten iddianamelere baktığımızda öyle çelişkilerle karşılaşırız ki... Söyleşi bir durum; talimatı veren beni, eylemi yapan içeriden her hangi birisi, bu kadar mantık dışı, akıl dışı bir durum söz konusu. Örneğin; herhangi bir yerde molotof atılmış, molotoflu polis ifadelerinde fezdelerinde molotof talimatını benim verdiğim söyleniyor. Bir molotofun hem talimatı olmaz hem de aynı zamanda da ifade veren insan da beni tanımaz etmez, buradan talimat vermenin mümkün olmadığını girdiniz ve gördünüz. Gördüğünüz kabinlerde talimat vermenin mümkünatı yok. Bunlar tamamen gerçek dışı. Ölüm Orucu sürecinde öyle olduğu ziyarette gelen her insan gözaltına alındı, çirliçiplak soyularak arandı. Bu koşullarda böyle bir insanın gelmesi ve talimat alması...

ölüm Orucu direnişi sürecinde ailelerimiz içeri giremedi. Burda direniş içerisinde yer alan arkadaşlar ziyaret kabinine giderek duruma değildi. Onların giremediği yere Mustafa Duyar nasıl girer yani bütün bunlar gerçek dışı iddialardır.*

PARTİ-CEPHE İLE BÜYÜYOR

EŞEL-MOBİL Sistemi Değil, Toplu Sözleşme Hakkı

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) REFAHYOL hükümetinin 1997 yılı bütçe düzenlemesini basiretsizlik örneği olarak belirtti.

18 Mart'ta KESK merkezinde KESK Genel Başkanı Siyami Erem tarafından yapılan açıklamada siyasi iktidarın hazırladığı sendika yasa taslağına karşı bir dizi eylemin gerçekleştirileceği bildirildi. Adaletsiz ek zam ücreti için, baskı, sürgün cezaları için, grevli toplu sözleşmeli sendikal haklar için eğitim, enerji ve sağlık sektöründeki özelleştirmelere karşı da çalışmalar sürdürülecek. Kamu emekçilerinin aktif katılımı için işyerlerinde eylem, tüm illerde kitlesel yürüyüş hazırlıkları varken, İstanbul'da 22 Mart'ta Kadıköy Altıyol'da ve 29 Mart'ta Aksaray Metro'da yürüyüşler düzenlenecek.

zenlenecek.

KESK tarafından yasa taslağının anayasa aykırı olduğu belirtilerek 17 Mart'ta hükümetin bu uygulamasının durdurulması için Danıştay'da dava açıldı.

Ayrıca KESK işçi konfederasyonlarıyla da birliklik oluşturmaktan ve ortak bir çalışanlar yasası hazırlamaktan yana.

EŞEL-MOBİL sistemiyle maaş artışları enflasyona göre belirleniyor. Çalışanların ücretinin enflasyon karşısında korunmasını esas aldığı söyleneceği de çeşitli sakıncaları beraberinde getiriyor. Birincisi siyasi iktidar "milli gelirin dağılımdaki reel kaybı telafi edemem, geçmişteki maaş kayıplarını veremem" diyor. Şu anki durumu korumayı hedefliyor. Ülkemizde enflasyon tüketici fiyat endeksinde göre belirleniyor. Ama rakamlarla oynanılabilen enflasyon artışının denetlenmesi, ancak sendika temsilcilerinin de bulunmasıyla mümkün.

Bir diğer sakıncası ise kamu emekçilerini örgütsüzleştirme ve sendikaları işlevsiz hale getirme. Zaten maaş artışı enflasyona göre iktidar tarafından belirleneceğinden sendikaların işlevini kaybetmesi söz konusu. EŞEL-MOBİL sistemi daha önce de 2 kez uygulamaya çalışıldı. 12 Eylül'ün

hemen öncesine rastlayan ilk süreçte cuntanın gelmesiyle uygulanamazken, ikinci kez 88'de gündeme geldi. 89 bahar eylemleriyle EŞEL-MOBİL sistemi alındı. Her iki süreçte de bu sistem ikili bir görev oynuyor. 80 öncesi ücretlerin yüksek olduğu bir dönemde ve böyle bir sistemle daha fazla artış engellenmeye çalışılıyordu. Hatta Evren ülkenin içinde bulunduğu bunalımdan yüksek maaşları sorumlu tutuyordu. 88'li yıllarda ücretlerin en düşük olduğu süreç ve ücretleri bastırarak aynı oranda tutmak için uygulama konmuştu.

Siyasi iktidar içine girdiği krizi atlatmak için her seferinde işçinin, memurun

maaşına göz diyor. İşçi memur tüm çalışanlar grevli toplu sözleşmeli sendikal hakları için, örgütlenmelerin önündeki engellerin kaldırılması için mücadeleyi yükseltme göreviyle karşı karşıyalar.*

Belediye-İş Üyesi Hıdır SABUR Serbest Bırakılsın

Şubat ayında toplanan ve işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerine yönelik 18 maddelik saldırı programının uygulanmasını isteyen Milli Güvenlik Kurulu kararlarını Refahiyol hükümeti bir bir uygulamaya koyuyor.

Sözde laikliğin korunması adına alınan, özünde ise Susurluk kazasıyla ortaya çıkan devletin kontrgerillacı, katil yüzünün gizlenmesine ve toplumsal muhalefetin bastırılmasına yönelik kararların ilk örneklerinden biri Kocaeli'de yaşanmıştı.

Kocaeli'de gözaltına alınan bir grup devrimcinin ailelerinin çocuklarının serbest bırakılmaları amacıyla yaptıkları açık grevini desteklediği için Belediye-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı Remzi Polat gözaltına alınmış, Siyasi Şube'de küfür ve hakaretlerden sonra serbest bırakılmıştı.

Yine Belediye-İş Sendikası üyesi ve Büyükşehir Belediyesi Sağlık İşleri Müdürlüğü'nde çalışan Hıdır SABUR da 17 Mart 1997 günü saat 21.00 sıralarında evi basılarak hiçbir gerekçe gösterilmeden Siyasi Şubeye bağlı polisler ve jandarma tarafından gözaltına alındı.

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu şube tarafından yapılan basın açıklamasında Hıdır SABUR'un gözaltına alınması protesto edilerek, "Bu uygulamalar sadece üyelerimize yönelik değildir. Bu kararlar sistemin içinde bulunduğu çıkmazın göstergesidir. Bugün DKÖ'lerin basılması, gazetelerin kapatılması, Kamu Emekçilerinin Sendikal Örgütlenmesinin engellenmesi ile sistemlerin devam ettirmek istiyorlar. Hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınan üyemizin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz" denildi.*

Grev Hakkı İçin Grev

Memurların hak arama mücadelesi ülkenin her yerinde sürüyor.

KESK'in eylem planında yer alan eylemliliklere Eskişehir'deki Kamu Çalışanları Sendika Şubeler Platformu basın açıklaması yaparak destek verdi.

Selami Vardar İş Merkezi önünde yapılan basın açıklamasını Eskişehir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Şükrü Öztürk okudu. Devletin temiz yönetim ve örgütlü toplum isteyen kamu çalışanlarını cezalandırdığına dikkat çekilerek "TOFAŞ'ları,

TEDAŞ'ları, TURBAN'ları, Bosna Hersek'e yardım paralarını, belirsiz mal varlıklarını ve daha nice yolsuzlukları yaratanlar, sebep olanlar aklanıyor. "Hukuk devleti kavramıyla alay ediyor" diyor Öztürk ayrıca demokrasinin olmadığı yerde hak ve özgürlüklerin olmayacağını vurguladı.

KESK'e bağlı sendikalara üye olan 10 bin 400 kişinin sendikal faaliyetlerden dolayı çeşitli şekillerde cezalandırıldığını, bunun da her dört üyeden birinin görülmemiş bir uygulama ile cezalandırılması anlamına geldiğini dile getiren Öztürk, ülke genelinde son sekiz ayda meydana gelen cezaların ve sürgünlerin son bulmasını istedi.

Son sekiz ay içerisinde

4 bin üçyüz kamu emekçisi sürgüne gönderildi. 73 bin 351 kamu emekçisi para cezasına çarptırıldı. 1586 memurun kadrosu elinden alındı. 7 bin 770 kişinin uyarı ve kınamayla sicil bozuldu. 1764 memurun derecesi ve kademesi durduruldu. 600 memur ise meslekten ihraç istemiyle bekliyor. 1200 memurun sürgüne itiraz davası ise sürüyor. Şükrü Öztürk Çalışma Bakanı Necati Çelik'in hazırladığı yasa taslağıyla ilgili olarak "Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Necati Çelik, sendikacı olduğu dönemde toplu sözleşme ve grev hakkı olmayan sendikaların sendika olmayacağını söylemişti. Şimdi ise hazırladığı yasa taslağı ile bunun tam tersini uyguluyor" dedi.

"Grev Hakkı İçin Grev", "Hastaneler Halkındır Satılmaz", "Memuruz, Haklıyız, Kazanacağız" yazılı dövizlerin yanında "Baskı Ve Sürgünlere Hayır", "Ne Katsayı Ne Sözleşme, Kurtuluş Toplu Sözleşmede" yazılı dövizler de taşındı.*

Ankara Haber-Sen'den Açıklama

Haber-Sen Ankara Şubesi yaşanan hak gasplarını duyurmak amacıyla 18 Mart günü Ulus Postanesi önünde bir basın açıklaması yaptı.

PTT emekçilerinin yaşadığı sorunların dile getirildiği açıklamada; "Yapılan zamlardaki dengesizliğe, taleplerin karşılanmadığı bir yasa olmadı" süreci sahte yasalarının ta-

nınmayacağına, taşeronlaştırmaya, özelleştirmeye, sağlık hizmetlerinde kısıtlamalara" değinildi. Açıklamanın sonunda tüm PTT çalışanlarına seslenilerek "örgütlü bir şekilde mücadele etmeye ve haklarımızı almak için üretime gelen gücün de kullanılması dahil her türlü fiili ve meşru mücadeleye hazır olmaya" çağırıldı.*

Enerji Yapı Yol-Sen'den İş Bırakma Eylemi

Refahiyol hükümetinin Enerji Santrallerini özelleştirerek yerli ve yabancı tekelere peşkeş çekilmesine karşı mücadele eden Enerji Yapı Yol-Sen üyesi binlerce emekçi ülke genelinde bir günlük iş bırakma eylemi yaptı. Tes-İş ve Türkiye Maden-İş sendikalarının üyelerine eylemi desteklemeleri için yaptıkları uyarılan dinlemeyen enerji işçilerinin de iş bırakarak desteklediği iş bırakma eylemi İstanbul'da yoğun kar yağışına rağmen büyük bir coşkuyla gerçekleştirildi.

Enerji Yapı Yol-Sen'in termik santrallerinin, dağıtım şirketlerinin ve özelleştirilmeye çalışılan tüm işletmelerin, özelleştirilmesine karşı düzenlediği bir günlük iş bırakma eylemine TEAŞ ve TEDAŞ'ta çalışan tüm emekçiler ve enerji kollarında çalışan işçiler iş bırakarak katıldılar. İş bırakma eylemi nedeniyle, sayaçlar okunmadı, büro hizmetleri tamamıyla durdu, arızalar onarılmadı ve vezneler kapatıldığı için fatura tahsilatı yapılmadı. Eylemlerinin hükümete bir uyarı olduğunu belirten enerji emekçileri, özelleştirme politikalarından vazgeçilmediği takdirde bu sefer şartları indireceklerini belirttiler.

Enerji Yapı Yol-Sen'in Türkiye çapında çalışan 35 bin emekçinin katılımıyla gerçekleştirdiği eyleme, Boğaziçi Elektrik Dağıtım A.Ş Genel Müdürlüğü (BEDAŞ)'a bağlı 13 işyerinde çalışan 2 bin 400 kamu emekçisinin tamamı katıldı. Enerji emekçilerinin iş bırakma eylemini Beyazıt, Ambarlı Termik Santralleri, Sanyer ve Çağlayan'da çalışan işçiler de yemek boykotu ve iş bırakma eylemi yaparak desteklediler.

İstanbul'daki iş bırakma eylemi nedeniyle yapılan basın açıklaması yoğun kar yağışı altında gerçekleştirildi. Enerji Yapı Yol-Sen'in düzenlediği iş bırakma eyleminin ilk konuşmasını Güven Gerçek yaptı. Özelleştirmenin işçi sınıfına ve emekçilere karşı uluslararası tekelin bir saldırısı olduğunu, ülke kaynaklarının yerli ve yabancı tekelere peşkeş çekilmek istendiğini belirten Güven Gerçek; "özelleştirme uygulamalarının önünde

barikat kurarak, hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanmaya devam edeceğiz" dedi. Kamu emekçilerinin sürgün, soruşturma ve idari-adli cezalarla susturulmaya çalışıldığını belirten Gerçek, Susurluk kazasıyla ortaya çıkan çetelerin üzerine gidilmediğini, hakkını arayan insanların ise mahkemelerde hapis cezalara istemiyle yargılandıklarını belirtti.

Enerji Yapı Yol-Sen İstanbul Şube Başkanı Erhan Karaçay yaptığı konuşmasında "Enerji santralleri, maden otoları, limanlar ülkenin atar damarlarıdır. Bunlar tıkanırsa yaşayamayız. Emekçiler olarak üretimden gelen gücümüzü kullanarak gerekirse bedel ödemeyi göze alarak özelleştirmeye dur diyelim" dedi. Sendika adına konuşan Günel Ümit Sever ise, 12 termik santralin sadece İM yıllık karları karşılığında 20 yıllığına devredilmek istendiğini, sadece TEDAŞ'ın yıllık karının 1.3 milyar dolar olduğunu, bu işletmenin ise 2.7 milyar dolara devredilmeye çalışıldığını açıkladı. Sendikacıların iş bırakma eyleminin amacını açıklayan konuşmalarından sonra kar ve soğuğa rağmen iş bırakma eylemine destek veren enerji emekçileri, Türkler eşliğinde halaylar çekerek "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçi Memur Elele Genel Greve" sloganlarını attılar. Ankara Necatibey caddesinde bulunan,

Başkent Elektrik Dağıtım Genel Müdürlüğü önünde özelleştirme uygulamalarını protesto etmek için toplanan sendika üyeleri ve KESK'e bağlı sendikaların üyeleri de bir günlük iş bırakma eylemi ve basın açıklaması yaptılar.

Enerji Yapı Yol-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Kemal Uğurlu yaptığı açıklamada; özelleştirmenin sadece çalışanlar açısından değil elektrik enerjisinin tüketenler açısından da büyük olumsuzluklar doğuracağını belirtti. Özelleştirme ile birlikte bakım ve onarım hizmetlerinden de para alınacağını, arızaların zamanında giderilmeyeceğini, trafo maliyet bedellerinin abonelerden alınacağını, şişirilmiş faturaların abonelere ödetileceğini belirtti. Konuşmasında emekçileri saldırılara karşı direnmeye çağırarak Kemal Uğurlu, sendika olarak özelleştirme uygulamalarına ve haklarına yönelik saldırılara karşı sonuna kadar direneceklerini açıkladı.

Enerji Yapı Yol-Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı ise yaptığı konuşmada, özelleştirme politikalarından vazgeçilmediği sürece daha kitlesel eylemlerle direnişlerini sürdüreceklerini açıkladı.

Enerji Yapı Yol-Sen'in Türkiye genelinde yaptığı bir günlük iş bırakma

eylemi, İzmir, Bursa, gibi büyük şehirlerde kamu emekçilerinin ve işçilerin desteği ile gerçekleştirildi.*

Adana

TEDAŞ İş Bırakma Eylemi

Adana'da Enerji Yapı Yol-Sen Sendikası'na bağlı üyeler bir günlük iş bırakma eylemi yaptılar. Yaklaşık 450 üyenin katılımıyla 18 Şubat 1997 günü TEDAŞ Demirköprü Şubesi'nde iş bırakma eylemi yapıldı.

Şube Başkanı İlyas Turan yaptığı konuşmada Refahiyol bugüne kadar IMF politikalarını batı taklitçiliği ile suçlayan anlayışla iktidar olur olmaz gerçek yüzünü gösterdi. İktidarın ilk işinin yolsuzlukların üstünü örtmek olduğunu öne süren İlyas Turan çeteleri aklamak ve IMF talimatları doğrultusunda özelleştirme programı kapsamlı bir biçime sokmak olmuştur. Bu durumdan Adana, Mersin, Hatay ve Antalya nasibini almıştır. Açıklamadan sonra halaylar çekip özelleştirmeye karşı slogan atan kitle, davul zurna eşliğinde halay çekmek isteyen insanların polisin izin vermemesine tepki gösterdi.

Mersin

"Bu Memleket Bizim, Sattırmayacağız"

Enerji Yapı Yol-Sen öncülüğünde özelleştirmeye karşı Türkiye genelinde yapılan bir günlük iş bırakma eylemi Mersin TEDAŞ önünde halaylarla şenlik havasında yapıldı.

18 Mart günü Mersin TEDAŞ önünde toplanan TEDAŞ çalışanları eylemlerine destek vermek amacıyla kamu emekçilerini davul ve zurnalarla karşıladı. İş bırakma eylemine SES, Tüm Bel-Sen, HADER Maliye Sen, Tes-İş 1 Nolu Şubesi, Emekli Sen, Memur Gerçeği Dergisi destek vermek amacıyla mesajlarla katıldılar.

Eylemdeki kamu emekçileri özelleştirmeyi durdurmak için, grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkımızı almak için, demokrasi ve özgürlüklerimiz için mücadeleye. Haydi gücümüzü göstermeye çağırısıyla ve "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları ile eylemi bitirdiler.*

Özelleştirmeye Hayır

Adana'da Özelleştirmeye Hayır Mitingi

Tes-İş Sendikası Adana Şubesi'nin termik santrallerin özelleştirilmesine karşı düzenlediği, "özelleştirmeye Hayır" mitingi 15 Mart günü yapıldı. Mitinge Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral ve Tes-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öznur'un yanı sıra çok sayıda sendika yöneticisi de katıldı.

"Özelleştirmeye Hayır" mitingine kendi pankartları ve sloganlarıyla katılmak isteyen birçok sendikadan Tes-İş yöneticileri tarafından engellemeleri nedeniyle beklenenin altında bir katılımla gerçekleşen mitingde işçiler Genel Grev taleplerini Bayram Meral'e "Şalter ne zaman inecek?" diye so-

arak dile getirdiler.

Tes-İş Adana Şubesi'nin düzenlediği miting saat 10.00'da Adana Hastaneler Kavşağı'nda başladı. Mitinge Konya, Mersin, Kayseri illerinden gelen işçiler de katılarak destek verdiler. Türk-İş'in ve Tes-İş yöneticilerinin özelleştirmenin siyasi boyutunu gözardı eden, sadece hükümeti hedef alan eleştiri ve sloganlarına karşı enerji işçileri, "Kahrolsun IMF Bağimsız Türkiye", "İşçi-Memur Elele Genel Greve" ve "Özelleştirmeye Hayır", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını haykırarak tepki gösterdiler.

Tes-İş Sendikası'nın yeterli or-

ganizasyonu sağlamaması nedeniyle sönük geçen mitingde konuşan ve Tes-İş yönetimini eleştiren 2. No'lu Şube Sekreteri Ahmet Engin Yaşar, "Sendika tam bir organizasyon eksikliği içerisinde. Özelleştirmeler almış başını gidiyor. Tepkinin şiddeti ve organizasyonu da buna denk düşmelidir" dedi.

Türk-İş'in ve Tes-İş'in yöneticilerinin özelleştirmelere karşı cepheден tavrı alınmasını ve geleceklerine yönelik saldırılara karşı yeterli tepkiyi ortaya koymamasını eleştiren işçiler, sendikacıların saldırılara karşı daha duyarlı olmalarını istediler.*

Sağlık Kuruluşları Devlet Tarafından Çökertiliyor

Eskişehir-Bilecik Tabipler Odası tarafından Tıp Bayramı Etkinlikleri çerçevesinde "Sağlıkta Özelleştirme" konulu panel düzenlendi.

Panelde konuşmacı olarak katılan Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi Üyesi Dr. Ata Soyer konuşmasında; "Sağlık kuruluşları devlet tarafından çökertiliyor" dedi. Sağlıkta özelleştirmenin sadece Türkiye'ye özgü olmadığını vurgulayan Soyer "geçmiş, kapitalist ülkelerde sağlıkta özelleştirme daha yumuşak, gelişmemiş ülkelerde ise daha sert biçimde yapıldı" şeklinde konuştu.

Ülkemizde sağlığa çok para ayırmak yetmiyor. Esas olan bunu halkın yararına kullanmak. Şu anki sistem ise rantiyelerin rahatlıkla kullandıkları rant ortamı, Türk Tabipler Birliği de bunu savunmuyor. Ata Soyer konuşmasında "özelleştirmenin amacı halka hizmet değil, kâr"dır" dedi. Konuşmasının sonunda Dr. Ata Soyer, oluşturulacak halk meclislerinin de bu konuda yararlı olacağını belirtti.*

ARNAVUTLUK'TAKİ SON GELİŞMELER; KAPİTALİZME UYUM SANCILARI

Arnavutluk'un Vlore kentinde başlayan ayaklanma ülkenin büyük bir kesimine yayıldı. Ayaklanma haftalardır dünya televizyonlarında ilk haber olmayı sürdürüyor. Arnavutluk'taki gelişmeler, çeşitli ülkelerde görülen kitlesel hareketlerden silahlı olması yanı sıra ayrılıyor. Ama ayaklanmanın en dikkat çekici yanı, bundan da öte, gösterilerde, hemen hiçbir bayrağın, pankartın, amblemin kullanılmıyor oluşudur. Bu da, ayaklanmanın niteliğinin anlaşılmasını, gelişmelerin yorumlanmasını güçleştiriyor.

Evet, ne oluyor Arnavutluk'ta? "Beyaz Yıllar'ın Sonu" mu gerçektir?

Kuşkusuz Arnavutlukta bir halk ayaklanması vardır; ancak bu halk ayaklanması ne açık bir sistem karşıtlığına, ne de bir sistem talebine sahip görünmemektedir. Yaşadıkları sorunların kaynağını hala "eski sosyalizm" de görenlerle, bunlara kapitalizmin neden olduğunu söyleyenler ayaklanmada birliktedir.

Ayaklanmayı abartmak ve ondan olmayacak sonuçlar beklemek, ya kapitalist restorasyon sürecinden birşey anlamamak, ya da bizdeki "AEP'çiler" gibi bir subjektivizm içine düşmektir.

Ayaklanma kapitalizmin ürünlerinden biri olan "Banker soygununa" karşı olsa da, kapitalizme uyum sancılarıdır ve en azından bugün için karşılığı kapitalizmin restorasyon sürecinin disiplin edilmesinde bulacaktır. "Sosyalizm"den çıkışta kitleler henüz kapitalizme uyum sağlayamamıştır; dahası sistem de

henüz tam anlamıyla kapitalistleşmemiştir. Sömürü mafya yöntemleriyle sürdürülmektedir, bu noktada Arnavutluk halkı alabildiğine acımasız ve kurnasız bir kapitalist sömürüyle yüzyüze kalmış ve bu çerçevede tepkisi de son derece şiddetli olmaktadır.

Gelinen noktayı tam olarak görmek ve ayaklanmanın nasıl bir yönelim içine girebileceğini, hangi sonuçları yaratacağını kestirebilmek için, "Sosyalizm sonrası" Arnavutluk'taki süreci gözden geçirmek gerek.

KAPİTALİZME DÖNÜŞ

Arnavutluk Emek Partisi (AEP) önderi Enver Hoca'nın 1985'te ölümünden sonra yönetime geçen Rainiz Alia emperyalizmin sosyalist sisteme yönelik olarak geliştirdiği büyük

komploya ortak olarak "reform" vb. söylemleriyle Arnavutluk'u '90'lı yıllarda emperyalizme teslim etmişti.

Arnavutluk'ta Aralık 1990'da çok partili seçim yapıldı. Sosyalizme ihanet eden "Komünist Parti" bu seçimi kazandı ve 1991'de iktidara geldikten sonra adını "Sosyalist Parti"ye çevirdi. Emperyalizmle işbirliği yapan Alia ve partisinin aslında sosyalizmle bir ilgisi kalmamıştı ama, halk kitlelerinin kapitalist restorasyon sürecinde ortaya çıkması kaçınılmaz olan tepkilerini nötralize etmek ve eski düzene bağlılık temelinde varolan sol potansiyeli kendi potasında tutabilmek için "Sosyalist" adını kullanmaya devam etti.

1991'den sonra Arnavutluk'ta kitle muhalefeti yavaş yavaş gelişmeye başladı. Ramiz Alia 1991'de Eylül ayında gelişen kitle muhalefeti sonucunda istifa

etti ve yönetimi 1992'de yapılan seçimle Demokrat Parti adayı Sali Berişa'ya devretti. Berişa emperyalizme bağımlılığı geliştirerek IMF reçetelerini uyguladı. Özelleştirmelere başladı. Kapitalist pazar ekonomisini inşa etmeyi hızlandırdı ve ülkeye emperyalist askeri üs kuruldu.

Başta Almanya, İtalya ve ABD emperyalizminin tekelleri olmak üzere diğer emperyalist ülkelerin tekelleri için Arnavutluk paylaşılması ve yutulması gereken bir pazardı. Emperyalizm, kapitalist restorasyonu her yönden destekledi. Daha rahat bir yaşam bulacağını uman halk ise büyük bir sefaletle, açlıkla ve kapitalizmin vahşeti ile karşılaştı. Arnavutluk halkı kapitalizmin aç gözlü sömürüsü ve zulmü ile karşı karşıya geldiğinde eksiği de olsa, bir dizi olumsuzluğu bağırda taşısa da geçmişte yaşadığı sosyalizmi yeniden hatırlamaya başladı. Halkın bu ruh halinde ne eskiye dönme kararlılığı vardır; ne de kapitalizmi olduğu gibi kabul etme.

Arnavutluk enflasyonunun yüzde 237'yi bulduğu, 300 binden fazla insanın işsiz kaldığı, yüzbinlerce işçinin Yunanistan, İtalya ve Almanya'ya göç ettiği, ortalama işçi aylığının 60-80 dolar olduğu bir ülke durumuna gelmişti. 700 bin işçi sürekli olarak sık sık greve gidiyordu. Kapitalist sömürü yoğunlaşmış, sosyal yaşam çekilmez olmuştu. Halkın büyük bir kısmı parasını bankelere yatırmıştı. İşte bu ortamda bankerler halkın parasını (yaklaşık 1.5 milyon dolar) ödemeyerek "iflas" ettiklerini açıkladılar.

Devlet her türlü pisliğin içindeydi.

Arnavutluk Devrimi ve Gelişimi

Arnavutluk'ta sosyalist hareketin başlangıcı, 1930'lu yıllara uzanır. Kral Zogo rejimine karşı kitlelerde meydana gelen uyanışın ürünü olarak Korça, İşkodra vb. yerlerde komünist gruplar oluşur, ancak önemli bir etkiye sahip olamazlar. 7 Nisan 1939'da İtalyan faşizminin istilası ile birlikte Milli Kurtuluş Mücadelesi her sorunun üzerine çıktı. Bu gruplar içinde en etkili olan Müslim Perza önderliğinde gelişen silahlı hareketti. Devrimciler kurtuluş mücadelesini örgütlü ve birleşik tarzda hayata geçirebilmek için dağlarda silahlı olarak örgütlenmeye başladılar ve anti-faşist mücadelede inisiyatif el aldılar.

Arnavutluk Komünist Partisi (AKP) 1941 Kasım'ında kuruldu. Dağınık grupların birleşmesiyle meydana geldiği için otomom eğilimleri taşımaya devam ediyordu. Mücadeleyi etmekteken yana olan "Gençlik Grubu" ve "Troçkist Ziyarri Grubu" ile bazı diğer sapma akımlar, Parti içerisinde azımsanmayacak bir gücü temsil ediyordu.

Enver Hoca çizgisinin güç kazanması, netliği sağlaması ile birlikte kitlelerin mücadelesi gelişti. AKP 1941-42 başlarında 5-10 kişilik gerilla birlikleri oluşturarak vur-kaçta dayalı anti-faşist eylemler örgütledi. Bu gelişmenin ertesinde, AKP önderliğinde Milli Kurtuluş Cephesi kuruldu. Ve AKP'nin, halkı, Milli Kurtuluş Cephesi içindeki örgütlemeye başarılı devrimcileri kitle hareketinin önderi haline getirdi.

Güçlenen ve zaferi yaklaştan AKP önderliğindeki Arnavutluk halkının örgütlülüğünü daha da geliştirmek için toplanan AKPI. Milli Konferansı, Milli Kurtuluş

Ordusunun kurulması kararını aldı. Heryerde Milli Kurtuluş Konseyleri kuruldu.

1944 Nisan'ında Milli Kurtuluş Ordusu düşman saflarını parçaladı ve 17 Kasım 1944'de de zaferini ilan etti. Ülkede halk iktidarı kazanamamış, kuleleriyle görevini üstüne aldı.

AKP mevcut durum ve olanaklardan yola çıkarak Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin yardımı ile ülkenin inşasını gerçekleştirilmeye başladı.

Kurtuluştan sonraki ilk seçimlere AKP'nin oluşturduğu Demokratik Blok'un dışında katılabilecek başka bir güç yoktu. Aralık 1945'te blok oyların yüzde 93'ünü aldı.

AKP önderliğindeki Demokratik Cephenin zaferi ile 11 Ocak 1946'da Arnavutluk Halk Cumhuriyeti ilan edildi.

Ancak AKP, tüm bu süreç boyunca parti içindeki hizipleşmeleri aşamamıştı. Parti içerisinde üç çizgi vardı: Enver Hoca'cılar, "batıyanlılar" ve Tito'cular. Sonraki süreçte parti içinde sancılı tasfiyeler yaşandı.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi (SBKP) önderliğinin Kruşçev revizyonist kliginin eline geçmesi ile bağımsız politika üretme özelliği kazanamamış, kuleleriyle bağ kurmada yetersiz kalan pek çok Doğu Avrupa Komünist Partisi Revizyonist önermeleri eski M-L görüşleriyle ikame ederlerken, AEP, Kruşçev çizgiye karşı direnmeyi başardı.

Ancak bu gelişme Doğu Avrupa Komünist Partilerinde olduğu gibi AEP'de de yansımaları buldu. AEP'nin 3. Kongresinde delegelerden bir kısmı Kruşçev'ci

revizyonist çizgiyi sahiplendiler. Fakat AEP kongreden revizyonist çizgiyi mahkum ederek çıktı.

1957 Moskova toplantısından sonra kutuplaşma başladı. AEP, Kruşçev revizyonizmine karşı Çin Komünist Partisi (ÇKP) ye yaslandı.

Arnavutluk 1961'de Varşova paktından çıkarıldı. 1962'de ise Comecon'dan çekildi.

ÇKP ile AEP'nin SBKP'ye yönelikleştirilmesinde gözlemlenen birliktelik AEP-ÇKP yakınlaşmasını sağladı.

ÇKP-AEP ilişkileri 1972'ye kadar yoğunlaşarak sürdü. MAO'nun ölümüyle sağcı-liberal çizgi açıldı. AEP-ÇKP ilişkileri gerileyerek 1978'e kadar sürdü. Ve sonuçta ÇKP'yle ilişkiler kesildi ve AEP'nin "yalnızlık" çizgisi başladı.

AEP halkın maddi gereksinimlerini de karşılayabilmek için gerekli olan modern bir sanayi ile teknolojinin önemini pratikte reddetti. Bunun sonucu olarak gerekli gelişimi bir türlü sağlayamadı. Ve ekonomik, teknolojik gelişmede güdük kaldı. 1980 ve 1985'te gerileyen ekonomik büyüme yüzde 3'e düştü. Bu süreç boyunca sektör bir politik çizgi ve kültür geliştirildi. Halk, ülke, parti tamamen içe kapandı. Kendine güvenli görünümün tablonun altında kendine güvensizlik vardı. Sektörler, kendine güvensizlik, sosyalist ülkelere çarpık bakış, farklı ülkelerdeki devrimci hareketlerin de yanlış değerlendirilmesini getirdi. Sektörler kendine güvensizlik faşist cuntaları destekleyecek yalpalamalar ortaya çıkardı.

1985'te AEP önderi Enver Hoca öldü. Ve Arnavutluk bugünkü noktaya geldi. Sosyalizmin direnişsiz yenilmesinde bu içe kapalı, sektör politik ve kültürün payı büyüktü.*

tiği işlerdi. İktidardaki Demokrat Parti'nin yönettiği özel şirket Skiponya aracılığıyla uyuşturucu ve silah ticareti yapıyor, bankerler suç örgütlerinin paralarını aklıyor, Savunma Bakanı silah kaçakçılığı yapıyor, İçişleri eski Bakanı uyuşturucu trafiğini yönetiyordu. Banker şirketleri ile Demokrat Parti (DP) zaten içiçeydi. Bu süreç içinde yeni yetişmekte olan burjuvazi, tefeci ve aracı bürokratlarla halk arasındaki ilişkiler giderek derinleşti. Halkın muhalefeti yükselmeye başladı.

VAHŞİ KAPİTALİZM HALKIN UMUTLARINI DA, SABRINI DA TÜKETİTİ VE AYAKLANMA BAŞLADI

1997 yılının başında halkın öfkesi büyüyerek sokaklara, alanlara taşı. Ocak ortalarında gösterilerle, açık grevlerle başlayan muhalefet kısa sürede bir ayaklanmaya dönüştü ve silahlandı. Ayaklanma özellikle Güney Arnavutluk kesiminde yaygınlaştı. Onbinlerce insan polisle çatıştı. Halk devlet kurumlarını, bankerlik binalarını, iktidardaki DP'nin binalarını yakmaya başladı. Devlet denetim kuramıyordu. Paraların büyük bir bölümünün ödeneceği vaadinde bulunarak halkı oyalamaya çalıştı.

1 Mart'ta halk Vlore kentinde ayaklandı ve kentin kontrolünü ele geçirdi. Devlet ayaklanma karşısında olağanüstü hal ilan ederek zulüm uygulamaktan, katliam yapmaktan çekinmeyeceğini açıkladı. Devletin tüm baskı ve zoru, gelişen ayaklanmayı engelleyemedi ve ayaklanma giderek diğer kentlere de

yayıldı. Halk devletin zulmü karşısında kendi şiddetini uygulayıp, kışkırları basarak silahlara el koydu. Gizli polis (SKİH) binası basılarak yakıldı. Devlet güçlerinin her türlü silahına el koyan halk tank ve zırhlı araçlara da sahip olarak ve ayaklanmayı büyütürken daha geniş bir kesime yaydı. Halk Saranda liman kentinde deniz üssünü basarak savaş gemilerine ve fırkateynlere de el koydu.

AYAKLANMA, NEYE, NEREYE YÖNELECEK?

Ayaklanmanın ne merkezi bir yönetim mekanizması ne de bir politik önderliği yoktu. Emperyalistler ve işbirlikçileri, ayaklanma karşısında önce Sosyalist Parti Başkanını Başbakan yaparak muhalefeti yumuşatmaya çalıştılar. Ancak sonuç alamadılar. Bu defa emperyalistlerin de doğrudan müdahalesiyle bir "Mutabakat Hükümeti"nin kurulması, seçimlerin yenilenmesi ve bazı reformlarla ayaklanmayı bitirmek istediler. Devlet Bakanı Şali Berişa halkın büyüyen ayaklanması karşısında geri adım atarak seçime hazır olduğunu açıkladı. Reform vaatlerinde bulundu. Ancak ayaklanmacılar bunlarla da yetinmedi.

Yetinmedi ama... Ama, ayaklanmacıların talepleri de Devlet Başkanı Berişa'nın istifası etmesi noktasında kilitlendi. Mevcut durumda, Berişa'nın istifası, ayaklanmayı bitirmeye yetecek bir hale gelmiş durumda.

Pekala böyle de Berişa neden istifa etmiyor? Arnavutluk'ta, halkın ayaklanmasının yanında, kapitalizmin yeniden gelişmesi sürecinde devlet yönetimin-

den mafyaya kadar pek çok kesimin çıkar kavgaları ve hakimiyet savaşı da var elbette. Egemen ve asalak sınıflar arasındaki çatışma, emperyalist çözümlerin de hemen uygulanabilmesinin önünde engeldir. Ancak emperyalizm geline nokta ayaklanmayı bitirmek için Arnavutluk yönetimine yaptığı baskıyı arttırmıştır. Emperyalizm esasında fazla telaşlanmamıştır. Çünkü görmektedir ki, ayaklanma mevcut düzende tam bir karşıtlık içinde değildir. Farklı dinamikler taşısa da kapitalist restorasyonun disipline edilmesi, ayaklanmayı en azından yumuşatacaktır.

Yaşanan kendiliğindenci gelişen ve çeşitli güçlerin yön vermeye çalıştığı bir halk ayaklanmasdır. Halk, kapitalist restorasyona ve bunun açığa çıkarttığı yoksulluğa, çürümeye, zulme karşı biriken öfkesini eyleme dönüştürmüş ve ayaklanmıştır. Hatırlanacak olursa, Rusya'dan Macaristan'a kadar hemen hepsinde kapitalist restorasyon sürecinde bu boyutta olmasa da yaygın kitlesel tepkiler gelişmiş, bazılarında sosyalizm özlemi, istemi açık olarak dile getirilmiştir. Ancak henüz kapitalizme, emperyalizme karşı bir iktidar savaşını yürütebilecek politik donanımdan ve örgütsel şekillenişten yoksun bu kitle hareketleri, bırakalım sonuç almayı, süreklileşememiştir bile.

Sonuçta bugünkü Arnavutluk'ta kapitalizmin altyapısını ve üst yapısını oluşturma süreci yaşanıyor. Kapitalizmin yerleşme sürecinde kitleler, özelemleri, hayal kırıklıklarını ve öfkeyi birarada yaşıyorlar. Eskiyle kıyasladıkları noktada, herşeyin paralı hale gelmesi,

en temel ihtiyaçlarından yoksun hale gelmeleri, onlarda eskiye özele yaratırken, kapitalizm belli bir zenginlik tabakası ve "köşe dönme umudu"nu yaratabildiği ölçüde, en azından karşısında ciddi bir muhalefetin oluşmasını önlemiş oluyor.

Bugün halkın büyük kesiminde soyguna, talana büyük bir tepki, düzenlilik arayışı vardır. Ama bu arayış kapitalizm mi, sosyalizm mi gibi net bir tercih en azından bugün için yaptırarak bir arayış değildir. Kafalar karışık, zihinler bulanıktır. Mafya düzenine karşı öfke büyüktür ama geriye dönüş özlemi de güçlü değildir.

Arnavutluk'ta egemen sınıflar emperyalizmin de desteğiyle bu tepkileri yumuşatacak, mevcut düzen içinde bir çözüm sunacak ve yeniden kapitalizmi öğreneceklerdir.

Elbette bu ayaklanmanın ilerici birikimleri, halka öğrettikleri olacak, bunlar yarı gelişecek sınıflar mücadelesinin yoluyla açacaklardır. Ancak bugün Arnavutluk'ta yaşanan süreç kapitalist restorasyon sürecidir, yaşananlar bu sürecin sancısıdır. Ayaklanma bunu değiştirecek bir muhtevaya sahip değildir; gelişmelerin kapitalizmden başka yolu yoktur. Arnavutluk halkı kapitalizmi yeniden öğrenecek ve yeniden sosyalizm mücadelesine yönelecektir. Ama bu süreç yaşanacaktır.*

Kamu Emekçileri Anayasa'yı Tartıştılar

Tüm Belediye Emekçileri Sendikası Bern-Sen tarafından düzenlenen "kendi Anayasa'mızı yapalım" adlı söyleşi 15 Mart günü Genel-İş Sendikası 2 No'lu Bölge Şubesi'nin toplantı salonunda yapıldı. Bern-Sen, Tüm Maliye-Sen, Eğitim-Sen üyesi kamu emekçilerinin katıldığı söyleşinin yöneticiliğini Bern-Sen Ali Bingöl yaparken, konuşmacı olarak Liman-İş Sendikası Genel başkanı Hasan Biber, KESK MYK üyesi Tayfun İşçi, Halkın Hukuk Bürosu Avukatlarından Efkân Bolacı ve Bemsen-Üyesi Hanifi Bingöl katıldı.

Demokrasi ve özgürlük mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşmasından sonra söyleşi başladı. Söyleşinin açılış konuşmasını yapan Ben-Sen Genel başkanı Ali Bingöl, Bugüne kadar yapılan tüm anayasaların hiç birisinde halkın düşüncesinin alınmadığını belirtti. İşçilerin, emekçilerin bir bütün olarak halkın katkısının olmadığı Anayasaların, halka dayatıldığını belirten Ali Bingöl, ülkemizde yaşanan son gelişmelerin artık halkın mevcut yasalarla yönetilmek istemediklerini gösterdiğini belirtti. İşçiler, emekçiler olarak artık kendi Anayasamızı hazırlamalı ve kendi yasalarımızı

siyasi iktidara dayatmalıyız dedi.

Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber konuşmasında işçilerin ve kamu emekçilerinin taleplerini içeren bir anayasanın ancak çalışanların ortak mücadelesi ile hayat bulacağını belirtti. Hasan Biber, tek tek birbirinden bağımsız eylemlerle elde edilen kazanımların kalıcı olmayacağını, önemli olanın halkın demokrasi ve özgürlük mücadelesine katılmasını sağlamak olduğunu belirterek, eylemlerimizi ve taleplerimizi halkın sahipleneceği

araçları bulmalı, bunların etrafında taleplerimizi iktidara dayatmalıyız dedi.

KESK MYK Üyesi Tayfun İşçi ise Demokratik Anayasa taleplerinin durup dururken ortaya çıkmadığını, on yıllardır verilen bir mücadelenin ve ödenen bedeller sonucu gündeme geldiğini söyledi. Tayfun İşçi konuşmasını, bugün adaletin hakim olmasını, özgürlüğün hakim olmasını, demokrasi istiyorsak, ulusların kendi kaderlerini tayin haklarını da istemeliyiz dedi.

Anayasa devletin ideolojik üst aygıtıdır.

Halkın Hukuk bürosu Avukatlarından Efkân Bolacı, Anayasanın tanımını yaparak başladığı konuşmasında, anayasaların devletin ideolojik üst yapılanması olduğunu belirtti. Şimdiye kadar altı anayasanın hazırlandığını belirten Bolacı, hiç bir anayasanın halk tarafından tartışılmadığını ve onaylanmadığını belirtti.

Susurluk'la birlikte devletin ve sistemin tartışılmaya başlanmasının iktidar tarafından tehlike arz ettiğini işaret eden Efkân Bolacı, söyleşiye katılanlara hep birlikte bu tehlikeyi görme çağrısı yaptı.

Konuşmasına 1789 Fransız Anayasası'ndan örnekler vererek devam ederek, Luvr Müzesi'nde muhafaza edilen anayasanın girişinde "Bu anayasanın dışı insan der siyle kaplıdır" yazısının yer aldığına dikkat çekerek Demokratik, Bağımsız, Ulusların haklarını esas alan bir anayasanın da ancak bedel ödenerek elde edilebileceğini belirtti.

Söyleşiye katılan kamu emekçilerinin sordukları soruların cevaplanması ile konuşmalar sona erdi.*

olaylar
eylemler
insanlar
yenilgiler
zaferler

BU TARİH BİZİM

PETKİM İŞÇİSİ DİRENİŞTE

27-28 Mart 1991

Petkim işçileri uyuşmazlıkla sonuçlanan toplu sözleşmenin Yüksek Hakem Kurulu'na götürülerek çözümsüz bırakılmasını protesto etmek amacıyla birçok direniş gerçekleştirdiler.

Aliğa içinde alkışlı; sloganlı yürüyüşlerle başlayan eylemler, üretim tesislerinin süresiz işgal edilmesiyle devam etti.

Eylül 1990'dan itibaren toplu iş sözleşmelerinde bir kazanım elde edilemediği gibi, bir taraftan işçiler sendika tarafından sürekli oyalanıyor, bir taraftan da grev haklarını kullanamıyorlardı.

Sonunda Mart ayı boyunca sürecektir olan eylemlerine Yarımca'daki Petkim

işçileriyle beraber işyerine yürüyerek gelmeye başladılar.

13-14 Mart'ta 48 saat boyunca işyeri yemekhanesini işgal ettiler.

27 Mart'ta bütün işçiler işyerine yürüyüş gerçekleştirdiler.

28 Mart'ta işçiler ve aileleri işyerinden Aliğa Hastanesi'ne kadar 3500 kişilik bir kitleyle yürüdüler.

1 Nisan'da Aliğa'ya yapılan yürüyüşte polislin saldırması sonucu 10 işçi ağır yaralandı. Fakat buna rağmen sloganlarla tesislere kadar yürüyüşlerini sürdürdüler.

2 Nisan'da tesis bahçesinde sürekli bulunan polisleri de dışarı attıktan sonra işyerini süresiz işgal ettiler. *

YOZGAT'TA GRIZU PATLAMASI

26 Mart 1995
Yozgat'ın
Sorgun ilçesinde
Madsan kömür
işletmesine ait
maden ocağında
26 Mart'ta
meydana gelen
grizu patlaması
ile 37 işçi diri diri
toprağa
gömüldü.
Madenciler
arkadaşlarını
kurtarmak için

canla başla çalıştılar. Ancak, işveren madencinin yaşamına değer vermiyordu. Grizu için önlem alınmadığı gibi, patlamadan sonra da gerekli teçhizatın ve elemanın geç gelmesi, katliama davetiye çıkarıyordu. Ocakta ne gaz maskesi, ne oksijen tüpü bulunmuyor, bulunan oksijen tüpleri de çalışmıyordu. Madsan kömür şirketi yetkilileri katliamdaki sorumluluklarını gizlemeye, soruşturmalardan en az zararla kurtulma hesapları yapıyorlardı.

İşveren göçük altında kalan işçilerin listesini vermek istemiyordu. Çünkü madencilerin ne sigortası vardı, ne de herhangi bir sosyal güvenceleri... 1992 yılında sendikaya üye oldukları için 80 işçiyi işten atarak, yerlerine sendikası, hiçbir sosyal hakkı olmayan, sözleşmesiz ve ucuz işçi çalıştırmaya başlamışlardı. Patlamayı duyan madenci aileleri maden ocağı önünde toplanarak acılarını paylaşıp, öfkelerini haykırdılar. Polis, eşleri, kardeşleri, çocukları için ağıt yakan ailelere pervasızca saldırarak dağıtmaya çalıştı. Bölgeye gelen Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Veysel Atasoy ve Çalışma Bakanı Aydın Güven Gürkan ailelerin yuhlamaları arasında geri dönmek zorunda kaldı. *

DEVİRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖN ETİMİNDE

23 Mart 1996

DİSK Genel-İş Sendikası 2 Nolu Bölge Şubesi'nin Genel Kurulu 23 Mart'ta yapıldı. Genel-İş Sendikası 7 No'lu Şube Başkanı Erol Ekici başkanlığa seçildi. Erol Ekici 145 oy alırken karşısında aday olan Yakup Umur ise 46 oy alabildi.

İstanbul'dan ve Trakya'dan yeni yön stümi seçmek için gelen delegeler bürokrat sendikacılığı değil, devrimci sendikacılığı savunucularını desteklediler.

Kurulda ilk konuşmayı DİSK Genel Başkanı Rıdvan Bulut yaptı. Daha sonra söz alan Yakup Umur ise tamamen örgütlü sendikacılar kararları nitelikli bir konuşma yaptı.

Erol Ekici'nin yaptığı konuşmayı ise delegeler "İşçiyiz Halkıyız Kızanacağız" sloganlarıyla desteklediler. Ekici konuşmasında örgütlü olmanın önemini dile getirdi.

Erol Ekici'nin başkan olması yine sloganlarla karşılandı. *

GENÇLİK KIZILAY'DA

23 Mart 1996
YÖK ve rektörler 23 Mart'ta Çankaya'da bir zirve yapacaklardı. Amaçları belli idi. Üniversitelere yani gençliğe "çeki düzen" verilmeliydi. Aynı gün öğrenci

gençlik de protesto etmek için TÖDEF'in çağrısıyla Kızılay'daydı.

Haraçlarla ve paralı eğitimle üniversiteleri emekçi halk çocuklarına kapatmaya çalışanlar, "reform" adı altında üniversiteleri daha sıkı bir cendere

altına sokma planları yapanlar gençliğin barikatıyla karşılaştılar.

Zirveden önce illerden gelen temsilcileriyle toplantılar yapan TÖDEF "Geliyoruz, Sarsacağız,

Kazanacağız" kararlılığıyla 23 Mart'ta Kızılay'da olunacağını açıkladı ve tüm gençliğe, gençlik örgütlerine bu doğrultuda öneriler götürdü..

Çeşitli illerden trenlerle Ankara'ya gelen öğrenciler Abdi ipekçi Parkunda buluşarak Üniversiteli öğrenciler Platformu pankartı altında Kızılay'a doğru yürüyüşe geçtiler. TÖDEF, Anadolu'nun birçok yerinden gelen öğrencilerle en kalabalık korteji oluşturuyordu.

Programda Çankaya'ya yürüyüş vardı. Ancak bu karar Ekim Gençliği, Kaldıraç ve DPG tarafından geçeri hiçbir gerekçe gösterilmeyerek çiğnendi ve DTFC'ye yürüyüş gündeme getirildi. Kimileri bu gelişme üzerine eylemden tümüyle çekilirken, TÖDEF öneriyi doğru bulmadığı

halde pankartını toplayıp gitmek yerine DTFC'ye doğru yürüyüşe geçti.

DTFC'ye varıldığında polis saldırısı sonucu okul tam bir savaş alanına döndü. Yaklaşık 300 öğrenci yaralandı ve birçoğu gözaltına alındı. Okulun içindekiler ise barikatlar kurarak işgale başladılar. Gaz bombalarıyla saldırıya geçen polisle öğrenciler çatıştı. Saldırıdan tiyatro çalışması yapanlardan, gazetecilere, çevreden bulunan insanlara kadar herkes nasibini aldı.

Dağılan öğrenciler bir süre sonra tekrar bir araya gelerek ÖDP Çankaya il binasında açlık grevine başladılar. Ertesi gün ÜÖP'lü öğrenciler Yüksel Caddesinde çeşitli sendika ve derneklerin de katılımıyla bir basın açıklaması yaptılar.

24 Mart'ta öğrenciler, gözaltına alınan öğrenci aileleriyle birlikte Ankara Emniyet Müdürlüğü binası önünde oturma eylemi yaptı.

Bu arada öğrenciler ODTÜ'de sınıf konuşmaları, afişlemeler yaparak ODTÜ'lü öğrencilere okulu terketme eylemi yapmalarını önerdiler. Öğrenciler bu öneriyi kabul ettiler. Öğrencilere Eğitim-Seriden, Pir Sultan Abdal Derneğine kadar birçok dernekten destek geldi.

25 Mart'ta öğrencilerin bir kısmı serbest bırakıldı. Serbest bırakılan öğrenciler aileleri ve diğer öğrencilerle birlikte insan Hakları Vakfı'na kadar yürüdüler.

26 Mart'ta mahkemeye çıkarılan öğrencilerden 26'sı tutuklanarak cezaevine gönderildi. *

Ege Kültür Sanat Merkezi'nde Gazi Ayaklanması Etkinliği

Kontgerillanın 12 Mart 1995 tarihinde Gazi Mahallesi halkına karşı gerçekleştirdiği katliamın 2. yıldönümünde Ege Kültür Sanat Merkezi'nde sosyalist basının da katıldığı bir anma etkinliği düzenlendi. Etkinlikten önce yapılan konuşmada Gazi'de halkın zulme, baskıya ve her türlü dayatmaya karşı ayaklandığı halkın bu haklı ayaklanmasını devletin katliam yaparak bastırmaya çalıştığı belirtildi. Sosyalist basının yaptığı ortak basın açıklamasında ise "Gazi Katliamına, devrimciler, demokratlar emekçi halk direnerek teslim olmayarak mücadelesini büyüterek cevap verdi. 12 Mart Gazi Katliamı'nın sorumluları Susurluk'takilerdir. Ve Susurluk'takiler hala işbaşındadırlar", vurgusu yapıldı. Daha sonra evlerinden gece gözaltına alınan Grup Yorum elemanları Hakan Alak, Ufuk Lüker ve Kültür ve Sanatta Halktan Yana Tavrı dergisi çalışanı Aynur Cihan'ın bir an önce serbest bırakılmasını isteyen bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamalarından ve okunan bildirilerden sonra FOSEM'in hazırladığı Gazi belgeseli izlendi. Grup

Günişliği direniş ve kavga türkülerini seslendirdiği bir dinleti verdi. Dinletide birlikte söylenen marşlarla devletin sindirme ve katliam politikalarına karşı devrimcilerin asla boyun eğmeyeceği belirtildi.

EĞE KÜLTÜR SANAT MERKEZİ HALK SAHNESİ'NİN TİYATRO GÖSTERİMİ

Ege Kültür Sanat Merkezi bünyesinde çalışmalarını yürüten EKSM Halk Sahnesi İzmir Mezopotamya Kültür Merkezi'nde "Sevim Taşan Benim" adlı oyunu sergiledi. Yılmaz Erdoğan'ın yazdığı oyunda ülkemizde sıradan insanların dahi bir gün terörist muamelesi görebileceği epik bir anlatım tarzıyla seyirciye anlatıldı. Oyunun yalın ve anlaşılır bir tarzda olması izleyiciye verilmesi gereken mesajın doğru algılanmasını sağladı. Bundan sonra da ülkemiz somut koşullarının epik tarzda anlatımıyla alanlarda sokaklarda mahallelerde mücadelenin içinde olacaklarını belirten EKSM halk sahnesi oyuncularını nisan ayını mücadelenin sıcaklığında yeni oyunlarla karşılayacaklarını belirtti.*

İdil Kültür Merkezi'nde "Yılmaz Güney'i Anma Günleri"

1-5 Nisan tarihleri arasında, doğumunun 60. yıldönümünde Yılmaz Güney'i anmak için İdil Kültür Merkezi, "Yılmaz Güney'i Anma Günleri" ismiyle beş gün sürecek olan etkinlikler düzenlenecek. Etkinlikler, Yılmaz Güney'in oynadığı, yönettiği, senaryolarını yazdığı filmlerin gösterimleri, belgeseller ve söyleşilerden oluşacak. Etkinliklerin başlangıç tarihi olan 1 Nisan'da Can Dündar'ın da katılımıyla, kendisinin hazırlayıp, sunduğu "Yılmaz Güney Belgeseli"nin gösterimi yapılacaktır.

"Yılmaz Güney'i Anma Günleri" kapsamında İdil Kültür Merkezi'nde, Ahmet Soner'in hazırladığı "Adana-Paris", Şerif Gören'in "Yol", Zeki Ökten'in "Sürü", Yılmaz Güney'in ise "Arkadaş", "Ağır", "Endişe", "Umut" ve "Duvar" isimli filmleri gösterilecek.

"Yılmaz Güney'i Anma Günleri" çerçevesinde gerçekleştirilecek olan etkinliklerin biletleri ve bu etkinlikler hakkındaki ayrıntılı bilgi İdil Kültür Merkezi'nden temin edilebilir.*

"Işıklar Sönmesin" Tekrar Gösterime Giriyor!

Yönetmenliğini Reis Çelik'in yaptığı ve başrollerinde Berhan Şimşek, Tank Tarcan, Sermin Karaali, Tuncel Kurtiz'in yer aldığı, müziğini ise Mazlum Çimen'in yaptığı "Işıklar Sönmesin" isimli film İstanbul'da ikinci kez, İdil Kültür Merkezi'nde gösterime giriyor.

21 Mart Cuma günü gösterime girecek olan film hafta içi 15.00-19.00, hafta sonu 13.00-16.00-19.00 saatlerinde izlenebilir. Ayrıca, filmin yönetmeni Reis Çelik ve başrol oyuncusu Berhan Şimşek 23 Mart Pazar günü İdil Kültür Merkezi'nde film üzerine bir söyleşi gerçekleştirecekler. Söyleşi 16.00'daki seans sonrası İdil Kültür Merkezi fuayesinde yapılacaktır.

Yerli sinemanın "Işıklar Sönmesin" ve Eşkiya ile başlayan yükselişi bu iki filmin izleyici sayısıyla da kendini gösteriyor. "Işıklar Sönmesin", "Eşkiya" ile birlikte yerli sinema tarihimizin en çok izlenen filmleri olma özelliğine sahip.

İyi Bir Film Kültür Merkezi'nde izlenir; FILM, İDİL KÜLTÜR MERKEZİ'NDE İZLENİR *

İrlanda'nın Tartışılan Lideri Beyazperdede

Michael Collins-Özgürlüğün Bedeli

Son yıllarda ülkemiz sinemalarında İngiltere'nin sömürgesi olan ülkelerdeki halkların yürüttüğü özgürlük mücadelesini anlatan filmler hayli revaçta. Bu filmlerin içinde en çok tutulan ve seven film hiç kuşkusuz iskoç halkının 14. yüzyıldaki bağımsızlık mücadelesini anlatan "Cesur Yürek" (Brave Heart) oldu. İrlanda'yı anlatan filmlerin son yıllarda hayli tutulduğu söylenebilir. "Babam İçin" ve "O da Bir Ana" filmlerinden sonra sinemalarda şu sıralarda IRA (İrlanda Cumhuriyet Ordusu)'nun kurucularından Michael Collins'in yaşamını anlatan "Özgürlüğün Bedeli- Michael Collins" isimli film gösteriliyor. Ünlü yönetmen Neil Jordan imzalı filmin başrol oyuncusu Oscar ödüllü "Schindler'in Listesi" isimli filmin oyuncusu İrlanda asıllı Liam Nelson. Film, Venedik film festivalinde "en iyi film" ve "en iyi erkek oyuncu" ödüllerini aldı. "Özgürlüğün Bedeli" 1997 Oscar ödüllerine "en iyi dramatik müzik" ve "en iyi görüntü" dallarında aday. Filmin öyküsü 1917-1922 yılları arasında geçiyor. Yoğun savaş görüntüleriyle açılan filmde zayıf birlikle İngiliz Merkez Postahanesinde direnen Cumhuriyetçilerin teslim oluşuna tanık oluyoruz. Tutuklanan isyancıların liderleri cezaevinde teker teker kurşuna dizilirler. Collins cezaevinde örgütün yöneticilerinden biri olur. Cezaevinden çıkışından sonra İrlanda Gönüllüleri Birliği isimli şehir gerillası örgütlenmesini kurar. Bundan sonra İrlanda'daki İngiliz polisleri teker teker cezalandırılır. Vur kaç taktiği başarıyla sürmektedir. İngilizler darbe üstüne darbe alırken, Cumhuriyetçiler kayıp vermez ve psikolojik üstünlüğü ele geçirirler, İngilizler gerillalara ulaşamayınca halkın üzerinde terör estirmeye başlarlar. Bu politikalar sonuçsuz kalınca İrlandalılarla masaya oturmaya karar verirler. İrlanda cephesinde kazandıkları savaşta masada kaybederler. Hareketin lideri Eamon de Valera, bağımsızlık için Londra'ya gönderdiği Collins'i bölünmüş bir İrlanda haberiyle karşılar. Bundan sonra yollar ayrılmaya başlar. Collins, yıllarca omuz omuza İngilizlere karşı savaşışlarına karşı silah kuşanmak zorunda kalır. İç savaş başlar. Collins Kuzeylilerin elindeki bölgede pusuya düşer ve öldürülür.

Filmin ana hatları kısaca böyle. Öncelikle ilk yarıda hayli heyecanlı, dinamik ve savaş sahneleriyle yüklü bir film. İzlerken ikinci bölümde ağırlaşan siyasi çekişmelere dayanan bir bölüm çıkıyor karşımıza. Collins ve Valera arasındaki siyasi çekişme İrlanda Cumhuriyet Ordusu'nun iki kurmayı Collins ve Valera iki zıt kişilik olarak çıkıyor karşımıza. Savaş taktikleri, siyasi anlayışları, kişisel çekişmeler olarak gösterilmesi bariz bir özellik. Aynı özellik aynı bayana ilgi duyan Collins ve en yakın arkadaşı Harry Boland arasındaki çekişmede de kendini gösteriyor. Yönetmen, iç savaşta farklı kutuplarda yer alan iki arkadaşın ayrışmasını duygusal ilişkiye bağlıyor. Filmin bu yaklaşımları klasik Hollywood yaklaşımından başka-birşey değil aslında.

Bunların yanı sıra film çarpıcı sahneleri, anlatımdaki güçlülüğü ile hayli sözettirecek bir çalışma. İngiliz polis şeflerinin cezalandırıldığı gecenin kurgusu filmin adeta doruk noktası. Futbol stadındaki katliam da yine etkileyici sahnelerden. Film seyirciyi haklı kim, haksız kim tartışmasına da sokuyor. Serbest İrlanda'yı kuran usta teknisyen Collins mi yoksa tam bağımsızlık diyen karizmatik olmayan önder Eamon de Valera mı? Collins'in savaş alanındaki ustalık politik mücadelede yoktur. Tüm vuruşlar, darbeler İngilizleri barış için masaya oturtmak içindir. Askeri mücadelede ne kadar yetenekli olsa da, İngilizlerin politik manevraları, Collins'i hatasız herşeyiyle doğru bir önderlik olarak çıkarıyor karşımıza. Ne diyelim bu da sinemanın ikna kabiliyeti olsa gerek. Tüm tartışmalara rağmen izlenmesi gereken bir film "Özgürlüğün Bedeli".

FILMİN YÖNETMENİ NEIL JORDAN'IN

"ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ" FİLMİYLE İLGİLİ GÖRÜŞLERİ

"Şimdiye dek gerçekleştirdiğim filmlerin arasında "Michael Collins" kadar uykularımı kaçırın başka film olmamıştı" sözleriyle filmiyle ilgili ilk izlenimlerini dile getiren Jordan hemen arkasından ekliyor, "Ancak gelecekte bu filmde daha önemli bir film yapacağımı sanmıyorum. Bu filmde bir kişinin yaşamı aracılığıyla bugünkü İrlanda'nın kuzey ve güneyini biçimlendiren olaylar anlatılıyor.

"Bu öykü siyasi bir içerikten çok, tarihsel bir nitelik taşımaktadır," diyor Jordan sözlerini şöyle sürdürüyor, "Collins terörizm yanlısı biri değildir. O, daha sonraları Çin'de Mao Tse Tung'tan İsrail'de Yitzhak Shamir'e dek dünyadaki pek çok bağımsızlık hareketi tarafından harfiyen uygulanan gerilla taktikleri geliştirdi. O, İrlanda'da İngiliz imparatorluğuna karşı elindeki tek orduyla, yani İrlandalı gönüllüler, silahlı yoksul köylüler ve çalışan sınıfın genç temsilcileriyle birlikte savaştı.

Film ne İngilizlerin ne de İrlandalıların ne kadar kan döktüğüyle ilgilenmiyor. Kaç bağımsızlık savaşı kan dökülmeden başarılmış ki? Pek çokları Collins'i İrlanda savaşçısı diye anıyor, oysa ben onu bir devlet adamı ve barışçı olarak görüyorum.*

İdil Kültür Merkezi

KONSER

ezginin günlüğü

29 MART CUMARTESİ
Saat: 17.00

İDİL KÜLTÜR MERKEZİ
DEREBOYU CADDESİ NO:110/55 ORTAKÖY
TEL/FAX: 260 05 07-261 32 19

MUHTIRALAR DA SULANDI

"Gözyaşı Muhtıra!

Atatürk'ün Harbiye'ye girişinin 98'inci yıldönümü törenlerinde komutanların döktüğü gözyaşı hem ülkedeki durumun ciddiyetini, hem de askerin ne kadar dolu olduğunu ortaya koydu."

15 Mart Günaydın

TÜRKİYE'NİN DEĞİŞMEZ "ŞAMPİYONLUĞU"

Türkiye Gazetecilere En Kötü Davranan Ülke

Gazetecileri Koruma Komitesi yıllık raporuna göre Türkiye gazetecileri hapse atan ülkeler listesinde bu yıl yine birinci. 1996 yılını dünyada 183 gazetecinin hapsedildiğini bunun 78'inin Türkiye'de olduğunu saptadı. Böylece Türkiye üç yıl üstüste liste başı oldu.

Türkiye'de 1996 yılında hapse atılan gazetecilerin sayısı, 1995 yılına oranla büyük artış gösterdi. 1995'de Türkiye'de 51 gazeteci hapisteyken, 1996'da 27 gazeteci daha hapse atılarak bu sayı 78'e yükseldi.

Türkiye'nin ardından gazetecileri hapse atan ülke listesinde ikinci sırada 18 gazeteci ile Etiyopya geliyor, ondan sonra 17 gazeteci ile Çin var, dördüncü ülke 15 gazeteci ile Kuveyt, 8 gazeteci ile Nijerya, yine 8 gazeteci ile Burma beşinci durumda.

15 Mart, Yeni Yüzyıl

"Tıp Bayramı kutlu olsun"

Geçen yıl Avrupa'da 17 çocuk felci vakası oldu.

Bunun 14'ü Türkiye'de.

Avrupa'da 'sıtma vakası' görünen tek ülke' var.

Türkiye.

Yunanistan'da doğan her bin çocukta bir tıp bayramı geliyor.

Türkiye'de binde "ellisi" ölüyor.

Bugün Tıp Bayramı.

Kudu olsun... (...)

Yunanlı bizden 12 yıl fazla yaşıyor.

Japon ise 13 yıl.

Türkiye'nin doğusu ile batısı

arasındaki 'ortalama yaşam süresi'

farkı.

Sekiz, on yıl... (...)

(Türkiye'de) Her yüzbin anneden

150'si doğuma bağlı olarak ölüyor.

Çin'in milli geliri bizden kat kat az.

Ama 'ölüm sayısı' 95.

Polonya'nın milli geliri bizimki

kadar.

Orada sayı onbir.

Demek sorun para değil.

Sorun 'sitemsizliği, sistem haline

Bir yanda parası olup 'en iyi

hastaneye' gidenler...

Bir yanda parasızlıktan hastanede

rehin kalanlar... (...)

Yıllardır bütçeden eğitime yeterli

parayı ayırmadık. Eğitimde sorununuz

var.

Sağlığı ihmal ettik.

Sağlıkta sorununuz var.

Bu durumda sağlık sektörü bugün

nasıl bayram yapacak?"

*Yavuz Donat, 14 Mart, Milliyet

FOTO-YORUM

MGK Kararlarına Karasevdahyız

"SEVDA GEÇER YALAN OLUR,
SONRA SOKAR YILAN OLUR."
(Bir Halk Deyişi)

BASINDAN "Hiçbir şey eskisi gibi..."

Kıyısına dahi yanaşmadı ki
cerahatin köküne gidilebilsin.

Tam tersine şu sıra garip bir denge,
söz konusu.

Refah'ın da Çiller'e ihtiyacı var,
Refah'ı indirmek isteyenlerin de.

Öylesine kıymete bindiki, açık
arttırmada herkes üstüne peys sürüyor,
kimsenin Susurluk'la filan uğraşacağı
yok.

Refah'lı başkanın komisyonu

Çiller'i rahatsız etmiyor.

Anamuhalefet lideri, 'kamyondan

sonra'yı boşverip 'MGK'dan sonra'ki

'Refahtan kurtulma operasyonu'

uyarınca, alınmasın, gücenmesin,

güvensin diye, 'Çillereleştirirleri'ni rafa
kaldırılmışı.

Yargının siyasi sorumlular
istikametinde yol alacağını beklemek
saflık.

MGK'dan sonra ortadan çizilen
çizginin iki tarafındakilerin de Çiller'e
yüklenecek hali yok artık.

Ne dersiniz? 'Bir kısımla' öteki '
kısım's medya da o çizginin iki tarafına
konuşlarsa eğer...

'İlk kıymetli kutu' nuna çıldırma
da öncesine kadargidilebileceğini,
hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını
bekleyebilir misiniz?

Oılanlar bu topluma bir

taahhüttü, iddialı bir vaattir. (...)

Vebali; taahhütünü, vadini

unutacak olanların boynuna!

* Umur Talu, 14 Mart, Milliyet

Kim Demiş Meclis Birşey Yapmıyor Diye? KOMİSYONCULUK OYNUYORLAR YA!

Meclis'te Komisyon Bereketi

Genel seçimlerden bu yana iki hükümet kuruluşuna ve çok sayıda gerginliğe
sahne olan TBMM'de beşi soruşturma 18'i araştırma olmak üzere 23 komisyon
oluşturuldu.

Üçü DYP Lideri Tansu Çiller, biri ANAP lideri Mesut Yılmaz ve biri de Enerji
ve Tabii Kaynaklar eski Bakanı Şinasi Altınar hakkında verilen soruşturma
önergeleri üzerine kurulan komisyonlar, üç siyasetçinin de Yüce Divan'a
gönderilmesine gerek görmezken, 11 araştırma komisyonu raporunu
tamamladı, yedisi ise henüz çalışmalarını sürdürüyor.

İŞTE ŞİMDİ DOĞRU SÖYLEDİ!

Erbakan; Rejimin Güvencesiyiz

Erbakan RP'nin vatandaşları, Türkiye'yi irticaya sürüklemek isteyen aşın
softaların "ağına düşmekten" koruduğunu, rejimin teminatı olduğunu ileri
sürdü.

14 Mart Milliyet

İŞTE ANAYASA

DEVLETİN NİTELİĞİ ÜZERİNE

MADDE-1

CUMHURİYETİMİZ ADALETLİ BİR CUMHURİYET OLACAKTIR

Gerekçe;

Çünkü Adalet tüm halkın isteğidir.

Ülkemiz, iktidarımız adaletsiz mi olsun yani?

Adalet ismi bugünlerde sık sık Şevket Kazan'ın adıyla birlikte anılıyor diye
"adalet"ten vaz mı geçeceğiz yani?

MADDE 2-

CUMHURİYET BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK BİR ÜLKE OLACAKTIR

Gerekçe;

Çünkü bağımsızlık bir ulusun dünya yüzünde ulusal onuruyla yaşamasının,
emperyalizm tarafından sömürülmeden yaşamasının ifadesidir.

Çünkü, halkın iktidarda olduğu bir ülke, doğal olarak demokratik olacaktır.

MADDE-3

İLK İKİ MADDEYE "BUNLAR CEPHE'NİN SLOGANLARI" DİYE İTİRAZ
EDİLEMEZ

Gerekçe;

Bunlar dünya halklarının uğrunda yüzyıllardır savaştığı talepler ve
hedeflerdir.

İtiraz edenlerin dünya halklarının tarihini okumaları, okuduklarını doğru
anlamaları için de gözlerindeki "Rekabet" marka gözlükleri çıkarmaları
sağlanacaktır.

'97 Mart'ında katliamın ve ayaklanmamızın ikinci yıldönümüne yine aynı kini, öfkeyi, coşku ve taşıyarak geldik. Binlerce yürek sel olup çıktık yoksul sokaklarda...

PARTİ-CEPHE İLE BÜYÜYÖR

DEV-GENÇ YAŞIYOR

